

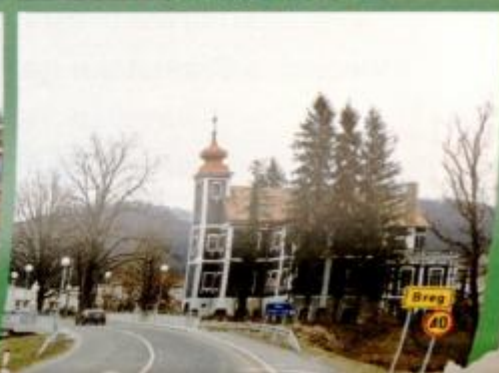
TEDNIK 50 let

ISSN 0040-1978

9 770040 197060

JUBILEJNA ŠTEVILKA - Ptuj, 8. junija 1998 - CENA 120 SIT

TERME
PTUJ

TERME PTUJ

Pot v toplice 9, 2250 Ptuj

TEL: 062 782-782

**DOBRODOŠLI
V TERMAH PTUJ
V LETOŠNJEM POLETJU**

**KUPON
ZA 10% POPUST
PRI NAKUPU SEZONSKE
ALI ABONMA VSTOPNICE!
KUPON VELJA DO 15. JUNIJA '98**

kmetijski kombinat ptuj

s PC:

- ✦ Kmetijstvo ✦
- ✦ Tovarna močnih krmil ✦
- ✦ Farma prašičev ✦
- ✦ Vinarstvo Slovenske gorice - Haloze ✦
- ✦ Tehnoservis ✦
- ✦ Gradbeni remont ✦
- ✦ Restavracija Ribič ✦
- ✦ in Terme d.o.o. ✦

se priporoča s svojimi proizvodi in uslugami

**VZMETNI
INŽENIRING
d.d.**

Formin 39d, 2272 Gorišnica
Telefon: h.c. 062 70 81 31

Petdesetletnik

Petdesetletnik Tednik je po starosti tretji slovenski pokrajinski časopis. Za leto sta starejša Gorenjski glas iz Kranja in Primorske novice iz Kopra. Naše delo, kakor se je naš časopis imenoval ob ustanovitvi, je začelo izhajati 1948. leta. Pod tem imenom je časopis vztrajal do 1951. leta, ko se je preimenoval v Ptujski tednik in 1961. leta zaradi širitve pokrivanja terena v Tednik. Pod tem imenom izhaja še danes z vzdevkom: Tednik - Vaša štaterska kronika.

Časopis je 1948. leta ustanovil občinski odbor OF kot večino takratnih časopisov, dnevnikov in tednikov. Po letu 1945 je urejal javno obveščanje zakon o tisku. Po tem zakonu so bili ukinjeni vsi dotedanji strankarski časopisi in časopisi, ki so služili okupatorju.

Od skromnih začetkov izhajanja novega časopisa (prvo leto je izšlo samo štirinajst števil) je časopis začel redno tedensko izhajati in beležiti dogodke, ki so jih doživljali ljudje v tistem času, celostranske govore politikov, nastajanje novih podjetij, razglase ljudskih sodišč, uspehe društev, delovne zmage, nastajanje združenih domov, portrete posameznikov, utrjevanje oblasti in razvoja družbe. V petdesetletnem izhajanju časopisa je zajeta kronika življenja, vse faze razvoja družbe, našega okolja, od reform političnih sistemov, gospodarstva in negospodarstva, združenj, reform reform, samoupravljanja, petleth, elektrifikacije, komasacije, ustavnih sprememb, tozdov, ozdov, sisov, športnih in kulturnih dosežkov do teženj po samostojnosti ter vojna za Slovenijo in današnje življenje v samostojni državi s številnimi političnimi strankami, družbami z omejeno odgovornostjo in delniškimi družbami ter pidi, brezposelnimi in drugimi problemi, ki jih pač prinaša novi čas v novem političnem sistemu. Ob vsem tem pa veliko človeških usod, kritik in pohval, navetov, žalosti in humorja ter nujne ekonomske propagande.

Kakorkoli že, časopis je namenjen bralcu, saj se le-ta odloča, ali ga bo bral ali ne, na neki način mu bralci določajo tudi vsebino, ki jo osmišljajo novinarji in dopisniki. V petdesetih letih je Tednik ustvarjalo veliko ljudi, nekateri kot stalni zunanji sodelavci sodelujejo že več kot trideset let. Na ptujskem in ormoškem terenu je Tednik skoraj v vsakem drugem gospodinjstvu, kar priča o priljubljenosti in potrebi bralcev, da se seznanjajo z dogodki in problemi v svojem bivalnem okolju.

Leta 1976 se je časopis združil s ptujskim radiem v Zavod Radio-Tednik Ptuj, po novi zakonodaji pa se je med prvimi v Sloveniji preoblikoval v Družbo za časopisno in radijsko dejavnost Radio-Tednik Ptuj, družbo z omejeno odgovornostjo. Tednik in Radio Ptuj, ki letos slavi petintridesetletnico, redno zaposlujeta štiriindvajset delavcev, pri časopisu in celodnevem radijskem programu pa sodeluje redno še trikrat toliko zunanjih sodelavcev. Družba živi od naročnine za časopis in nujne ekonomske propagande ter drugih storitev, kot so priprava filmov za najrazličnejša tiskana gradiva, snemanja kaset in kompaktnih plošč, organizacija kulturno-zabavnih prireditev ...

Pri svojem delu sodelujemo s celo vrsto poslovnih partnerjev. Držimo se načela, da sta dobra poslovna partnerja tista, ki sta skupaj v dobrih in hudih časih oziroma ki si pomagata, ko kateremu karkoli teži poslovanje. Za primer navajam, da že petdeset let tiskamo časopis v isti tiskarni, to je MA-TISK Maribor, enim in drugim pa je tu in tam "škripalo" v materialnem in kadrovskega smislu.

Vsem poslovnim partnerjem se zahvaljujem za sodelovanje, prav tako vsem ustvarjalcem časopisa z željo, da si tudi naprej prizadevamo za čim boljši Tednik, da zadovoljimo čim več željam naših bralcev in da čez deset let, ko bo zopet "okrogla" obletnica, ugotovimo, da smo še vedno skupaj, še boljši in še s širšim krogom bralcev.

Direktor
Franc Lačen

IZ VSEBINE:

Strani 4 - 17:

Predstavljamo se ...

Strani 18 - 22:

Kako nastaja naš Tednik

Strani 23 - 31:

Tednikovi poslovni partnerji

Strani 32 - 37:

Časopis skozi zgodovino

Strani 34:

To smo pa mi ...

Strani 38 - 42:

Tednikovi poslovni partnerji

Strani 43 - 45:

Spomini na Tednik

Strani 46 - 47:

Bralci in Tednik

Strani 48 - 49:

Spomini na Tednik

Strani 50 - 51:

Tednikovi sodelavci

Strani 52 - 53:

Karikaturist predstavlja

Stran 55 - 64:

Tednikovi sodelavci

Stran 65:

Nagradna križanka

Fotografije na naslovnici:

J. Bračič, T. Mohorko, M. Slodnjak,
M. Ozmec, M. Čeriš in S. Brbrv

Izdajatelj: Radio-Tednik, d.o.o., Ptuj.

Direktor: Franc Lačen

Odgovorni urednik: Jože Šmigoc

Grafično-tehnični urednik:

Jože Mohorič.

Propaganda:

Oliver Težak; tel. 041/669-509.

Tisk: MA-TISK Maribor.

Naslov uredništva: Radio-Tednik,

p.p. 95, 2250 Ptuj; tel. 062/771-261,
779-371, 771-226; faks (062) 771-223.

Strani na internetu:

www.radio-tednik.si.

E-pošta: nabiralnik@radio-tednik.si

FRANC LAČEN - DIREKTOR DRUŽBE RADIO-TEDNIK

Merilo so bralci

Pred osemnajstimi leti sem zapustil vrste šolnikov in se podal v svet medijev. V svet spremljanja družbenih pojavov v službi bralcev in poslušalcev. V svet zamer in odobravanj, borbe s časom, dobre in slabega, ki ga prinaša možnost informiranosti in informiranja.

To je svet prenašanja lastnih vednosti in znanj o določenih pojavih v širšo javnost v dobri veri o prepričanosti v lastno resnicoljubnost in objektivnost ter miselnosti, da ne prizadeneš drugega.

Je svet konfliktov med dobrim in slabim, pravičnim in nepravičnim, poštenim in nepoštenim, je vest in kronika družbe o tem, kar v družbi je oziroma ni, pa bi naj bilo ali bi moralo biti.

Je svet zamer na eni strani ter pohval na drugi, tudi svet napak z večjimi ali manjšimi posledicami, človeških slabosti, odločnosti in mencanja, kot v vsaki drugi dejavnosti, pa vendarle bolj odprt in bolj na očeh, torej bolj ponujen za ocenjevanje in kritiko.

V osemnajstih letih se mi je kot direktorju in dolgoletnemu glavnemu uredniku na plečih nabralo kar lepo število zamer, konfliktov, slabe volje, hudih in trdih besed in groženj, pa tudi tistih prijetnih, bodrilnih, vzpodbudnih misli in pohval, ki jih nosiš s seboj ob misli, da si delal nekaj potrebnega, koristnega in v dobro bralca, ki je izdajatelju časopisa pravzaprav najbolj pravo in edino merilo.

Franc Lačen

BRALCI O TEDNIKU

Bojan Sinič, glavni in odgovorni urednik tednika Pano-rama iz Slovenske Bistrice "Najprej iskreno čestitam sosedskemu

Tedniku iz Ptuja za srečanje s časnikarskim abrahamom, kar je zagotovo zavidanja vreden dosežek. Uspeh je že obdržati se skozi tako različna obdobja med bralci z nezmanjšano naklado in se v slovenskem medijskem prostoru še naprej uveljavljati, kot gre to od rok Tedniku! Uredniška politika ptujskega novinarskega teama dokazuje, da zelo dobro pozna želje svojih bralcev, vsaka številka pa je zanimiva tudi ljudem, ki tod ne živijo.

tora za kakovostne medije, slabši in stereotipni bodo v nekaj letih izginili. Večkrat so dogodki zanimivi za širši krog probivalstva, zapiranje v lokalne okvine pa ni nikoli prinašalo nobenih koristi. Velika Tednikova prednost je tudi v lični oblikovni podobi; skratka gre za prijazen in odlično berljiv časopis, ki ga radi vzamemo v roke tudi Slovenjebistričani." (VT)

Anka Ostrman, upokojenka, politična delavka, Ptuj

"Najprej moram povedati, da mi izredno ugaja zdajšnja podoba časopisa, prej se mi je po tej plati zdel pust. Po vsebini je zelo bogat in zanimiv, še posebej, ker ne povzema tistega, kar lahko preberemo drugje. In

IZ MATIČNE KNJIGE

Sedaj zaposleni v družbi Radio-Tednik, d.o.o.

1. **Jože Bračič,** novinar-urednik, v družbi od 1977. leta (prej Bolnišnica Ptuj)
2. **Ivo Ciani,** glasbeni urednik, v družbi od 1981. leta (prej Radio Ljubljana)
3. **Branka Danilovič,** knjigovodkinja, v družbi od 1993. leta (prej OPTE Ptuj)
4. **Vera Feguš,** računovodkinja, v družbi od 1990. leta (prej DO Olga Meglič Ptuj)
5. **Majda Goznik,** novinarka-urednica, v družbi od 1974. leta
6. **Davorin Jukič,** vodja studia, v družbi od 1979. leta
7. **Viktorija Klemenčič Ivanuša,** specializirana novinarka, v družbi od 1995. leta (prej OŠ Ivanjkovci)
8. **Jelka Knaus,** administratorka, v družbi od 1975. leta
9. **Monika Kolarič,** saldokontistka, v družbi leta 1995 in od 1996. leta
10. **Ludvik Kotar,** odgovorni urednik radia, v družbi od 1975. leta
11. **Peter Kukovec,** tonski tehnik, v družbi od 1994. leta (prej Železniško gospodarstvo)
12. **Justina Lah,** tajnica, v družbi od 1978. leta
13. **Franc Lačen,** direktor, v družbi od 1980. leta (prej OŠ Boris Kidrič Kidričevo)
14. **Jože Mohorič,** grafično - tehnični urednik, v družbi od 1996. leta
15. **Martin Ozmec,** novinar - urednik, v družbi od 1973. leta
16. **Natalija Panikvar,** usposabljanje v računovodstvu, v družbi od 1998
17. **Marjana Popošek,** strojepiska, v družbi od 1993. leta (prej odvetnik Jože Vidovič, Ptuj)
18. **Slavko Ribarič,** vodja tehnične redakcije, v družbi od 1993. leta (prej Mari-borski tisk Maribor)
19. **Marija Slodnjak,** novinarka-urednica, v družbi od 1992. leta
20. **Majda Šegula,** naročniška referentka, v družbi od 1986. leta
21. **Rado Škrjanec,** tonski tehnik, v družbi od 1987. leta (prej Delta Ptuj)
22. **Jože Šmigoc,** odgovorni urednik Tednika, v družbi od 1987. leta (prej OŠ Videm pri Ptuj)
23. **Marjan Toš,** specializirani novinar, v

Nekoč so bili člani kolektiva

Uredniško in novinarsko delo:

Ludvik Arnuš - poskusno delo novinarja, 1 mesec (prej SDK Ptuj)

Anton Bauman - novinar in odgovorni urednik Tednika, 26 let (prej Vestnik Maribor, nato Trg. podjetje Izbira Ptuj)

Nevenka Dobljekar - novinarka, 13 let (nato Radio Maribor)

Franc Fideršek - odgovorni urednik, 20 let (prej OK ZKS Ptuj, upokojen 1986. leta)

Mihael Gobec - direktor-glavni urednik, 8 let (prej Služba državne varnosti, upokojen 1980. leta)

Franc Golob - novinar na radiu, 10 let (nato Radio Slovenija)

Bogoljub Hmelina - novinar Tednika, 2 leti (nato Emi Poljčane)

Zdenko Kodrič - novinar Tednika, 4 leta (nato Večer Maribor)

Nada Kotar - novinarka, 6 mesecev (nato Kmetijska skupnost Ptuj)

Darja Lukman Žunec - novinarka-urednica (nato Večer Maribor)

Mirko Munda - novinar Tednika, 6 mesecev (nato Večer Maribor)

Milan Novina - novinar Tednika, 2 leti

Franc Plohl - direktor-glavni urednik radia, 9 let, umrl 1972. leta

Peter Potočnik - novinar Tednika, 7 mesecev (prej Občinski komite ZMS Ljuto-

mer, nato Delo Ljubljana)

Peter Rakuš - novinar Tednika, 2 leti

Jože Rakuša - novinar Tednika, 6 let (nato Radio Ormož)

Franjo Rebernak - urednik Našega dela, 1 leto

Drago Rizman - novinar, 4 leta (prej Kmetijski kombinat Jeruzalem, nato Tu-rizem Bohinj)

Marija Samec - novinarka, 8 mesecev (prej Dom starejših občanov Ljubljana Vič Rudnik, sedaj Ljubljanska banka)

Jože Slodnjak - novinar Tednika, 3 leta (prej KK Ptuj, nato Večer Maribor)

Dušan Sterle - novinar, 1 leto in 6 mesecev (prej VVZ Ptuj, nato TMI Slovenija - HORS, d.o.o.)

Marjan Šneberger - napovedovalec in novinar, 23 let (nato samostojni podjetnik)

Vida Topolovec - novinarka-urednica, 7 let (prej Radio Ormož, upokojena 1995. leta)

Danijel Utenkar - novinar Tednika, 1 leto (nato Delo Ljubljana)

Branko Vodušek - novinar, 1 mesec (nato študij)

Nataša Vodušek - novinarka- rednica, 9 let (prej SIS družbenih dejavnosti Ptuj, nato NV Press)

Jože Vrabl - novinar in odgovorni urednik Tednika, 18 let (prej Direkcija okrajnih gospodarskih podjetij Ptuj, nato Vestnik Murska Sobota), umrl 1982. leta

Roman Zavec - novinar Tednika, 4 leta (prej KK Ptuj, nato Ekonomska srednja šola Ptuj)

Ljubo Žafran - novinar pripravnik pri Tedniku, 3 mesece

Drago Žlender - novinar pripravnik pri Tedniku, 6 mesecev (nato Petrol)

Propaganda

Darko Divjak - propagandist, 1 leto (prej MK Ptuj, nato tujina)

Slavko Furman - akviziter, šest mesecev (prej samostojni obrtnik, nato samostojni obrtnik)

Martin Koje - akviziter, 1 mesec (nato tujina)

Oliver Težak - propagandist, 2 leti (prej Osnovna šola Franca Osojnika Ptuj, nato samostojni podjetnik)

Računovodstvo in administracija

Marjana Bedrač - knjigovodstvo, 10 mesecev

Veronika Ilovšek - knjigovodja, 29 let (prej KZ Makole, upokojena leta 1990)

Martina Kampl - računovodkinja, 25 let (prej SDK Ptuj, upokojena 1992. leta)

Angela Kozar - administratorica, 1 leto (nato DO Olga Meglič Ptuj)

Majda Majcen - administratorica, 6 mesecev

Alenka Petrovič - pripravnica za administratorico, šest mesecev

Terezija Podlesnik - tajnica, 15 let (nato Opte Ptuj)

Marija Slanič - strojepiska, 1 leto in 7 mesecev (prej Metalna Maribor)

Mateja Škvorc - administratorica pripravnica, 6 mesecev

Anica Vadnjak - strojepiska, 3 leta (prej Kino Peca)

Erika Zupančič - strojepiska, (prej odvetnik Ivan Tobias, upokojena leta 1996)

Katica Brodnjak

Milica Černezel

Regina Lesjak

Mila Perc

Jožica Skaza

Lizika Tušak

Tonski tehniki na radiu

Albert Bene - tonski tehnik, 6 mesecev

Ciril Jurkovič - tonski tehnik, 23 let (prej Delta Ptuj, upokojen 1987. leta)

Franc Letonja - tonski tehnik, 6 let (nato Elektrarna Formin)

Albin Milošič - pripravnik za tonskega tehnika, 6 mesecev (nato Polje Podlehnik)

Vzdrževanje prostorov

Jožefa Kolar - čistilka, 1 leto

Neža Krajnc - čistilka, 13 let (nato CSM Maribor)

Angela Pernat - čistilka, 6 let (prej Splošna bolnišnica Ptuj, upokojena 1984. leta)

Marija Petek - čistilka, 2 leti (upokojena

Iz Tednikovega arhiva: novinarji Marjan Šneberger, Zdenko Kodrič in Ludvik Kotar

NAŠA ZASTAVA ŽE IMA 12 ZVEZD

Tako kot vsaki gospodinja pomeni več, da kosilo z veseljem pojedete, kot pa izrečena pohvala, tako tudi mi ne proizvajamo zaradi medalj, temveč zaradi naših porabnikov.

Pa vendar smo veseli, da so tudi visoko strokovne komisije Radgonskega sejma in Zagrebškega velesejma ter celo strokovnjaki Mc Donald's -ovega

centralnega laboratorija v Frankfurtu, potrdili vrhunsko kakovost naših izdelkov.

Lista nagrajenih izdelkov je res dolga a so zaradi oznake, ki jih krasi, zlahka prepoznavni.

Evropski kakovostni standardi so naša usmeritev, najpomembnejša žirija pa še vedno ostajate vi!

JOŽE BRAČIČ - NOVINAR

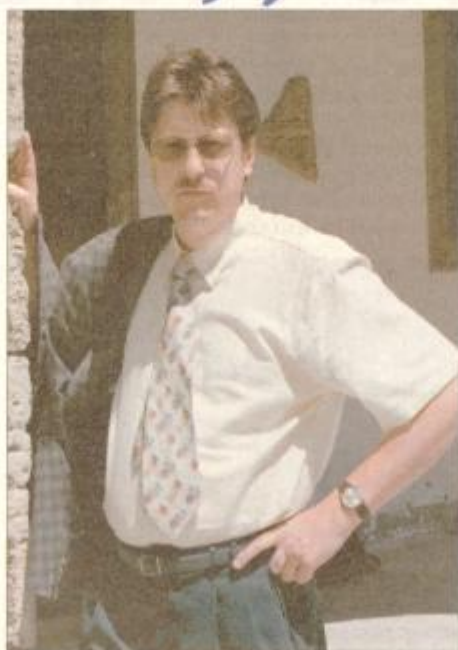
Danes sveto, jutri smešno

Moja najpomembnejša novinarska izkušnja je v tem, da je vse relativno. Danes je sveto to, jutri nekaj prav nasprotnega. Ničesar, kar ti nekdo pove ali kje prebereš, ne smeš vzeti za stoodstotno resnico. Četudi danes nekaj povsem drži, bo jutri že drugače, tisto, kar je danes belo, bo lahko že čez nekaj dni rdeče, modro ali celo črno. Morda so bila osemdeseta in devetdeseta leta z dogodki posebej bogata, spremembe v gospodarstvu in politiki so se dogajale na dnevnem redu in je tako zmešnjava izkušeni toliko večja.

Veliko je dogodkov, ki ostanejo v posebnem spominu. Včasih mi gre ob prebiranju sestavkov, ki sem jih napisal pred petnajstimi leti, na smeh, včasih se čudim svoji takratni naivnosti. Toda preteklega časa ne smemo gledati z današnjimi očmi in poslušati z današnjimi ušesi. Tudi oči in ušesa z dogodki in časom zorijo in se učijo delati selekcijo med vsem, kar zaznajo.

Kako "sveto" je bilo v začetku osemdesetih let vse, kar se je dogajalo na sejah zveze komunistov. Spomnim se prve čudne izkušnje, ko me je urednik poslal na sejo občinskega komiteja, ki je razpravljala o problemih kmetijstva. O tem, kako je potrebno povečati hektarski pridelek pšenice in kako je potrebno v kolobar uvesti sladkorno peso. Čudno se mi je pri tem zdelo, da o tem govorijo brez slehernega kmeta, torej nekje na vrhu, pešnica pa vendarle raste na kmetovi njivi. Kmetijska zadruga Ptuj je v začetku kampanje za večji pridelek pšenice odkupila 120 ton zlatega zrnja. Za naslednje leto so ji po državni politični direktivi določili odkupiti 2 tisoč ton. Takratni direktor je to označil za nemogoče in bil okrcan kot nezanesljiv. Kljub temu da so odkupili okoli 800 ton, kar sedemkrat več, je prišel v politično nemilost in bil nazadnje ob direktorski stolček. Pozneje je svoje naredila ekonomija in danes zadruga odkupuje pet tisoč in več ton zrnja.

Tudi uvajanje sladkorne pese je bilo politično dejanje. Po nasvetu občinskega kmetijskega šefa sem se podal k vodji Kombinativnega tozda, ki je s peso posejal veliko površino. Povedati je moral, da se pridelovanje izplača. In je to v mikrofoni tudi povedal. Za mojo osebno informiranost pa je dodal: "To govorim zaradi tega, ker so mi zagrozili s pri-

javo zaradi mojega 'fuša'. In res je moral "fušati", saj me je med njivami vozil z novim mercedesom. Pa se je tudi pesa prijela in je danes še kako donosna kmetijska kultura.

Spomnim se kolobocij ob gradnji ormoške tovarne sladkorja. Politiki iz Ljubljane so se izmenjavali na tiskovnih konferencah in v ormoški vinski kleti ter novinarjem polagali v usta in na pero, da ne gre za gradnjo politične tovarne. Šele v samostojni Sloveniji je takratni član predsedstva Ivan Oman poudaril: "Tovarna v Ormožu je politična tovarna. Slovenija sicer sedaj po osamosvojitvi ne bi imela lastne proizvodnje sladkorja." Danes je tovarna v večinski lasti tujega kapitala, pa to v ekonomski in politični svobodi skorajda ni več pomembno.

Sredi osemdesetih let smo začeli osveščati ljudi na področju vinske kulture. V prav takrat uvedenih oddajah v živo smo govorili o pravih časih trgatve; o negi mošta in vina, o tem, kako se drži vinski kozarec in na koliko stopinj naj bo vino ohlajeno. Danes je kultura pitja na visokem nivoju in takratne razprave že skoraj smešne.

Spomnim se zasedanj občinske skupščine in njenega dela v treh zborih. Tudi nenehnih razprav, zakaj ob nedeljah ni odprta nobena trgovina z živili. Pa je občina pripravila odlok in edino trgovsko podjetje z njim zavezala, da ob nedeljah dopoldan dela tudi nekaj teh trgovin. Odlok se nikoli ni uresničil. Podjetje je poslalo občini stroškovnik in pripisalo, da če je pripravljena pokriti visoke stroške, bodo trgovine odprte, sicer ne. Pa niso bile nikoli, dokler ...

Dokler ni prišel na čelo Jugoslavije Markovič in uvedel zasebno trgovino. Takrat je na naslovni strani Tednika izšlo ogorčeno pismo maloprodajnega direktorja taistega podjetja, češ da je v trgovini nastala totalna anarhija, in če lahko imajo trgovine ob nedeljah odprte privatniki, jih bodo imeli tudi oni. In skoraj vse njihove trgovine so ob nedeljah odprte tudi dandanes, brez pokrivanja stroškov s strani občine.

Spomnim se burnih let ob koncu osemdesetih, ko je bila v Hajdošah, še v okviru takratne SZDL, ustanovljena ptujska podružnica Slovenske kmečke zveze. Takrat sem v uvodniku na prvi strani Tednika zapisal, da se je rodila prva politična stranka. Pa so me mnogi okrcali, ali ne vem, da pri nas nimamo političnih strank. Pa smo jih kmalu dobili in prva je bila prav Kmečka zveza. Približno v istem času sem imel, še v starem radijskem studiu na gradu, oddajo v živo in v njej gostil predsednika ptujske podružnice Slovenske kmečke zveze in predsednika Mlade kmečke zveze. Povič sem takrat javno uporabljal besedo gospod. Pa sem naletel na ogorčen odmev, češ ali ne veš, da smo pri nas tovariši. Kritika je prišla od ljudi, ki so (nekateri) pozneje še kako kritizirali bivši sistem, pred tem pa že delno ali v celoti spremenili barvo, ker je bilo to pač moderno in politično varno.

Zakaj pripovedujem vse to? Za podkrepitev uvodne trditve, da je vse relativno in kratkega trajanja. Zato se čudim ljudem, ki so, izkušnjam navkljub, danes stoodstotno zagreti za samo eno politično opcijo. Čudim se njihovu prepričanju, da je pri eni stranki vse dobro, pri drugi vse zanič. Resnica je na sredi. V vseh strankah so ljudje. Ljudje smo željni oblasti in blagostanja in za ta dva ideala smo pripravljeni pozabiti še na tako svete in visoko doneče obljube. Danes smo v fazi razcveta demokracije, ki jo razumemo vsak po svoje. Materialno bogastvo pri mnogih presega njihovo dušo in srce. Zato imamo toliko kriminala in ne nazadnje zaradi materialnega bogastva svinjama svojo okolico. Moralne norme se spreminjajo zelo počasi. Prepričan pa sem, da bo marsikaj, kar je v začetku demokracije še dopustno in nesankcionirano, z leti postalo amoralno in kaznivo, marsikaj, kar danes počnemo smrtno resni, pa smešno. Moje dosedanje izkušnje to stoodstotno potrjujejo.

Ni nas veliko, a nas je dovolj, da lahko sprejmemo prijatelja in gosta in mu ponudimo kruh in vino. Kolektivno Tednika in vsem, ki sodelujejo v njegovem ustvarjanju čestitam ob jubileju.

Župan občine Gorisnica
Slovka Visentjak

MAJDA GOZNIK - NOVINARKA

Entuziazma se hitro znebiš

V redakcijo Tednika me je pred 24 leti pripeljal prijatelj Ivan Markež z Destrnika, ki je v tistih časih in še pozneje kar veliko pisal za naš časopis. Bila sem zelo presenečena, da so mi takoj ponudili službo - morda tudi zato, ker v tistih časih novinarjev ni bilo na pretek. Prve sestavke sem napisala že v juniju istega leta, redno zaposlitev pa sem dobila prvega septembra.

Moji začetki so bili polni entuziazma in prepričanja, kako lahko samo z resnico uspeš in prodreš, da ni sile, ki bi to spremenila. Že zelo hitro sem se "udarila" s takratno ptujsko politiko, ki je v tistem obdobju pričela procese združevanja podjetij. Naključje ali ne, pisala sem o ptujskem gradbeništvu, ki sem ga takrat že kar dobro poznala. Nekaj gradbenikov je bilo v družini, imela pa sem tudi to srečo, da sem jih polnih sedemnajst let vsak dan opazovala pri delu, poznala njegovo lepo in grdo stran. Decembra leta 1974 naj bi se združili gradbeni podjetji Drava in Gradnje, pa se nista, ker pri Dravi vsi niso bili za to, predvsem pa jih je vznejevoljilo dejstvo, da so v pridružujočem se podjetju pred referendumom delavcem nekaj izplačali. Ko sem takratnemu uredniku Antonu Baumanu predstavila razmišljanja delavcev, mi je samo dejal, naj vse, kar so povedali, napišem. In tudi sem. Potem pa so se začeli pritiski in obdelovanje, ki pa ni zajelo samo mene, ampak celo družino. Kot neposlušno novinarko me je najprej "kaznoval" občinski komite ZKS, zatem predsedstvo mladine, katerega članica sem bila, v moji organizaciji ZKS v kulturi pa so bili mnjenja, da oni pač nimajo nič z mojim delom, in če se je tako zgodilo, zakaj tega ne bi napisala. (Naj še pripisem, da so me v Zvezo komunistov sprejeli kot eno najboljših dijakinjak ptujske ekonomske šole, ker sem bila prva dijakinja v Sloveniji delegatka družbenopolitičnega zbora in ker sem bila med prvimi desetimi teritorialkami v takratni ptujski občini). Zanimivo pri tem, da so nekateri takratni vpleteni še sedaj v vrhu ptujske občinske politike oziroma gospodarstva. Eden od njih je po teh dogodkih izjavil, da sem sicer

pisala resnico, vendar ob neprimernem trenutku.

Prepričanje, da sem neprimerna za pisanje o ptujskem gradbeništvu, me je spremljalo še vrsto let. Po eni od sej občinskega komiteja ZKS o gradbeništvu, na katero me je urednik poslal, ker je menil, da sem najprimernejša, je dobil dobesedno sporočilo: "Kaj nas zajeb..., ko nam pošiljate to Gajzerco!"

V letu 1975 mi je bilo znova vroče. Tokrat sem se občinski politiki zamerila zaradi tega, ker sem napisala, da bo na našem območju potekala komandno-štabna vaja, o kateri so tuje obveščevalne službe vedele vse že mesece prej. Imela pa sem srečo in sem jo v tem primeru dobro odnesla, ker se je nekaj dni po moji zapisani vesti o vaji na dolgo in široko razpisal Večer.

Leto kasneje sem si kot prva ptujska novinarka in ena od enajstih v prvi skupini slovenskih novinarjev ogledala vse vojaške šole v Jugoslaviji. S svojim pisanjem naj bi prispevali k temu, da bi sem čim več slovenskih fantov odločilo za šolanje na vojaških šolah. Pogoji za delo in življenje v teh šolah so bili resnično idealni. Pot sem si plačala sama, ker je bila takrat že združena firma v izgubi, moja pot pa bi izgubo le še povečala. Za prispevke sem si pridružila priznanje takratnega zveznega sekretariata za Ljudsko obrambo.

V 24 letih mojega dela je bilo takšnih ali drugačnih pritiskov še več. Na nekaterih skušam pozabiti, nekateri pa občasno še oživijo. Zadnji so bili grožnje s pretepom, kar sem tudi prijavila policijski postaji Ptuj.

Ne morem pa pozabiti začetnega obdobja osamosvajanja Slovenije, ko je v našo državo prihajalo veliko humanitarne pomoči, med njimi tudi zdravila, ki jim je potekel rok uporabe. Ko sem pričela pisati serijo člankov na to temo, sem se o tem zanimala tudi pri takratnem ministru za zdravstvo, ki me je ob sprejemu 'pozdravil' z besedami: "A vi ste tista, ki nam jo je zakuhal..." To me je najbolj potrla: da niti v vladi oziroma ministrstvu niso zadev vzeli resno ali pa so to skrivali za 'interesi visoke politike'. Kot je bilo tisto o 'velikanski zdravstveni pomoči' iz Amerike, ki ni bila skoraj nič drugega kot stare medicinske bukve in pohoštvo. Vendar na te moje podatke, ki so prišli iz zanesljivih virov, ni nihče nikoli odgovoril. Hranim pa zajetno mapo groženj zdravnikov iz tujine, ki so mi dajali ultimatum in ne vem s čim vse so mi grozili, da neham pisati o tem. Vztrajala sem, ker sem imela podporo stroke, še bolj pa sem se prepričala, da imam prav, ko so me obiskali kriminalisti in se med drugim zanimali za pošiljke zdravil, ki so prihajale v ptujsko bolnišnico. Po eni od variant - seveda nikoli potrjeni - naj bi ti kontingenti bili celo sestavni del pošiljk orožja. O teh stvareh se je nekaj razpisal tudi nemški Stern, drugih podatkov o tem, kako so o tem pisali v tujini, pa mi ni uspelo pridobiti. O pošiljkah starih zdravil v nekdanjo Jugoslavijo pa so se pozneje razpisali nekateri hrvaški in bosanski časopisi. Ostaja pa grenak priokus, da je nekdo zaradi interesa 'visoke politike' želel na kocko dati zdravje ljudi. Še danes sem prepričana, da je na tem bilo nekaj resnega, vendar ker je šlo za interese velike politike, ni bilo 'primerno' za javnost.

Sicer pa se danes s tem srečujemo vsakodnevno. Politiki kot da več ne odgovarjajo ljudem, ampak sami sebi. Vedno več je zapiranja informacij na ta način, da jih ne posredujejo in v bistvu izvajajo cenzuro.

Majda Goznik

Zakaj »ne« za integracijo v podjetju »Drava« Ptuj?

Referendum za združitve gradbenih operativ v Ptuj, ki je bil 16. XII. 1974, je »spilaval«. Izid glasovanja v gradbenem podjetju »Drava« je bil negativen z minimalno razliko 10 glasov. Glasovalo je 324 delavcev, od tega je bilo za 157 in proti 167 delavcev.

Prav negativen rezultat referenduma je bil povod za izredno sejo DS. Udeležila sva se je s kolegom iz »Dela« popolnoma neprifakovano. Obiskala jih je tudi občinska volilna komisija, da bi preverila pravno-formalni postopek o izpe-

sevedar se je večina odločila drugače. DS je potrdil pravno-močno veljavnost referenduma. Direktor je predtem pozval vse, ki lahko dokažejo nasprotno, da se le-ta razveljavi.

Neuspeh integracije je povzročil in bo še verjetno povzročal žolčne razprave. Bo po tem neuspehu delo »Dravi« odpilavalo? Zakaj neuspeh, se bo marsikdo vprašal? Obstaja mnogo majhnih iskric, ki so posredno vplivale na negativno odločitev delavcev. Mnjenja delavcev razgovorno pričajo o tem: »Delavec

delo... Pošteno smo delali in pričakujemo polten odnos... Kožnikokrat smo dobili »nezaupnico«? V občini so prevzemali delo drugi, nas pa nikdo nikoli ni vprašal, ali smo pripravljene delati... Znamo delati, to stalno dokazujemo... Nismo se pogovarjali o izletih... Odrekali smo se zaslužku, da bi si olajšali delo... Sokreditirali bomo tudi gradnjo ptujskega rekreacijskega centra. Tudi sami bi lahko delali... Naj bo naš krah še v prihodnje tanek... Uspehi, ki smo jih dosegli v 25 letih, niso pomembni;

BRALCI O TEDNIKU

Feliks Majcan, kmet iz Saccera "Že dolga leta sem Tednikov naročnik. Ko ga v petek dobimo, ga ponavadi najprej pregleda žena.

Jaz pa najraje preberem pripravljeno

LUDVIK KOTAR - UREDNIK RADIA PTUJ

Mojih 22 let s Tednikom

S časopisom *Tednik* sem se srečal, ko sem kot dijak v Mariboru igral veliki nogomet v ptujski občinski ligi ter so me seveda zanimali rezultati drugih moštev in lestvice. Nato sem kot študent VTŠ počitnice preživel na praksi kot tonski tehnik na radiu Ptuj in se že po malem ukvarjal z novinarstvom, zato sem bral *Tednik* ter se večkrat srečal z njegovimi novinarji, po letu 1976 svojimi kolegi v združenem zavodu Radio - *Tednik*.

Radio Ptuj in *Tednik* sta se združila v letu, ko sem služil vojaški rok, pred tem pa sem bil dva meseca že zaposlen na radiu Ptuj. S tem ne mislim povedati, da bi z mojim sodelovanjem pri tem bilo drugače. Bili so pač drugačni časi. Kot so bili drugačni zame, ko sem se kot radijski človek moral usmeriti tudi na časopisno delo. Veste, to je nekako takole kot v smučarji razlika med slalomistom in smukačem. Oba sta odlična smučarja, razlika v načinih dela in pristopu pa velika. No, tudi tega sem se v družbi Nevenke, Nataše, Marjana, Zdenka, Martina, Majde in Iva navadil ali pa me je na kaj opozoril odgovorni urednik radia in časopisa **Franc Fideršek**, svoje pa dodal direktor **Mihael Gobec**.

V Vošnjakovih 5 smo pripravljali tekste za časopis in radio, govorne in glasbene prispevke za radio pa v studiu v grajskem stolpu. Zamislite si vsakodnevno hojo na grad! Tudi to smo preživeli tako kot pisanje na pisalne stroje, od katerih so bili tudi muzejski primerki. Zanimivo pa je, da smo se za starejše kar "grebli" - očitno je stara šola prava šola.

Grajski stolp in bližnja grajska restavracija sta bila po svoje zelo zanimiva, čeprav se na tiste načine dela ne bi vrnil. No, to pravimo tudi za marsikaj drugega v življenju.

Pri časopisu sem imel svoja področja, predvsem pa kot nekdanji bolj ali manj aktiven športnik seveda šport, zaradi rojstnega kraja Zavrča in očeta upravnika delovne enote Kmetijskega kombinata pa še kme-

naučiti tudi fotografiranja. Čez nekaj časa sem temu dodal še urednikovanje, ko je bil odgovorni urednik odsoten ali na dopustu. V začetku je to bilo redko, saj je bil gospod Fideršek "kuhan in pečen" v redakciji. Takrat mi je bilo čudno, danes pa to delam tudi sam! No, tako sem delal zlasti po odhodu Franca Fiderška v pokoj, ko sem prevzel vodenje obeh redakcij. Nekaj osnovnih načinov sem poznal z nadomeščanja, precej sem se naučil od predhodnika, da je to tako obremenjujoče in zahtevno, pa sem spoznal kar hitro. Predvsem, kaj pomenijo časovni roki pravočasne oddaje gradiva v tiskarno v Mariboru, kjer je naše izdelke oblikoval tehnični urednik **Štefan Pušnik - Štupo**. Bilo je to davnega leta 1986! Takrat smo vse prepisovali in ugotavljali centimetre oziroma dolžino sestavkov, da za časopisno stran ni bilo preveč ali premalo gradiva, ki smo ga v Maribor vozili z avtobusom. To nalogo je imela strojepiska Erika. Zamislite si kasnitev avtobusa, gradivo pa bi že moralo biti v tiskarni, kjer ga je čakal nadaljnji postopek! Bo *Tednik* izšel pravočasno ali ne? Vsako sredo pa sem v tiskarni pregledal filme posameznih strani kot vmesno fazo pri izdelavi. Zaposleni v tiskarni, ki so dobili v roke gradivo, časopisa niso imenovali *Tednik*, ampak kar *Ptujčan*!

Tehnična izvedba je zahtevala veliko časa, ob tem pa imaš na vratu še vsebino, usmerjanje in usklajevanje dela uredništva ter številnih zunanjih sodelavcev, pa gostov, sestankov, skratka dela čez glavo, časa pa malo. Leta 1987 smo dobili lektorja, sedanjega odgovornega urednika **Jožeta Šmigoca**, ki me je razbremenil preštevilnega branja in popraviljanja tekstov. Spremenili smo načine dela in se lotili novinarstva bolj udarno, kar se je hitro poznalo v nakladi. Močan dvig nam je uspel v času, ko je naklada drugim padala!

Ob prihodu mlajših moči, saj so nekateri odšli drugam ali na boljše, smo se preselili v svojo hišo v Raičevi ulici. Leto 1989 je bilo tako nov mejnik v razvoju časopisa in radia. Pogoji za delo so bili veliko boljši, kar nam je dalo nove moči in voljo, da smo se lotili tudi programa radia Ptuj in ga v kratkem času popolnoma spremenili. Jože (Šmigoc, op.p.) je kot pomočnik odgovornega urednika prevzel urednikovanje časopisa, sam pa se lotil radia. Oba sva delala z istim teamom sodelavcev, ki mu glede na branost in poslušnost radi rečemo po NBA-jevske *Dream Team*! Vanj štejem vse, ki to delamo profesionalno, in številne zunanje sodelavce.

teri smo sodelovali zelo aktivno, prišlo tudi do spremembe lastniške strukture in ustanoviteljstva, tako da smo danes družba s svojimi družbeniki. Skratka, danes je precej drugače, saj smo popolnoma odvisni od svojega dela. Mislim na denar, saj smo pred leti pod občinskim ustanoviteljstvom dobili del potrebnega denarja, danes pa ne. Pa nič hudega!

Naj dodam še nekaj o odvisnosti od vladajočih struktur in njihovem vplivanju na vsebino radia in *Tednika*. Velikokrat so me pred osamosvojitvijo znanci in drugi vprašali, kolikokrat moram kot urednik po usmeritve ali na zagovor na občinski komite ZKS ali SZDL. Prepričani so bili, da nam je vse diktirano in cenzurirano. Verjeli ali ne, nikoli me za kaj takšnega niso klicali nikamor, pa tudi sam nisem imel potrebe za tem. Včasih sem v šali dejal, da me (ali nas) ne jemljejo resno ali pa se nas bojijo. Zakaj sem to zapisal? Ker je ocenjevanje nekdanjih časov z merili sedanje dobe satelitskih programov in interneta - milo rečeno - neresno! Ocenno našega dela so dali bralci z naročanjem ali kupovanjem časopisa ter poslušalci s poslušanjem radijskega programa in kupovanjem naših storitev. Če bi sem jim po tej plati zamerili, nas več ne bi bilo!

Z letošnjim abrahamom sem doživel marsikaj lepega in koristnega, pa tudi težkega in utrujajočega. Prav za vse sem *Tedniku* hvaležen, saj me je obogatil za marsikaj, kar večini ni blizu ali dosegljivo. Zato mu želim še veliko let in zadovoljnih bralcev!

ludvik kotar

BRALCI O TEDNIKU

Franja Čeh, profesorica pedagogike iz Ptuja

"*Tednik prelistam vsak teden, pozorna sem na članke, ki predstavljajo uspehe*

Ptujčanov na področju razvoja mesta Ptuja in okolica, zanimajo me predvsem pozitivne novice s področja razvoja turizma, kulture, izobraževanja in gospodarstva. Tedniku ob jubileju čestitam in želim, da bi postal vzoren lokalni časopis na slovenski ravni."

VIKI KLEMENČIČ IVANUŠA - NOVINARKA Z ORMOŠKEGA KONCA

On ali ona, vsekakor pa s predolgim imenom

Da je moja poklicna pot zavila na Tednik, je v veliki meri "kriva" moja predhodnica Vida Topolovec, saj sama najbrž nikoli ne bi prišla na takšno idejo. Tega je že skoraj tri leta in na začetku je bilo precej hudo, saj nisem poznala ljudi in vsak pogovor, ki sem ga imela, je zahteval veliko priprav ali pa je izpadel hudo okoren. Zgodilo se mi je celo, da sem namesto v dvorano v Osluševcih odšla v dvorano v Cvetkovičih in čakala, da se bo pričela prireditev, zaradi katere sem prišla. Še marsikatero neumnost sem naredila, ampak zdi se mi, da me je spremljala tudi sreča. To je seveda odvisno od tega, s katere strani opazuješ. Kdo drugi bi rekel: 'Kakšna sreča neki!' jaz pa mislim, da so stvari tekle prav lepo.

Sprva so vsi mislili, da sem možki, in večkrat se je zgodilo, da mi je kdo po telefonu vztrajal, da naj mu vendar dam Vikija, ker se hoče nekaj pogovoriti z njim. Potem ko sem imenu dodala še en priimek, teh težav ni več, vendar je sedaj moje ime predolgo in ga v uradni obliki ne spravim pod en stolpič v časopisu, pa tudi na kreditne kartice ne in še kam drugam. Kmalu sem spoznala, da je vsakodnevna vožnja na Ptuj in pisarnja na Raičevi 6 popolnoma neprimeren pristop k delu. Moj teren je Ormož, tukaj moram biti prisotna, tukaj mi ne sme uiti nobena govornica in novica, tukaj hočem poklepetati in iti na kavo s svojimi someščani. Kar nekaj časa sem zato pisala kar doma na svojem računalniku, nato pa sem uvidela, da je treba zasebno in službeno ločiti vsaj prostorsko. Zato sem direktorju Francu Lačnu predlagala, da v Ormožu odpremo dopisništvo. Moj predlog je bil sprejet in realiziran. Pisarna na Vrazovi 5 v Ormožu, v hotelu, je nekaj časa poslovala kot predstavništvo, v katerem je bilo mogoče urejati tudi vse poslovne zadeve. Odkar pa so sprejem oglasov prevzele pošte, pa sem v svoji lični pisarnici sama. Imam vse, kar potrebujem - sodobno računalniško opremo, ki mi omogoča preko modema oddajo tekstov v matično hišo. Že nekaj časa pa mi obljublajo podobno rešitev tudi za fotografije, ki jih sedaj še vedno, kot pred 50 leti, pošiljam po avtobusih. Zato gre iskrena zahvala vsem voznikom avtobusov, ki prijazno prenašajo fotografije za Tednik. Včasih pa se kakšna tudi izgubi ...

Ljudje mi pogosto rečejo: Tebi je lepo, v službo lahko prideš, kadar hočeš, nihče te ne priganja, prisotna si na vseh

pokaže, da ljudje novinarskega posla ne poznajo. Vidijo le prijetne reči. Nihče pa ne pomisli, da je to le del mojega dela, da je potem o vsaki stvari potrebno napisati še članek, poročilo za radio, razviti fotografije, zmontirati tonske prispevke. Da se pravo delo po dogodku šele začne. Včasih je prav krivično, da je treba tudi z najboljšo zabavo ali najzanimivejšega pogovora izginiti kot Pepelka. Zgodi se, da je kakšna prireditev pravi užitek, na kakšni drugi pa se le s težavo premaguješ, da ne zaspiš. Prijatelji pravijo, da bi mi pravzaprav za

Foto: M. Slodnjak

prisoštvovanje na vseh sejah ormoškega sveta morali priznati benificiran staž. Poleg tega pa moj delavnik obsega sobote, nedelje, državne in cerkvene praznike, delati moram ob rojstnem dnevu in takrat, ko je na televizijskem sporedu film, ki bi ga strašno rada videla. Moj delavnik se ne zaključuje ob 14. ali 15. uri, včasih se takrat šele prav prične. Ljudje, ki so mi blizu, so se takšne "leteče" prijateljice, žene, hčere enostavno morali navaditi. Pogosto se zgodi, da bralci ne znajo spoštovati zasebnosti, kličejo domov, izsiljujejo, češ pridite zdaj. Kot da niso že vsaj 14 dni vedeli, da bodo imeli prireditev in da si želijo, naj bo zabeležena v Tedniku. Tudi nekatere institucije še žal ne obvladajo osnov komuniciranja. Vabila za prireditve pogosto pridejo prepozno, če sploh pridejo. Očitno mislijo, da jih ni treba. Pa saj vendar nisem vohunka, da bom raziskovala, kdaj se kje kaj dogaja. Po drugi strani pa politiki poleg nizkih udarcev znajo tudi groziti, kričati, zmerjati. Vsaj nekajkrat pa se novinarju zgodi, da ga tožijo. Največkrat politiki in osebe okrog njih, ki ne želijo dojeti, da je njihova velika plača nadomestilo za nekoliko okrnjeno zasebno sfero. Ne dojamejo, da z vstopom v politiko simbolno svoje telo in dušo za ceno "nesmrtnosti odločanja" prodajo hudiču. Pa je to ja že

kavbojkah in mikici, pa tudi trivremenski taft pri meni ne vzdrži, kar sicer obljublja. Na ramenu imam torbo, ki krivi mojo hrbtnico in od katere se ne ločim. Vam je moj posel še vedno tako všeč?

Meni je! Rada ga opravljam, in dokler svoj poklic opravljam z veseljem, najbrž ni nič pretežko. Delam gotovo več kot osem ur na dan, pogosto sveti luč v moji pisarni tudi ob vikendih. Všeč mi je, da svoje teme izbiram sama. Veseli me, ko me pokličejo bralci in povedo kakšno zanimivo zgodbo, o kateri bi veljalo pisati. O stvareh rada pišem v pozitivni luči. O lepih rečeh, zanimivih ljudeh, dogodkih. Rada izpostavljam krivice, ki se godijo malim ljudem. Z velikim zadovoljstvom pa zapišem tudi kakšno pikro. Zavedam se moči, ki jo imajo mediji, in poskušam jo uporabljati pravično in v korist bralcev. Mediji so oblika pritiska in kontrole oblasti. Naša oblast je še v pleničkah. Njena dejanja in postopki so pogosto deležni moje kritike. Pri tem vedno pazim, da je bralec najprej obveščen s poročilom ali novico, šele nato se lotim kakšnih zahtevnejših novinarskih zvrsti, ki bodo ogovorile ožji krog bralcev, ki jih določena tematika zanima.

Kot povsod tudi pri Tedniku vlada hierarhija. Moj oberšef Jože Šmigoc je tisti, ki odloča o usodi tega, kar napišem - kdaj bo kakšen članek objavljen, na kateri strani in s koliko fotografijami.

Novinarstvo je profesija, zato se zavzemam za profesionalizacijo te dejavnosti, za katero danes mnogi menijo, da jo je sposoben opravljati vsak, ki je pismen. Zakaj pa nihče popoldne ne fuša kot župnik ali zdravnik ali veterinar ali arhitekt ali ..., ko pa vendar vsi znamo lepo govoriti, ponuditi aspirin in vodo, zmeriti temperaturo in narisati hišo? Morda zato, ker to ni dovolj.

viki klemenčič ivanuša

BRALCI O TEDNIKU

Tanja Vnučec, študentka iz Ormoža

"Časopise berem nekoliko manj. Tednik pogledam ob priložnosti in preberem predvsem stvari, ki govorijo domačih dejalih."

MARTIN OZMEC - NOVINAR

Dobrih četrst stoletja s Tednikom

Zagotovo ni bilo naključje, da sem se tistega petka daljne pomladi 1972 kot dijak Ekonomske srednje šole s fotoaparatom v rokah udeleževal pohoda Po poteh revolucije v Mostje. Čeprav je bilo to takrat za šolarje obvezno, smo radi hodili, saj je bil pohod prijeten in zanimiv, pa še zabaven povrh. Zagotovo pa je bilo veliko naključje, da mi je prav ta pohod vtisnil pečat, ki ga z veseljem nosim v sebi; in čeprav je včasih tudi težak, verjetno ne bo zbledel, dokler mi bo sojeno živeti.

Ko smo počivali v Lazah pred Mostjem, je prišel k meni prijazen brkat možakar z aktovko v roki in me povprašal, za koga fotografiram. Povedal sem, da zase, morda za foto-kino klub Kidričevo, v katerem nam je njega dni vlival znanje o fotografiji mojster Stojan Kerbler. Osupnil sem, ko mi je povedal, da je **Jože Vrabl** s Tednika, še bolj pa, ko me je povabil, naj mu v ponedeljek prinesem kakšno fotografijo na uredništvo, češ da jo bo morda objavil v časopisu.

Doma, v Kidričevem 32, v kopalnici, kjer sem imel priročno temnico, je potem vladalo obsedno stanje. Vse foto kemikalije sem zmešal na novo, se skoraj s strahom lotil razvijanja filma in si oddahnil šele, ko sem po fiksiranju videl, da mi je večina posnetkov uspela. Fotografije sem izdeloval že bolj sproščeno, a še vedno napet. Ko sem se v ponedeljek zjutraj oglasil na uredništvu Tednika, ki je bilo takrat še v Vošnjakovih, je bil urednik **Anton Bauman** s fotografijami sicer zadovoljen, ker pa je **Jože Vrabl** moral nujno v Maribor, mi je predlagal, naj k sliki, ki jo je izbral sam, napišem nekaj vrstic o pohodu. V šoli sem rad pisal spise in zanje dobival pohvalne ocene, zato mi ni bilo težko. In potem sem nestrpnost čakal na četrtek, na Tednik, na svoj prvi v časopisu objavljeni sestavek in fotografijo.

Pozneje me je urednik Bauman povabil, naj napišem še kaj o življenju in delu v tem kraju, o šoli, o prijateljih. Tudi njega sem z veseljem poslušal, kajti honorariji so mi še kako prišli prav. Sicer pa ko spoznaš, da je sukanje novinarskega peresa po svoje lahko kot orožje v boju proti krivici in neresnici, ko si s tem enkrat okužen, se spon ne rešiš zlahka. Vse pogosteje sem zahajal na Tednik. S svojo dyano 6, pa seveda z nepogrešljivim, že nekoliko boljšim fotoaparatom, oboje so mi kupili moji skrbni starši in sem jim za to še posebej globoko hvaležen, sem se lahko odpravil tudi na teren na zahtevnejše naloge. Da v šoli zaradi tega ne bi imel kakih težav, sem se takrat podpisoval z narobe obrnjenim primkom: Cemzo. Ko so me po končani maturi povabili v službo, me je novinarstvo

staršev, naj prej raje doštudiram (to sem veliko težje storil ob delu šele dobrih 15 let kasneje), sem se jeseni 1973 z veseljem priključil temu kolektivu.

Mlademu novinarju so dodelili pisalno mizo v mračnem prostoru hodnika, kjer sva s tedanjim novinarjem **Petrom Rakušem** in pozneje še s **Slavkom Furmanom** ob namizni svetilki in na starih komitejevskih pisalnih strojih pogosto tipkala in ustvarjala pozno v noč. Spominjam se, koliko idej smo imeli o lepšem, kvalitetnejšem Tedniku. Na uredniškem sestanku sem predstavil svojo videnje Tednika in že takrat predlagal, naj bi postal štajerski, naj bi imel podoben format kot 7D, vsebino pa reportažno in revialno.

Potem so leta minevala mnogo hitreje. Ko sem takoj po poroki leta 1975 odšel k vojaku, mi je novinarska kolegica **Majda Goznik** (ki se je takrat pisala še **Gajzer**) pisala, da nas je politika združila s ptujskim radiem. Lahko si mislite, kako presenečeno sem pogledal, ko mi je po vrnitvi na delovno mesto radijski novinar **Marjan Šneberger** brez kakršnihkoli priprav ali govornih vaj potisnil v roke magnetofon Uher in me poslal na eno od šol, naj za radio posnamem pogovor z ravnateljem in nekaj vtisov novopečenih pionirjev. Poleg fotoaparata in beležke torej še ta nekajkilogramska "kišta" in mikrofona, da ne razlagam o govorjenju vanj, ki mora biti brez napak. Pa sem se - upam, da dokaj uspešno - privadil tudi temu, tako da so me ob uvedbi vodenja v živo celo povabili k sodelovanju kot radijskega voditelja.

In tako smo počasi, a vztrajno rasli z obema medijema. V dobrih četrst stoletja časopisnega in radijskega novinarstva sem seveda doživel veliko nepozabnih, lepih, žal pogosto tudi tragičnih trenutkov. Kot novinar sem po svoje - seveda ne brez posledičnih odtentov - doživljal menjavo političnih struktur, gospodarskih in drugih afer, Titovo smrt, pa prizadevanja za samostojno Slovenijo. V tej kratki vojni me

dežurstva na radiu prišlo do streljanja pred našo hišo na Raičevi, zaradi česar sva s kolegico **Nevenko Dobljekar**, ki je bila takrat že na Radiu Maribor in je prišla le na kavico, smrtno prestrašena negibno ležala pod mizami sprejemne pisarne kake četrte ure.

Doma ali po svetu sem se v teh 26 letih pogovarjal z velikimi in pomembnimi politiki, glasbenimi zvezdami, vrhunskimi športniki in tako ali drugače pomembnimi ljudmi. Še vedno pa mi je najljubše, če lahko zapišem ali rečem kakšno dobro besedo o tistih skromnih ljudeh, ki jim je morda življenje obrnilo hrbet ali jih kako drugače zaznamovalo. Prav tovrstne reportaže so moje najljubše opravilo, čeprav se jih zaradi pomanjkanja časa, zaradi razpetosti med delom na radiu in Tedniku lahko le redko lotavam.

Ob jubileju iskreno čestitam sodelavkam in sodelavcem, kolegicam in kolegom, s katerimi delim delovno okolje in soustvarjam vsebino obeh medijev; še posebej pa čestitam vam, drage bralke in bralci, za zvestobo našemu mediju, kajti zavedam se, da brez vas tudi nas ne bi bilo.

Martin Ozmec

BRALCI O TEDNIKU

Slavko Visenjok, župan občine Gorišnica

"Tednika nimam kaj kritizirati, morda bi lahko bil le na boljšem papirju, zelo všeč pa so mi barvne fotografije.

Na vsebino v časopisu nimam pripomb, naša občina Gorišnica je velikokrat zastopana in pisanje o nas je korektno. Predlagal bi morda več predstavljanja podjetij in podjetnikov, v Tedniku bi lahko več pisali o gospodarstvu nasploh. Izredno všeč mi je akcija ocenjevanja po občinah, ki je vzpodbudila marsikoga od občanov. Pa da ne boste mislili, da to pravim zato, ker vodimo v tej akciji, ampak sem vesel, da je nekdaj v našem okolju to opazil. Pohvalil bi poročanje Tednika in povedal, da smo le sodelovanju povabili tudi druge časopise, ki pa se niso kdove kako odzvali. Tudi sem seveda naročnik Tednika, prehitam ga že v službi, šele doma pa si vzamem čas in ga tudi podrobneje pregledam ter v njem kaj preberem. Povedal pa bi, da bi osebno bil še rajši, če bi Tednik tiskali v tiskarni Perutnine Ptuj." (TM)

MARJAN TOŠ, NOVINAR Z LENARŠKEGA KONCA

Na okno tok, tok ...

Precej časa sem se obotavljal in tuhtal, kaj napisati ob zlatem jubileju našega Tednika, časopisa, ki se je na širšem ptujskem in ormoškem območju, pa tudi v Halozah in Slovenskih goricah dobro prijel. Urednik je bil tokrat širokosrčen, vsem po vrsti je predlagal, naj pač strnemo svoje vtise, spomine, izkušnje in najbrž tudi želje. O njih sicer ni govoril na glas, toda sam sem ocenil, da bi bilo prav zapisati kakšen stavek ali dva tudi o tem.

V rosnih mladih letih, ko sem trgal šolske klopi v osnovni šoli Borisa Kraigherja v Gradšču v Slovenskih goricah (danes Sveti Trojici), so bili časopisi redki. Vsaj pri nas doma na podeželju, kjer smo tu in tam dobili kakšen izvod porumenelega dnevnika, na šoli pa Pionirski list. Zato sem bil proti koncu osemletke, ko smo mislili, da smo pojedli vse znanje z največjo žlico in da smo najpametnejši, zelo vesel, če je oče prinesel iz Maribora ali Lenarta, kjer si je kot tesar služil vsakdanji kruh, časopis. Z veseljem sem prebiral njegove strani in potihoma sanjal, da bi bilo lepo, če bi nekoč postal novinar. In k temu mojemu prvemu spogledovanju s časopisi in novinarstvom naj dodam drobno anekdoto.

Pri nas v Pesniški dolini, natančneje v dolini Drvanje v Verjanah, so delali melioracije. In tako so iz včasih stare, lenobne in poplavne struge Drvanje, v kateri smo na veliko lovili ribe in se hladili v poletni vročini, nastali trije vodotoki. Bili so ozki, a brez mostov le ni šlo. In tako se je zgodilo, da se lepega dne prišli delavci s Ptuja. Gradili so most, vmes pa klepetali z radovedno otročadjo. Sam sem bil med njimi, krave so se leno pasle, mi pa smo občudovali mojstre kamna in železa. Pridno so delali, zraven pa so imeli tudi radijski sprejemnik. Tranzistor se mu je reklo. Med delavci je bil tudi neki moj sorodnik iz Vitomarcev, kraja, za katerega smo vsi vedeli, da spada pod Ptuj. Naključje je hotelo, da sem iz tega tranzistorja prvič slišal program radia Ptuj. In čisto zares se je pripetilo še to, da sem od teh delavcev prvič dobil v roke časopis, današnji Tednik. Slaba dva meseca je vse skupaj trajalo, nato so se delavci poslovili. Most čez Drvanjo pa še danes trdno stoji in kljubuje vsem obremenitvam.

Bolj kot smo rasli, bolj je naraščala želja, da bi spoznali svet, da bi dobili znanje in da bi se otresli slovenskogoriške revščine. Po Tedniku sem občasno spraševal učitelje na šoli, a ga nismo imeli. Smo pa nekega dne doživeli radijsko snemanje za ptujski radio; ne vem več, kako se je imenovala oddaja, v njej pa sem nastopil s pesmico z znanim refrenom: »Na okno tok tok je dežek potkal ...« Takrat sem prvič videl mikrofonom in dal prvo izjavo za

smo ob farnem žegnanju v Vitomarcih, na andraševo, včasih šli k sorodnikom, sem pri njih našel tudi Tednik.

To je bilo moje prvo spogledovanje, ki se je zaradi življenjskih okoliščin in poti, ki jih je ubirala moja generacija, za lep čas končalo. A ne za vedno, po naključju se je v bistvu »po drugem rojstvu« leta 1995 resno nadaljevalo in leta 1996 postalo del mojega delovnega vsakdanjika. Časopisna in radijska hiša na Raičevi 6 na Ptujju je postala del moje vsakdanjosti, prijazno me je sprejela in odkrito moram zapisati, da sem vesel, da lahko delim dobro in slabo s poštenimi sodelavci.

A že pred letom 1995 sem na neki način postal zvest Tedniku in Radiu Ptuj, saj sem kot dopisnik mariborskega RTV centra in Večera srečal prijazno mlado novinarko Tednika, kolegico Marijo Slodnjak, ki je bila zadolžena za našo, lenarško občino. Veliko smo ji pomagali vsi po vrsti in ji nudili podatke ter informacije, ki smo jih lahko, novinarsko obdelane, vsak četrtek brali v Tedniku. Moram zapisati, da je bila Marija pri Lenartu izjemno topla sprejeta in vselej dobrodošla, pravzaprav jo še danes na neki način pogrešamo. Tudi po njeni zaslugi je Tednik postal del osrednjih Slovenskih goric, v Lenartu ga ljudje prebirajo, na šolah pišejo spise za stran za mlade, politiki včasih godrnjajo zaradi kakšne na svoj račun, kulturniki hvaležno sprejemajo informacije na zadnji strani, številni študentje in dijaki pa zadovoljno prebirajo podlistke. Pred dnevi sem bil prijeto presenečen na Destrniku, ko se je ta-

mkajšnji ravnatelj osnovne šole zanimal za dovoljenje za uporabo podatkov o lenarških Sokolih, ki je jih v nadaljevanjih priobčil prav Tednik. In tudi v mariborskem Muzeju narodne osvoboditve so mi povedali, da je bil ta podlistek bran. Še prej pa je na lenarškem in širšem delu naletel na velik odmev zapis o dogajanju v taborišču Hrastovec leta 1945. Veliko klicev je bilo, vsi so bili hvaležni uredništvu, da je objavilo del iz žalostne polpretekle zgodovine slovenskega naroda. Brez olepševanja, tako kot je bilo. Morda se bo odgovorni urednik kdaj odločil za celoten podlistek, saj sem o tem napisal študijo za ustanovo akademika dr. Antona Trstenjaka.

Tedniku so mnogi hvaležni tudi za domačnost in koristnost, ki jo prinašajo nasveti. Morda pogrešajo udarne rumene strani, toda to je že druga zgodba, s katero naj si belijo glavo za to poklicani.

Tedniku lahko želim samo veliko novih bralcev, kritičnih do našega dela, takšnih, ki nam boste odkrito povedali, kje ga lomimo in kaj bi morali spremeniti. Mnenja bralcev niso zanemarljiva, narobe, bolj kot doslej jih bomo morali upoštevati pri snovanju nove grafične in vsebinske podobe Tednika. Menim, da bomo zmogli veliko breme in da se bomo tudi na trgu obdržali kot dobro in iskano blago. Informacija je dragocena reč, zlasti še zdaj, ko hitimo proti Evropi. Tednik ne sme postati enostransko trobilo ne ene in ne druge politične opcije, obdržati mora pokončno držo, bičati napake in slabosti, opozarjati na težave in tudi hvaliti, ko je to potrebno. Postati mora del vsakdanjika, upam celo trditi, da ima vse pogoje, da postane prava »štajerska regionalna kronika«. Na obzorju je pokrajina Spodnje Podravje s Prekijo (in Slovenskimi goricami najbrž tudi) in zakaj ne bi bil Tednik njen časopis, prostor za soočanje mnenj in pogledov?

Upam, da bomo še dolgo skupaj in da bomo »abrahamu« dodali še naslednjih petdeset let, takšnih ali drugačnih. Kdo neki bi vedel!

Marjan Toš

ZLATARNA

DIVJAK

Trstenjakova 5 - P.C. DOMINO, PTUJ, tel. 779-783

JOŽE ŠMIGOC - ODGOVORNI UREDNIK TEDNIKA

Ne obtožujte ogledala

Kako nenavadno se zasuče človekova življenjska pot. Kdo bi si mislil pred desetletji, ko smo v mladih letih načrtovali spremeniti svet, da bom pristal na Tedniku? (No, da sem res pristal, ne bi dal roke v ogenj, mogoče gre za začasen odmor. Navsezadnje je na svetu še kakšen pristan in kje je zapisano, da človek ne bi mogel kdaj dvigniti sidra in odjadrtati; ampak dokler na meni še ne sekajo drv, bom še že potrpel!)

Ne vem, ali naj vam pišem, kako sem prišel na uredniški stolček, ali naj vam povem kaj drugega. Mogoče kdo pričakuje, da bom zapisal, kako sem že v osnovnošolskih letih čutil, da me socialistični sistem utesnjuje, da mi ne da dihati, da sem si želel ven, v liberalizem, svetlemu kapitalizmu naproti. In da so se mi sedaj izpolnila vsa notranja hotenja? Naj napišem, kako nesrečnega sem se počutil, ko sem na mladinskih delovnih akcijah delal, kar sem pač delal, in to v brigadi, ki so jo sestavljali študenti iz Zagreba in Beograda? Naj napišem, da se sploh nismo marali, da nismo skupaj plesali in peli, da nismo tekmovali z drugimi, kdo bo boljši? Saj bi - pa to ni res, pa naj bo danes še tako moderno pljuvati po vsem iz obdobja druge Jugoslavije. Saj res marsikaj ni bilo idealno - pa je vse idealno zdaj?

Povedati hočem, da pač nisem eden tistih, ki so bili še nedavno rdeči, danes pa so črni, ker je to moderno, da o vmesnem zelenem obdobju ne govorim. Človeku se včasih obrne, ko opazuje, kako se nekateri kameleonovsko spreminjajo. Ne gre za malenkosti, ki jih človek pač pri sebi in v svojem okolju spremeni, ker se na podlagi življenjskih izkušenj nauči, da je drugače lahko bolje. Gre za popoln zasuk v miselnosti, saj nekateri spreminjajo svoja načela, kot bi menjavali garderobo. Še pred dobrim desetletjem na primer si marsikoga videl v vrstah takrat edine stranke, ki je, če se morda še spomnite, kot eno svojih načel imela ateizem. Le nekaj let pozneje se ti isti ljudje nastavljajo televizijskim kameram v prvih vrstah na verskih svečanostih. Ali so lagali prej ali lažejo sedaj?

Pravzaprav sem vam želel povedati kaj veselega, ker se nimam za zamorjenega človeka. Ampak jubilej je resna stvar in ob 50-letnici časopisa njej človek nehote primerja svoja leta s Tednikovimi. A razen številčne druge primerjave ni. Svoje življenje krmari človek sam, časopis pa je skupno delo ljudi, ki smo si različni (pravzaprav je mogoče še premalo različnosti), pa nas vendar vodi skupni cilj. Saj vem, da nismo zmeraj na-

vsak po svoje trudimo in v vsaki številki damo od sebe, kar v tistem trenutku največ zmoremo. Ne domišljamo si, da s svojim delom spreminjamo kolo zgodovine, a vendar kažemo življenju ogledalo. In saj veste, kaj pravijo: ne obtožuj ogledala, če ti podoba v njem ni všeč. Morda kdo poreče, da pa je res vseeno, ali je neki dogodek, neka misel zapisana v nekem lokalnem časopisu ali ne. Tistega bi napolnil v knjižnico, naj si vzame kakšne stare izvode časopisa in jih

prelista. Neverjetno, kaj vse človek najde zapisano. In ugotovi, da se zgodovina ni začela šele včeraj. Pa še nekaj ugotovi. Radi namreč rečemo, da je časopis kot žemlje: dober je samo svež. Pa ni res, tudi stari je zanimiv.

Naj končam v slogu podelitve oskarjev (ko pa je vse, kar je ameriško, takooo lepo) - z zahvalami namreč. Saj veste, najprej družina - hvala vam, ker me prenašate tudi tečnega. Nato šola - hvala vsem, ki ste me naučili pisati in brati, pa čeprav bi se človek, če bi ostal brez tega znanja, izognil marsikateri neumnosti. Potem sodelavci - hvala vam, ker me prenašate, kar še zdaleč ni lahko (klub petnajstim kilogramom manj). Hvala vsem tistim, ki vidijo v našem časopisu svoj poslovni interes (še zlasti če je ta povezan s plačevanjem naših storitev). In hvala vsem bralcem, ker boste naši vsaj še naslednjih petdeset let.

Jože Šmigoc, urednik

BRALCI O TEDNIKU

Franc Vrabl, orodjar, Mezgovci ob Pesnici

"Mislim, da si Tednik zasluži naslov časopisa našega okolja, saj v njem najdeš zanimivosti iz vseh krajev, ne samo iz Ptuja. Preberem vse in prav vesel sem, da sva ga z ženo dobila kot poročno darilo. Najrajši ga berem, ko imam čas samo za sebe - saj veste, kje je to. Najprej pregledam humor, nato preberem Govori se, horoskop, šport, potem pa zahtevnejše teme. Želim vam mnogo idej in mogoče tudi ustanovitev kakšnega kluba vseh bralcev Tednika." (MS)

Angela Arnuš, Gorišnica

"Vsak četrtek komaj čakam novo številko Tednika. Najprej pogledam med osmrtnice, nato pa vsako stran posebej, da vidim, ali je kaj o Gorišnici. Nanj sem naročena že nad 20 let. Kljub letom ga berem brez oči. Najbolj cosala sem, ko je v njem kot v naši rojstni hiši - Dominkova domačija."

Igor Horvat, Zagojčiči

"Vsebinska Tednika se mi zdi zanimiva, morda je v njem včasih preveč reklamnih strani. Pohvalna in zanimiva pa je Tednikova akcija ocenjevanja občin za vse tiste, ki v katerikoli kraju kaj delajo in se tudi preko časopisa lahko primerjajo z drugimi. V mislih imam urejanje okolice in Zagojčičanom se nam zdi to zelo vzpodbudno. Naša družina je na Tednik naročena že nekaj let, navajeni smo nanj in tudi sam ga ponavadi preberem že v četrtek, še posebej če je v njem napisanega kaj iz domačega kraja. Kake kritike na Tednik ne bi imel, morda le to, da včasih od poročanja o kakem dogodku mine daljši čas in potem več ni tako aktualen. Drugače pa je v Tedniku mogoče najti za vsakega bralca nekaj dovolj je nasvetov, manjka morda anket in to iz manjših krajev, včasih pa je premalo aktualnih tem, saj se na te občani najbolj odzivajo." (TM)

Anketo, ki jo najdete v jubilejni številki, so pripravili: Mojda Goznik, Vida Topolovec, Marija Slodnjak, Tatjana Mohorko, Viki Klemenčič Ivanuša, Marjan Toš, Jože Bračič in Martin Ozmeč. Fotografije za anketo so prispevali: Foto Kosi, Foto Langorholc, V. Topolovec, M. Slodnjak, T. Mohorko, V. Klemenčič Ivanuša, M. Toš, J. Bračič in Martin Ozmeč.

MARIJA SLODNJAK - NOVINARKA

Nikoli ne reci - nikoli

Sem četrty otrok med šestimi in vsi, ki me poznajo iz mojih otroških dni, vedo, da nikoli nisem imela težav s komunikacijo (temu so takrat rekli, da sem klepetava). Domači mi pravijo, da sem v družini prevzela stike z javnostjo. Mojih učiteljev in znancev ni prav nič presenetila novica, da sem se vpisala na fakulteto za družbene vede - smer novinarstvo. Učiteljica iz osnovne šole mi je celo povedala, da sem že v sedmem razredu to svojo odločitev zapisala v šolskem spisu. Verjetno je res ta želja bila v meni dovolj močna, da je prevladala, čeprav so se mi vmes izobraževalna pota usmerila drugam. Končala sem srednjo družboslovno šolo - smer upravni tehnik in celo razmišljala o zaposlitvi. Toda nekako nisem bila najbolj navdušena nad poklicem tajnice in sem se odločila, da se vpišem na fakulteto.

Seveda so bili začetki kar težavni, ker v srednji šoli nisem imela nekaterih predmetov. Toda takrat sem začela preverjati rek "Tudi najdaljša pot se začne s prvim korakom" in "Cilj dosežeš, če si tega zares želiš". Cilj sem dosegla leta 1992, ko sem diplomirala.

Počitniško prakso sem tri leta opravljala pri Večeru v Mariboru, ker pa sem želela ob študiju med počitnicami opraviti še šoferski izpit, sem se v četrtem letniku odločila, da prakso opravi na Radio-Tedniku Ptuj. Tako sem prišla v kontakt s Tednikom.

Počitniška praksa se je končala in večkrat sem potem ob koncu tedna šla obiskat "tednikovce". Včasih nisem razumela, ko sem jih opazovala, da so bili vsi sklonjeni nad pisalnimi stroji. Sama pri sebi sem mislila, da imajo slab dan in jim ni do pogovora z menoj. Danes vem, da je to stiska s časom.

Mogoče se kdo vpraša, zakaj sem članek tako naslovlila?

Ja, čisto zares sem nekoč dejala, da nikoli ne bom delala na Radio-Tedniku. Zakaj?

Mogoče se nekateri še spomnite priloge Smeh ni greh (rumene strani Tednika). Nekoč sem se znašla tudi sama v tej prilogi v nič kaj prijetni vlogi. Moji kolegi so namreč iz neke priložnostne fotografije izrezali moj obraz, ga zmontirali skupaj s telesom lutke z erotičnim perilom in spodaj pripisali, da bi morali Ptujčani bolj prodajati tovrstno naravno bogastvo. Seveda me je to tako razjezilo, da sem celo čisto zares razmišljala o tožbi. Kolegi se mi danes na vse to samo smejejo in zatrjujejo, da ne morem dokazati, da sem bila to jaz.

Še preden sem imela zagovor diplomske naloge, pa sem neki konec tedna vsa osamljena iz študentskega doma poklicala kolegico Darjo Lukman Žunec in jo vprašala, kaj meni o ideji, da pridem opravljat pripravništvo k Radio-Tedniku. Ona je krepila mojo trenutno odločitev in takoj po diplomi sem prišla. Di-

ve v Lenart". Ker nisem imela svojega avtomobila, sem se vozila z avtobusi. Zaradi slabih povezav sem večkrat morala preko Maribora. Tako je avtobus postal moja dopisniška pisarna. Takrat sem spoznala vse avtobusne soferje na teh relacijah in tudi mnogo zgodb, sogovornikov, skratka poleg slabih strani, da je pot trajala več ur, je bilo tudi nekaj dobrih. Ta del Slovenskih goric je bil zame do tedaj nepoznan in včasih sem porabila kar nekaj časa, preden sem odkrila, v kateri kraj moram. Vsekakor je bilo zelo zanimivo tudi zaradi tega, ker sem se morala znajti v vsaki situaciji. Ravno ob mojih začetkih so umorili na tem

področju znanega predsedniškega kandidata Ivana Krambergerja, v Gočovi so nameravali graditi usnjarno in še mnogo drugih zanimivih gospodarskih dogodkov je bilo na tem območju.

Potem sem si kupila jugo 45; moji moški kolegi so mi predlagali, da bi lahko napisala knjigo Moje šoferske dogodivščine. Od takrat sem potrebovala v Lenart veliko manj časa, ni bilo več potrebno gledati na uro, da ne bom zamudila avtobusa, pa še sama od sebe sem bila odvisna ... Tudi takrat, ko sem sredi polja ostala brez kaplje bencina.

Bolj ko sem se pogrezala v novinarski poklic, bolj sem čutila, da ko si enkrat notri, ni več razlike med zasebnim in službenim časom. Zelo težko tudi opredeliš dneve, ki se jim rečejo dopust. Še dobro, da me moji najbližji razumejo in najdem vso podporo.

Po nekaterih kadrovskih in uredniških spremembah sem zdaj nekaj časa na radiu, toda kljub temu še vedno rada pišem za Tednik. Ves čas so me zanimale teme, o katerih se v vsakdanjem življenju ne upamo pogovarjati niti s svojimi prijatelji, pa nas vseeno zanimajo. Prav o teh vprašanih se zdaj s svojimi gosti pogovarjamo v oddaji Sredi življenja. Kot novinarka se velikokrat srečujem s človeškimi stiskami. Vedno me zanimajo socialne teme. S svojim novinarskim delom bi rada opozorila, kako pomembno je, da se ljudje znajo pogovarjati, saj se tako lahko reši veliko problemov in stisk. Nikoli ne pišem in delam oddaj za povprečnega poslušalca ali bralca. Vedno za nekoga - pa tudi če je to samo

so nas na fakulteti opozarjali na tovrstne težave, sem takrat mislila, da je to veliko lažje. Pa ni! Težko je ostati nečustven ob tem, ko poslušas mladostnika, kako je zapadel v svet omame, svet alkohola, kako se je razbila družina, kako trpijo otroci zaradi ločitev, nasilja ter trpinčenja, ko nekdo izgubi svojega najbližjega, ko se ponesreči ter postane invalid in še bi lahko naštevala. Včasih se znajdem v težkem položaju, kot da sta v meni dve osebi: ena, ki čustveno doživlja svet, druga pa si krčevito prizadeva, da vse presoja razum.

Mnogi so presenečeni, ko me spoznajo, saj mi zaradi področja in teh tem pripisujejo krepko več let in si me predstavljajo veliko bolj umirjeno ter resno. Vesela sem, da jih lahko pri tem še presenetim.

Velikokrat me zaboli, ko slišim, da novinarji samo blebetamo, nekateri celo trdijo, da lažemo. Mislim, da si vsak novinar prizadeva za resnico, vendar je ta v različnih očeh različna in osebno sem naj srečnejša, ko se moja sklada z drugimi.

Ko se srečujem s svojimi nekdanjimi kolegi s fakultete, me mnogi sprašujejo, zakaj nisem ostala v prestolnici, zakaj sem se ustalila na "lokalcu". Nekoč me je ustavila na Ptujju največja življenjska sila, ki ji pravimo ljubezen. In srečna sem, da se je tako zgodilo, saj je v tako majhnih kolektivih kljub obilici dela ter nekoliko slabšim tehničnim pogojem še vedno ohranjena osebna nota, smeh in človeška solidarnost. In dokler mi bo to prijalo, bom tudi ostala.

Marija Slodnjak

BRALCI O TEDNIKU

Ervin Hojker, ravnatelj in ptujski podžupan "Tednik mi pomeni korektno, pravočasno in celovito "ptujsko" obarvano informacijsko. Tako, ki go-

vorji o rasti mojega, našega mesta in ožje domovine, o ljudeh, ki tu živimo, o naših pričakovanjih, razmišljanjih, dosežkih in tudi napakah. Da, tudi o njih in prav je tako. Tednik je ogledalo našega dela, je odsev naših razmišljanj, je skupna ptujska zgodovina. Je izziv in pričakovanje.

Ob 50-letnici želim kolektivu že veliko ustvarjalne moči, Ptujčanom in širši skupnosti pa tudi v bodoče Tednikovo pogloblje-

MILENA ZUPANIČ - NOVINARKA

Ptujski raj z mejami

Nekaj napiši o sebi, mi je tako kot vsem mojim kolegom nekega dne rekel moj urednik. Ni mi bilo všeč. Predstavljajte si, da kot novinarka nenehno pišem. Seveda o drugih, poskušam se vživljati v njihove dejavnosti, težave, uspehe. Sedaj, ko naj bi Tednik predstavil mene (in moje kolege seveda), pa moram pisati sama o sami sebi. Kje je sedaj kakšen novinar, ki bi napravil intervju za mano? Vse to sem Jožetu tudi povedala. Vedno mu povem, kar si mislim o njegovih odločitvah. Včasih moje mnenje upošteva. Tokrat ga ni.

Svoje mnenje velikokrat zapišem v člankih. Takrat se tisti, ki jih članek zadeva, običajno jezijo. Povsem jih razumem. Težko je prenesti, ko ti nekdo pove, kaj o tebi in tvojem delu misli. Pa četudi je to spretno skrito v navedbi dejstev in dogodkov. Vendar je novinarski poklic pač takšen. Zato se name dostikrat kdo kuja. Po drugi strani pa se na članek, ki vsebuje moje lastno mnenje, vedno odzovejo tudi bralci, ki se strinjajo z mano in mi to želijo povedati. Bog ne daj, da bi pestovala željo biti všeč vsem bralcem in poslušalcem. Takšno hotenje je sprto s poklicem novinarja.

Mislím, da ste si bralci po reku "vsakogar poznamo po njegovih delih" mnenje o nas že itak ustvarili, tako da je pisati o sebi pravzaprav odveč. Sploh pa na Ptuj, kjer se tako rekoč vsi poznamo, če pa pogledamo po rodbinskem deblu malo bolj h koreninam, smo skorajda vsi tudi v sorodu. Nerodno je samo to, da od novinarja vsi pričakujejo, da bo s svojimi sorodniki, prijatelji, sosedi in tudi znanci prizanesljiv in da bo o njih pač pisal tisto, kar jim godi, če pa je kaj narobe, bo to lepo zamolčal.

Vendar ne gre samo za osebna znanstva. Ta še že obideš. Gre za resnico. Na Ptuj, tako, da nekako vsi ravno zaradi miniaturnih razmer drug drugega ščitijo. Celo sedaj, v političnem pluralizmu. Bojda je to zaradi medsebojnih kupčij in pobotov. Ti meni, jaz tebi. Ali roka roko umije. Tako dostikrat do pravih informacij, ki sicer krožijo po mestu po načelu baba čula - baba rekla, ne moreš. Kaj šele do dokumentov. Bralci pa potem tarnate, da že vrbenci čivkajo, v Tedniku pa še nič ne piše.

Pravijo, da novinarstvo ni poklic, pač pa način življenja. Le kdaj sem se spremenila v novinarko, se sprašujem. Ko sem se enkrat skopala iz otroštva, sem bila dolga leta v svoji duši in po nagnjenju pilotka. Dan in noč sem živeła za nebo, pod belimi kumulusi sem doživljala najlepše in najsrečnejše,

težko, vendar pošteno tekmovali. Čisto drugače je z ljudmi.

Kljub temu da me je letalstvo vodilo na mnoga tekmovanja po Jugoslaviji in Evropi ter me celo pripeljalo v elitno šolo rezervnih letalskih starešin v bivšo JLA, sem ob tem v Ljubljani študirala na Filozofski fakulteti. Diploma me je pahnila v prvo službo. Časa za letenje je bilo vse manj, sploh pa zame, ki sem se vmes spremenila tudi v mamo. "Poklic" mame poznamo vse ženske in vemo, da ni nobenega lepšega. Ob vsem tem pa sem vse bolj in bolj postajala tudi novinarka.

Tako letos tudi sama praznujem. Sicer še

ne tako visokega jubileja kot naš časopis, pač pa 10. obletnico svoje prve zaposlitve. To je bilo v dnevnoinformativnem programu Televizije Slovenija v Ljubljani. Kot novopečena profesorica slovenskega jezika in primerjalne književnosti sem padla v pravo gnezdo povzpeticov in komolčarjev. Takrat je še bilo tako, da so se iz te institucije kadrirali direktno v politiko. Še sedaj ne vem, kako so nekateri moji tamkajšnji kolegi preživeli do danes. Prehod na ptujski Radio in Tednik po letu in pol dela na RTV je bil zame pravi balzam. Kot v raju sem se počutila med svojimi prijaznimi ptujskimi kolegi. Dokler nisem začela spoznavati meja tega raja. In tistih v mestu, ki postavljajo zidove, zaradi katerih je otežen napredek Ptuja in posameznikov v mestu. Ali pa so to vendarle le meje sposobnosti? V teh letih sem dobila kar dober pregled nad dogajanjem. Kaj šele bo. Po sedanjem zakonu naj bi bila v službi še 30 let. Še boste brali moje članke. Nekateri z veseljem, drugi ječni in ogorčeni. In droben nasvet: zaprite časopis, če vam članek ni všeč, ali ugasnite radio. Vi ste tisti, ki odločate.

Milena Zupanič

BRALCI O TEDNIKU

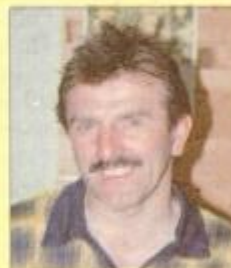

Župan mestne občine Miroslav Laci

"Le redkim podjetjem je dano, da lahko praznujejo 50-letnico obstoja, zato mi je v posebno čast, da vam lahko ob tej priložnosti čestitam z najboljšimi željami za prihodnost. S pomočjo Tednika ste v vseh teh letih vzpostavljali most med dogodki in nami bralci. Zabeležili ste del zgodovine, življenje in delo na tem območju Štajerske in s tem postali nepogrešljiv člen v naših skupnih vlaganjih in uspehih. Pomembnih odločitev za našo skupno prihodnost ne sprejemamo več le na ravni države, ampak tudi v mestni občini. Na mestni ravni se moramo odločiti o tem, kako naj ustvarimo kar najboljše pogoje za večjo kakovost življenja na tem območju.

Mislím, da je Tednik ves čas obstoja obdržal poslanstvo objektivnega in občasnega tudi kritičnega informiranja o dogajanjih v Ptuj in širši okolici. Zlasti me veseli, da se ni ukvarjal samo z mestom, da je znal poseči tudi v širši prostor Haloz, Slovenskih gor, Spodnjega Podravja, vključno z večjimi središči, kot so

Ormož, Ljutomer, Lenart in Slovenska Bistrica. S tem je v bistvu občasnno usmerjal tudi politične tokove v iskanju skupnih interesov tega območja. S svojimi kritičnimi prispevki večkrat opozarja in s tem prispeva k oblikovanju nekaterih pomembnih lokalnih političnih odločitev." (MG)

Ivan Brodnjak, inž. agr., Kmetijske svetovalna služba Ptuj

"Mislím, da je Tednik iz leta v leto boljši. Dobro v njem je poročanje s terena, tako lahko vsak najde nekaj zase. Tednik je aktualen, v njem najdemo novice, strokovne nasvete ... Všeč mi je, da že nekaj časa izhaja v barvah. Menim pa, da je časopis še malce preveč levo usmerjen. Pogrešam tudi več provokativnosti novinarjev, predvsem v primerih, ko gre za obravnavo aktualnih tem z našega območja; ljudi namreč bolj kot obrobje zanima bistvo problema. Menim, da bi morali v uradni tistvu določiti novinarja, ki bi se izključno ukvarjal s provokativnimi zadevami. Če bi dosegli že to, bi bil Tednik eden najboljših časopisov. Predlagam uvedbo rubrik 'Kritiziramo', 'Mnenja bralcev' ..." (JB)

Ormož, Ljutomer, Lenart in Slovenska Bistrica. S tem je v bistvu občasnno usmerjal tudi politične tokove v iskanju skupnih interesov tega območja. S svojimi kritičnimi prispevki večkrat opozarja in s tem prispeva k oblikovanju nekaterih pomembnih lokalnih političnih odločitev." (MG)

TATJANA MOHORKO - NOVINARKA

Moji prvi novinarski koraki ...

Prav dobro se spominjam prvega srečanja s časopisom *Tednik*, bolje rečeno srečanja s takratnim *Tednikovim* uredništvom in majhnim kolektivom novinarjev. Radovednost me je popeljala v te vrste in želja, postati novinarka in biti zraven takrat, kadar se kje kaj dogaja in se o tem lahko tudi piše. Ko sem pred dnevi dobila nalogo, da napišem kaj o sebi in o svojih novinarskih izkušnjah, me je skoraj zadelo, kajti pri teh letih o tem še sploh nisem razmišljala. Svojega dosedanjega dela v novinarstvu niti najmanj ne uvrščam v nekaj zelo preteklega, kar tudi še ni in so vse skupaj šele moji začetki. Potem sem seveda na veliko premišljevala o sebi, o zgodnjih začetkih svojega novinarskega pisanja, o prvih fotografijah in delu na terenu; vse skupaj je že rodilo neke sadove. Če pa bolje pomislim, se mi je v teh letih pripetilo zagotovo kaj zanimivega.

Začetek je bil pravzaprav dokaj preprost - že v srednji šoli, povezan pa s prvim obiskom hiše *Radio - Tednik* v starih prostorih v Vošnjakovih ulici. Priznam, da me je bilo prvič malo strah, hkrati pa me je preveval tudi nekak ponos, ker bom stopila med znane ptujske novinarje. Tega nima priložnosti prav vsak, sem pomislila. Pri srcu mi je bilo malce tesno, čeprav tako hudo pa spet ni bilo, saj je za uredniško mizo sedel moj nekdanji osnovnošolski učitelj angleščine *Jože Šmigoc* - še do danes je ostalo tako - in pogumno sem stopila naprej. Mlad novinar ponavadi začne pri lažjih nalogah, tako se je zgodilo meni, šele pozneje prihajajo zahtevnejše in take, o katerih se je potrebno pošteno razpisati. Prvo nalogo sem dobila čisto mimogrede: po material za članek, so mi rekli, bo pa treba stopiti med ljudi. In tako se je tudi vse skupaj začelo. Kako mučno je bilo šele potem sestri za mizo in napisati nekaj, kar naj bi bilo podobno novinarskemu poročilu, o katerem takrat nisem vedela ne vem koliko, skoraj nič. Končni novinarski izdelek je moral biti skoraj brez napake, zato brez ediksa in belih pack na papirju ni šlo. Prvič in še nekajkrat pozneje sva si pri delu pomagali z novinarsko kolegico *Katarino Klep*. Bili sva izredno zagnani, dobro sva se znašli, kamorkoli so naju poslali šefi, jezik pa nama je tako zmeraj dobro tekkel. Dobili sva tudi službeno katrcro, največkrat tisto modro, in si tako nabrali še šoferskih izkušenj, službeno izkaznico *Tednika*, blokec, pisalo in fotoaparatus, da sva potem bili videti kot

tev ali svečanost, spominjam se mučnih političnih sej, pri katerih sva bili po novinarski liniji, ljudje pa so naju sprejemali z dobro voljo in vzeli za svoje.

V najmlajših letih se mi je zdelo, da je skoraj nemogoče postati novinar in to povrh vsega še pri *Tedniku*, ki sem ga že kot otrok rada vzela v roke, tam notri je bilo zmeraj kaj zanimivega. Nisem si znala

predstavljati, tako kot si tega danes ne zna še marsikdo drug, kako napisati dolg in zanimiv članek, ki je potem objavljen na časopisni strani, kako sploh nastaja časopis. Ko pa si zraven, je vse tako zelo preprosto, da se po nekem času tudi jaz nisem več čudila. Samo poprijeti je treba za delo, brskati med dogodki iz naših občin, spremljati problematiko, iti na teren in povrh vsega postati še fotograf. Ko pa sem že pri fotoaparatu in svojih prvih posnetkih, ki so nastajali z malce tresočo roko, moram mimogrede omeniti, kaj se mi je zgodilo s prvim filmom, ki sem ga napolnila in pustila v aparatu. Ostal je v novinarski torbi, v prepričanju, da fotoaparatus na ponedeljek zjutraj pa že ne bo nihče potreboval. Zgodilo se je ravno obratno: nekdo od kolegov je aparat mirno odprl in svetloba je uničila moje prve samostojne posnetke - nastali so na srečanju radioamaterjev na *Donački gori* in bili bi seveda dobri, tako se mi je vsaj zdelo po vremenu sodeč. S fotografijami potem seveda ni bilo nič. Od takrat je previdnost pri fotografiranju zmeraj z me-

bila tudi moja. S podnapisom mini bager je bil na fotografiji predstavljen eden od podjetnikov, ki je v Ormožu odprl menjalnico, in to nam je zelo zameril. Ampak kot pravi ljudska modrost: živim se vse zgodi.

Od črno-bele fotografije smo potem prešli na barvno; tega smo se posebej veselili tisti, ki nam je fotografiranje bilo v veselje, da »grebenja« za naslovnico *Tednika* sploh ne omenjam. Kakšnega posebnega novinarskega področja nikoli do zdaj nisem imela, čeprav nekateri pravijo, da sem se po nekem času vendarle specializirala za gasilce, lovce, vinsko turistično cesto *Haloz*, za folkloro in pa za male in velike (tako je naslov naši radijski otroški oddaji), pisala pa sem še o marsičem drugem. Brez radovednosti in brskanje po knjigah ter priročnikih, da sem kaj bolje razumela, pa seveda tudi ni šlo. Danes rada pišem skoraj o vsem, še najbolj pa z veseljem naredim dobro fotografijo in takšen članek, ki ga bralci z zanimanjem preberete.

Če pa pomislim na že 50 let našega *Tednika*, je moje novinarsko delo pri vsem tem le kapljica v morje, skrito samo v zadnjih štirih letnikih *Tednika*, ki ostaja zapisovalec zgodovine. Moje novinarske kolege, mene in moje prispevke boste najbolje znali oceniti bralci, veseli pa me, da sem lahko z vso mladostno energijo in ljubeznijo do novinarskega dela v prijetnem novinarskem kolektivu ravno takrat, ko je *Tednik* napolnil zlatih 50 let.

Tedniku lahko skupaj zaželimo enkrat toliko in še mnogo več let, pa da ostane aktualen, tudi kritičen, barvit in duhovit.

Tatjana Mohorko

BRALCI O TEDNIKU

Irena Ljubec,
Ptujčanka,
ki živi v
Švici

"Tednik rada berem, ker prinaša aktualne novice iz domačega okolja. Živimo

v tujini, zato je za nas zanimiva vsaka novica, Tednik preberemo od začetka do konca. Menim pa, da bi morali več pisati o Ptuj, trenutno pozvočate večjo pozor-

VIDA TOPOLOVEC - DOPISNICA IZ ORMOŽA IN SLOVENSKE BISTRICE

Največ izveš, če se voziš z avtobusom

Ko mi je moj urednik naročil, naj kaj napišem o tem, kako je potekalo moje "dopisovanje" v *Tednik*, oziroma ko je omenil, naj napišem svoj lastni portret, češ saj veš, kako se to dela, sem se nad to nalogo krepko zamislila. Svoj portret v jubilejni številki, ko se bo naš *Tednik* srečal z Abrahamom - pa saj je to skoraj nemogoče. Šmigi, to pa ne bo tako lahko, sem menila sama pri sebi. Če se bom hvalila, kaj vse sem naredila, ne bo dobro. Rekli bodo: 'Glej jo, glej, kako se hvali.' Če pa bom skromna, me ne bo nihče upošteval. Tako ali drugače, naloga ni enostavna.

Sklenila sem, da naj moj portret piše kdo drugi, jaz pa se bom v naslednjem sestavku spomnila nekaterih poti, ki sem jih v letih tesnega sodelovanja v *Tedniku* tako ali drugače prehodila. Takoj v začetku moram povedati, da

avta ne vozim. Sicer pa so mi moji trije moški, ko sem se odločila oditi iz Ormoža na Ptuj, obljubili, da me bodo, seveda ko bodo imeli čas, na mojih novinarskih poteh oni vozili z avtomobilom. Obljubo so držali, vendar sem med tednom, še posebej v dopoldanskem času, raje "potovala" z avtobusom. Tudi tako se daleč pride, pa še poklepetaj vmes, celo zadremaš lahko, vendar se moraš pravi čas zbuditi, da se ne zapelješ kam drugam.

Težko se odločim, o kateri svoji poti bi posebej pisala. V vrtincu spominov so to dogodki iz prvih večstrankarskih volitev, nadvse zanimivo velikonočno srečanje štirih predsedniških kandidatov ob Negovskem jezeru pri pokojnem Iveku Krambergerju v aprilu 1990, pa iz junijske vojne 1991, naravne ujme, ki so pustošile tako v ormoški kot tudi bistriški občini, pogovori s starejšimi ljudmi, mnogih danes ni več med nami, "potovanje" po sledih raznih denacionalizacijskih zgodb, ki jih je bilo v zadnjih nekaj letih veliko, in seveda spremljanje skupščinskih in drugih zasedanj. Vmes pa živahno strankarsko dogajanje, enako intenzivno v zimskih in poletnih mesecih, tako da zadnja leta ne moremo govoriti o času kislih kumaric.

Marsikdo mi je v svoji ozkosrčnosti zameril, ko sem po prvih volitvah ponovno obiskala Iveka Krambergerja ob Negovskem jezeru, enega izmed štirih predsedniških kandidatov na volitvah 1990. leta. Ljudje so ga imeli za čudaka, ki je malo čez les, malo neobičajnega za predstavo ljudi o "normalnem" človeku. V resnici je bil to svojevzrejen sogovornik, s posebnim načinom razmišljanja, ki pa ga moraš prav tako spoštovati.

Nasmejim pa se ob spominu, kako smo v Se-

petij - tudi politične narave - je bilo vmes. Odkrili smo jo namesto v neokrnjeni naravi - še danes komaj verjamem - sredi nasadov jablan, ki jih sadjarji kar nekajkrat na leto intenzivno škropijo. Samo nekaj mesecev kasneje, vmes je bila junijska vojna, pa je prav ta Sejanska dolina nudila drugačno podobo. Ujma je komaj dober poldrugi mesec po vojni dodobra spremenila njeno podobo. Spomnim se, kako mi je bilo ob obeh dogodkih tesno pri srcu. Kljub temu da je bila slovenska junijska vojna, ko o njej danes razmišljam iz varne razdalje sedmih let, sicer kratka, pa vendarle za nas tako prelomna in usodna. Ormož, Kog, Središče ob Dravi, vmes pa nešteto preprek za tiste, ki se tod niso znašli, ne pa za nas, ki smo poznali skoraj vsako potko in drevo, in seveda neznanško olajšanje vseh, ki smo živeli na robu naše južne meje, ko se je vse skupaj končalo.

Bilo pa je tudi veliko veselejših dogodkov. Mednje sodijo tudi srečanja Prlekov "iz vsega sveta". Prijetno je bilo tudi srečanje z dr. Antonom Trstenjakom, ki je srečanja Prlekov vse do svoje smrti aktivno spremljal. Tako je v Radencih med drugimi pomembnimi dogodki, ki je bila ustanovljena tudi njegova fundacija, govoril o značajih Slovencev. Tudi o Prlekih. Ko sem ga vprašala, kakšne neko so po njegovem Prlečke, je odgovoril, da hujše kot občina, podpirajo pa tri hišne vogale in še tričetr četrtega, njihovi možje pa se jih bojijo.

Tudi na bistriških poteh je katera, ki se mi je posebej zarezala v spomin. Mednje sodijo Trije kralji na Pohorju, pa baročni dvorec Štatenberg in nekdanji samostan dominikank v Studenicah - slednja zaradi nezadržnega propadanja in pišmevuhovske skrbi tistih, ki imajo pri tem kakšno besedo. Tako kot domačini še danes težko razumem, zakaj je moralo v stečaj podjetje Ritzoznojčan, ki je bilo ob Impolu neke vrste zaščitni znak občine, njegov stečajni postopek pa traja že polna štiri leta in mu še vedno ni videti konca.

Eno zadnjih poti v svoji redni službi - sedaj sem upokojena in mi zato vedno zmanjkuje časa - sem opravila na Kogu, kjer ljudi žuli bližina meje, veliko nerešenih problemov v zvezi z njo in to, da se država, ki jo poseeblja Ljubljana, za te ljudi kaj malo meni. Zadnje čase govorijo o revščini in zgodnji umrljivosti ljudi tod, vendar so takšna "revščina" in druge podobne stvari tudi drugod po Sloveniji.

Seveda še vedno nekaj pišem, veliko manj kot pred časom, svoj življenjski ritem pa imam kljub temu tempiran od ene do druge številke *Tednika*. Sedaj moje pisanje zajema območje slovenjebistriške občine, ki se tudi po reliefu, da o ljudeh ne govorim, razlikuje od krajev na jugovzhodnih obronkih Slovenskih gor. Problemov tudi tu ne manjka, spomnim se samo gladovne stavke Janka Kolarja iz Makol (njegova mala elektrarna pa še danes ne dela) ali pa maratonske stavke de-

nekaj podobnih problemov in seveda ponovno Treh kraljev, Štatenberga in Studenic. Veliko prahu je lansko leto dvignilo tudi vračanje bistriškega doma kulture nekdanjemu lastniku - župni cerkvi sv. Jerneja. Vendar vedno bolj ugotavljam, da se ne spleča jeziti, če se stvari tu in tam zapletajo in ne gredo naprej s takšno naglico, kot bi po mojem mnenju lahko šle. Življenje tako ali drugače samo od sebe marsikaj uredi.

Vida Topolovec

BRALCI O TEDNIKU

Dr. Ivan Žagar, župan občine Slovenska Bistrica

"V čast in veselje mi je, da lahko tudi jaz v imenu svoje občine, občine Slovenska Bistrica, čestitam in voščim časopisu *Tedniku* za visoko in imenično obletnico, za 50-letnico izhajanja. Vaš praznik je nekoliko tudi naš, zato se veselimo z vami. *Tednik* iz Ptuja se namreč intenzivno in zagnano odziva tudi na dogajanje in življenje v naši občini.

Praznovanje petdesetletnice je dogodek, ki ga je nedvoumno potrebno slaviti in častiti. Le malokateri časnik, še posebej pa lokalni, se lahko pohvali s tako dolgo dobo izhajanja. Mnogih, ki so se prav tako podali na to pot, iz različnih razlogov že dolgo ni, ptujski *Tednik* pa živo ustvarja in živi. Spremlja življenjski utrip na območju svoje občine in preko njenih meja, saj v domove prinaša aktualne, sveže in nove novice. Povsod za seboj pušča žive sledove in različne odzive aktualnega utripa.

Občani občine Slovenska Bistrica smo s *Tednikom* iz Ptuja in z načinom njegovega obveščanja iz naših logov zadovoljni in ga ob prazniku prav radi pohvalimo. Doslej smo z njim vselej dobro sodelovali in podobnega sodelovanja si seveda še želimo. Prav zaradi njega nekatere naše pomembne dogodke, naša prizadevanja in naše delo poznajo tudi izven meja naše občine. Nekateri naši občani, bralci *Tednika*, pa lahko spremljajo in primerjajo življenjski utrip tudi drugod.

Ob veličastnem dogodku, 50. rojstnem dnevu *Tedniku*, pošiljamo iz občine Slovenska Bistrica naše najboljše želje. Želim vam še veliko volje in poguma pri delu v prihodnosti in še mnogo častnih, delovnih in ustvarjalnih obletnic." (VT)

KAKO NASTAJA TEDNIK

Prvi med pokrajinskimi časopisi v barvah

S časopisom se je na Ptuju začelo pred 50 leti, takrat so Tedniku naredili prve smernice in verjetno niso predvidevali, da se bo med bralci obdržal tudi še ob koncu tega stoletja. Vseh 50 let je bil edini poročevalec s širšega ptujskega območja, prodrl je tudi na ormoški konec, v Slovensko Bistrico, Lenart in še v marsikatero slovensko mesto ter kraj, kamor je pot ponesla naše ljudi. Število naročnikov Tednika se je v zadnjih letih povečalo, povečale so se tudi časopisne strani, po zaslugi uredništva je postal barvit in po tehnični plati bogatejši, celih 50 let pa je bil zanj rezerviran četrtek.

Iz Našega dela se je preimenoval v Ptujski tednik in nato v Tednik, v njegovem uredništvu se je zamenjalo mnogo urednikov in tistih, ki so iz tedna v teden polnili njegove strani - novinarjev torej. Brez sedme sile in zvestih sodelavcev Tednik danes zagotovo ne bi bil tako cenjen in dobrodošel med bralci. Vendar je njegova pot do bralcev še kako dolga. Začenja pa se v uredništvu Tednika v Raičevi 6 na Ptuju. Tukaj je namreč sedež Družbe Radio-Tednik; tukaj so vsi novinarji, urednika, tehnično-grafično uredništvo, radijski studio, tajništvo in seveda vodstvo družbe. Vsa

ta pisana družina daje svoj prispevek pri ustvarjanju Tedniku. Ali so gonilna sila vsega novinarji ali pa je najpomembnejši v časopisno-radijski hiši kdo drugi, bi težko rekli, kajti končni izdelek - časopis Tednik - je odvisen od vseh svojih ustvarjalcev. Vsebinsko bogastvo pa mu seveda dajejo novinarji. Redakcija Tednika dela skorajda od četrta do četrta, čeprav sta četrtek in petek bolj rezervirana za terensko delo in pripravo novinarskega materiala. Ponedeljek je v naši hiši najbolj delaven dan, pa ne samo zaradi pisanja člankov in sprejemanja najrazličnejših naročil, temveč tudi zato, ker ima na ta dan in potem še v torek in sredo največ dela naše tehnično uredništvo.

In kakšna je zapletena Tednikova pot do bralcev?

Začetek je vsekakor pri novinarjih - tistih, ki pišejo o najrazličnejših aktualnih dogodkih v Ptuju in okoliških občinah, v sliki in besedi poročajo o zanimivostih, komentirajo, glosirajo in iz tedna v teden poskušajo biti čim odmevnejši in bralcem zanimivi. Ves ta napisani material se zbira v računalniku našega urednika **Jožeta Šmigoca**, njegove odločitve so zmeraj najpomembnejše in mi mu prav gotovo najbolj

zaupamo. Urednik določi, kje bo neki članek postavljen, katera fotografija najbolj sodi zraven in ne nazadnje v kakšnem obsegu bo novinarski izdelek objavljen.

Goran Djordjević, vodja prodaje grafike v Ma-tisku

PARTNER, KI MU VELJA ZAUPATI

MA-TISK d.d.

2000 MARIBOR, SLOVENIJA

TRŽAŠKA CESTA 14

TELEFON: + 386 62 305-141,

FAX: +386 315-865

V TEHNIČNO-GRAFIČNEM UREDNIŠTVU

Dokončno podoba pa Tednik dobi v grafično-tehničnem uredništvu, bolje povedano pri **Slavku Ribariču in Jožetu Mohoriču**. To sta dva izredno vesela moška, kličemo ju **Slavek in Jožo**, polna energija in odločnosti; slednje je pri tem zahtevnem delu še kako pomembno. Ko ju povprašam o njunem delu, sta v izražanju zelo strokovna, tako da bi še bralci težko razumeli, kaj pravzaprav želita povedati o grafičnem prelomu strani. Potem pojasnjujeta: »Grafični prelom strani je računalniška obdelava besedila - temu rečemo prelom, ki ga pripraviva za časopisno stran; enako je tudi pri fotografiji, ki ju s pomočjo skenerjev pripraviva za objavo v časopisu. Najprej smo delali samo prelom besedila, kar je v prvi fazi za tehnično redakcijo pomenilo ogromno, saj smo bili pri tem daleč pred Večerom. Potem so se v hiši 1993. leta odločili za lastno tehnično redakcijo, skratka za racionalizacijo delovnega procesa na vseh področjih. Rada bi poudarila, da smo bili pri tej odločitvi med časopisi prvi v Sloveniji. Kmalu je postala tehnika dostopnejša, prej je bila zelo draga, in cel postopek priprave časopisa za tiskarno smo preselili v našo hišo. Že tri leta je naš končni izdelek časopis na filmih in dela je prav gotovo sedaj precej več, zato sva v tehnični redakciji zaposlena dva. Najpomembnejše je, da vse izdelamo sami. Ponužimo dovolj kvalitetne izdelke za našo časopisno hišo in za druge stranke, ki pri nas oglašujejo.

Zanimiv je še ta podatek, da je Tednik v primerjavi z drugimi slovenskimi pokrajinskimi časopisi vsaj za 30 odstotkov cenejši, imamo manj zaposlenih ljudi in vendarle veliko vlagamo v opremo. Izredno pomembno se nam zdi, da smo Tednik "obavali" in da smo bili pri tem prvi med regionalci. Razvoj pa gre v tej smeri, da bi bilo kar tri četrti obdelave podatkov v prihodnje avtomatične. Ko bomo vse to imeli, bomo "gospodje" in se bomo bolj posvečali drugemu delu.«

Slavko in Jože sta pri Tedniku vsestranska; ne skrbita samo za dobro postavitev člankov, za oblikovno podobo vseh rednih Tednikovih rubrik, reklamnih sporočil in televizijsko-radijskega sporeda, prizadevata si za čim višjo kakovost fotografij, še posebej tistih barvnih in naslovnice, ki je ogledalo časopisa. Najraje sta seveda takrat, ko dobita v roke »dobro« fotografijo, ki posebnih popravkov skoraj ne potrebuje, včasih pa se tudi jezita in tarnata. Na čim več delu sta se arja najbolje od

Podobo Tednika ustvarjata Slavko Ribarič (na levi) in Jože Mohorič

pri njiu oglasimo vsak dan, ju povprašamo za kakšen nasvet in kaj hitro nam potrežeta tudi s kritiko, ki je vedno dobrodošla. Le kdo bi jima lahko zameril, ko pa znata biti veseljaka tudi ob celodnevem delu.

TEDNIK POTUJE V TISKARNO MA-TISK

Tednik je sestavljen iz dveh delov. Prvi del časopisa je računalniško obdelan in izdelan že v torek dopoldan, drugi v sredo dopoldne in istega dne se izdelane strani znajdejo v Mariboru, v tiskarni MA-TISK. Tukaj naš časopis tiskajo že 50. leto zapovrstjo, nanj so se Mariborčani že navezali in bi ga po tolikih letih že skoraj pogrešali; torek popoldne in sredo sta pri njih namreč rezervirana za Tednik.

Montaža je prva postaja, komar priromajo Tednikovi filmi in kjer pripravijo vse potrebno za tisk. Natančnost je v tej sobi še kako pomembna, sta povedali montažerki **Teodora Gal in Majda Bučan**; obe montažerski poklic opravljata že dobrih 10 let. Njun delovni prostor je precej omejen, vezan na osvetljeno delovno mizo, kamor prilepita Tednikove filme - po štiri (iz toliko barv je namreč sestavljena barvna stran) drugo na drugo za vsako barvno časopisno stran. Pri tem je pomembno, da se vsi štirje križci, s katerimi so zaradi lažjega dela označeni posamezni filmi, lepo pokrijejo. (Mimogrede: če želite pogledati, kako natančni sta bili v zadnjem Tedniku, morate samo razgledati časopis in karkoli boste na

že skoraj 'pravi Tednik' - potuje v tiskarsko rotacijsko dvorano, kjer je vse prežeto s hrupom.

Ko smo obiskali Tednikovi montažerki, sta se zavzeto lotili dela in hitro pričeli montažo Tednika, tako da bi nam postopek izdelave vsaj nekoliko približali. Pri delu sta se neizmerno zabavali, takoj smo videli, da sta zelo duhoviti, o Tedniku pa kot da znata povedati le najboljše. Spominjata se, da sta prvi Tednik v barvah delali pred tremi leti, še danes ga namreč hranita; na sijajnem papirju jima je bil dosti bolj všeč, saj je bila po njunem tudi izvedba lepša. Ampak zadovoljni sta tudi s Tednikovo podobo danes, ki se jima zdi zanimiva in bogata. Na vprašanje, ali dobita Tednik in kaj v njem prebereta, sta bili **Teodora in Majda** v odgovoru kratki: »Čisto vsak sveži Tednik dobiva v roke, tako sva si namreč organizirali. V njem ne prebereva ravno veliko, saj je predolg, pogledava pa tisto, kar naju s ptujskega območja zanima, sicer pa sva na Ptuj večkrat, tako da mesto poznavata.«

IN NAZADNJE TISKANJE ČASOPISA

Plošče z odtisom vsakega novega Tednika se na koncu znajdejo v rotacijskem stroju, kjer vsaka plošča predstavlja svojo barvo. Papir je že nameščen v stroju. Tiskarji ga najprej poženejo počasi; razložili so, da le tako dobijo skupaj *passer*, kar pomeni, da so vse štiri barve združene v eno sliko, kajti

kot vam jo prinese časopis. Medtem usklajujejo barve tako dolgo, da dobijo idealen odtis; pri tem seveda nimajo neomejenih možnosti, kajti še največ je odvisno od kakovosti izdelanega filma. Naenkrat tiskajo v prvem delu 12 strani Tednika, pozneje še 16 strani in ne boste verjeli, da lahko v eni sami uri stroj natisne kar 14 tisoč izvodov. Stiskani Tednik potem na paletah odpeljejo v knjigovoznico, ga obrežejo v standardni format, saj se dotlej po štiri časopisne strani držijo skupaj, ga etiketirajo in odpošljejo našim naročnikom.

Za natančnejši opis tiskanja Tednika smo povprašali tudi enega od tiskarjev, **Romana Zorka**: »Že med samim tiskom pogledamo kakšen izvod Tednika, da vidimo, kako dobro smo nastavili barve, in da se v časopisu ne bi pojavila kakšna večja napaka, kajti v tem primeru tiskanje tudi ustavimo. Tiskarjem se nam Tednik zdi zanimiv. Najprej seveda pogledamo na barvne strani, šele potem na črno-bele. Prej je imel boljše barve, saj je bil prvi del tiskan na boljšem papirju in lažje je bilo dobiti ostrino.«

SPOMINI NEKDANJEGA TEDNIKOVEGA TEHNIČNEGA UREDNIKA

Šestnajst let je trajalo sodelovanje med Tednikovim uredništvom in **Štefanom Pušnikom**, tehničnim urednikom v mariborski tiskarni. Danes je gospod Štefan tehnolog za časopise, v svojih spominih na Tednik pa pravi:

»Na Tednik imam lepe spomine, odlično smo sodelovali precej let. Še danes se spomnim branjevk, ki so iz Ptujta tam okrog 1960. leta prinašale Tednikove rokopise, drugače se v tistih časih pač ni dalo urediti. Takrat je bil Tednikov odgovorni urednik **Jože Vrabl** in smo časopis še delali na svinču. Izhajal je na osmih straneh, v času urednika **Baumana** pa je bil na malem formatu in je izhajal na 12 do 16 straneh, ker enostavno ni bilo več materiala. Januarja 1976 se je pri Tedniku marsikaj zamenjalo; urednik je postal **Franc Fideršek**, ki je že pri prvi številki menjal format, glava časopisa je postala zelena z belimi črkami, iz *Ptujskega tednika* je nastal *Tednik* in spominjam se, da je v mojih letih tehničnega urejanja zmeraj izhajal ob četrtek. Nekdaj je imel Tednik še prilogo *Delegat*, potem se je ta preimenovala v *Uradni vestnik*. Vsebinsko je časopis postajal bogatejši, naklada 7500 izvodov se je povečala na 10 tisoč izvodov in to je bil za tiste čase velik dosežek.

Leta 1971 smo v tiskarni uvedli fotostanek in s tem smo prvi v Sloveniji uporabili

Prvi stik ima bralec v našem podjetju z delavkami v sprejemni pisarni, kjer se sreča s tajnico **Justino Lah** (stoji levo), administratorko **Jelko Knaus** (sedi levo), naročniško referentko **Majdo Šegula** (sedi desno), včasih jim pa priskoči na pomoč strojepiska **Marjana Popošek**

dosti lažje delo in tudi kvaliteta časopisa je bila boljša, pojavila pa se je že tudi možnost barve.

Pred leti je bilo treba kot uvod v izdelavo časopisne strani narisati *zrcalo*, to je celotno podobo posamezne časopisne strani: preračunati je bilo potrebno, kako velike črke naj se uporabijo za posamezne rokopise in naslove, da so vsi šli na eno stran, kot je to načrtoval odgovorni urednik, kakšna in kje naj bo fotografija ..., tako da sem imel kot tehnični urednik precej dela. Danes tega ni več. Veliko zahtevnega dela pa so imeli tudi v montaži, saj so časopisno stran na osnovni zrcala, torej načrta tehničnega urednika, izdelovali kot papirno lepljenko - lepili so časopisne stolpce, naslove, puščali prostor za fotografije ... Faze dela so se v zadnjih letih skrčile, včasih spremembam skoraj nismo mogli slediti. Vem pa, da smo ob 30-letnici izdavanja Tednika pripravili časopis v barvah, kar je bilo za tiste čase nekaj novega.

Vsaj 50 številke je izšlo na leto, torej si lahko predstavljate, koliko sem jih tehnično uredil, poleg dobrega sodelovanja s Tednikom pa bi rekel, da so z mano rasli tudi novinarji, ti so bili zmeraj izredno pomembni. Rad bi pohvalil tudi sedanje tehnično urejanje pri Tedniku, saj imate izredno dobre filme in delate tudi dober časopis.«

50 LET ZVESTOBE MARIBORSKI TISKARNI

Ne stopaja se prav pogosto, da bi neki

ni, da bi oba združevala neka zvestoba. Tedniku in mariborski tiskarni, sedaj se imenuje **MA-TISK**, je dobro sodelovanje uspelo obdržati. **Goran Djordjevič**, vodja prodaje grafike v Ma-tisku, je o dolgoletnem sodelovanju s Tednikom povedal:

»Naše sodelovanje smo vedno cenili za vzorno tako v poslovnem kot tudi drugačnem pogledu. Vedno smo skušali vzpostaviti pristen stik, predvsem s tehničnim uredništvom. Zvestoba obojih je prinesla, da smo 50 let ostali v navezi. Seveda smo kot tiskarna doživljali vzpone in padce; najhujše je bilo obdobje po stečaju in tudi takrat nam je Tednik stal ob strani kot komitent Mariborskega tiska. Z rezultati in z delom smo uspeli dokazati upravičenost obstoja tiskarne, to je bil tudi odsev dobrega sodelovanja.

Našo tiskarno tudi v tem času spremljajo novi razvojni izzivi, predvsem pri časopisnem delu, kajti pri nastajanju časopisov se je dosti spremenilo. Sicer pa se tehnična plat in tisk vedno izpopolnjujeta. Rekel bi, da se tudi po 50 letih našega sodelovanja pripravljamo na tehnične dopolnitve, nameravamo uvesti neke dodatke, da bi v tiskarni ustvarili sodobno opremljen tehnično-časopisni del. Z naklado je Tednik za naše podjetje strateški partner, po vseh analizah sodeč pa bi rekel, da je pri tem sodelovanju prisoten utečeni ritem, saj sta torej in potem še sredi rezervirana za Tednik.

Poleg Tednika v naši tiskarni, ki ima že več kot 200-letno tradicijo, tiskamo tudi

TEDNIKOVI POSLOVNI PARTNERJI

prioriteti pa imamo tudi posebne tiske. V Ma-tisku nas je sedaj zaposlenih le 150 delavcev, ohranjamo tiskarsko tradicijo, pripravljamo se na uvedbo novosti in želimo si seveda dobrega sodelovanja s Tednikom tudi v bodoče. Sam Tednik redno prelistam, tako kot vsak drug časopis, ki ga tiskamo pri nas; narejen je dobro in je zanimiv za bralca.»

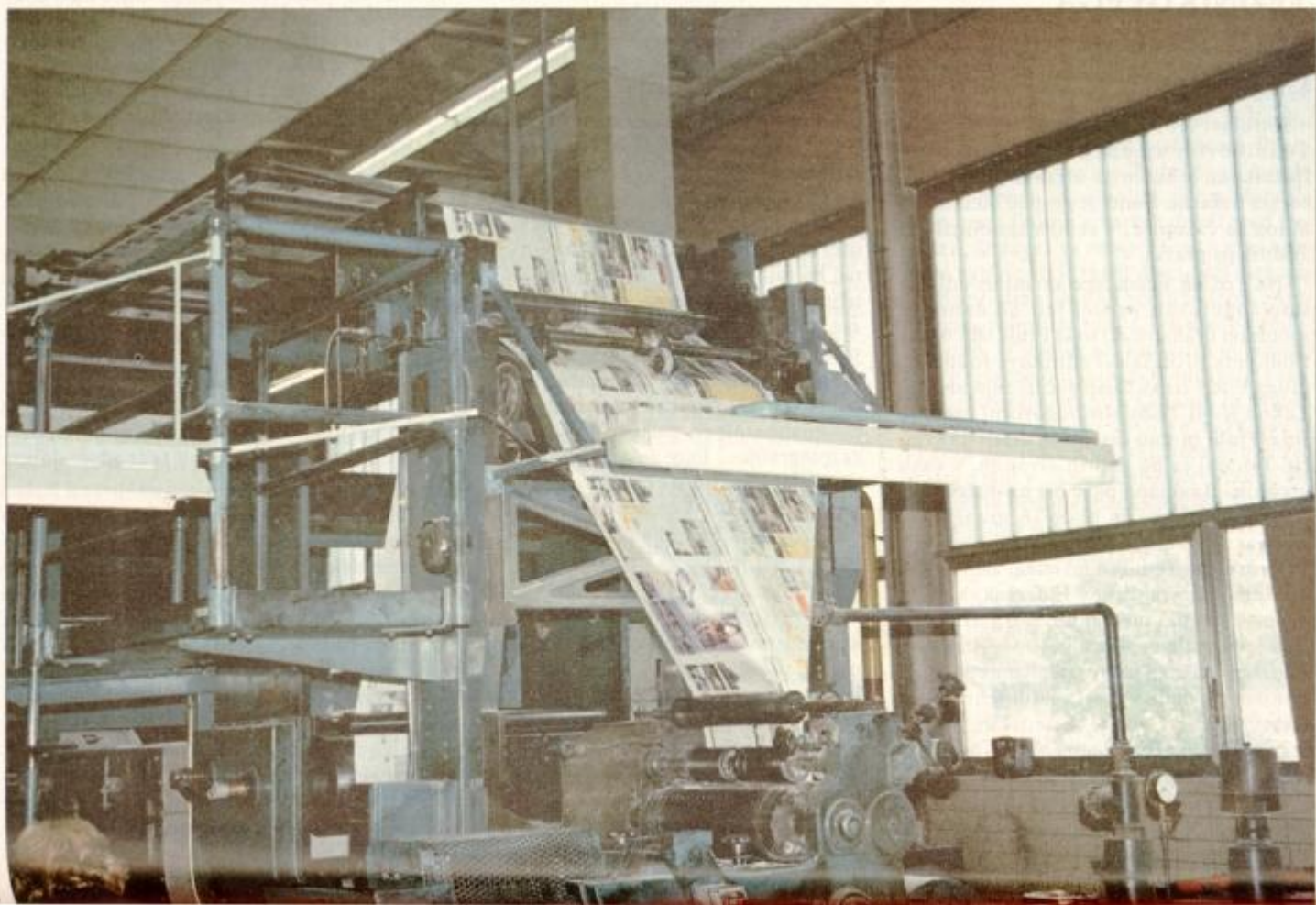
Tatjana Mohorko

Roman Zorko dela v rotaciji

Tukaj Tedniku manjka samo še etiketa z vašim naslovom

CHRYSLER STRATUS 2.0 LE
že od 3.312.000 SIT

CHRYSLER VOYAGER
že za 4.649.070 SIT

JEEP WRANGLER
že od 3.379.000 SIT

JEEP CHEROKEE zelo ugodno.
Omejena zaloga vozil!

JEEP GRAND CHEROKEE 2,5 TD LAREDO že od 6.788.000 SIT

KIA KIA MOTORS

KIA SEPHIA II H/B že od 1.799.900 SIT
(30% polog + mesečni obrok na 5 let:
26.062 SIT)

KIA PRIDE že od 1.099.900 SIT
(za samo 23.889 SIT na mesec pri kreditu
na 5 let)

KIA SPORTAGE od 2.999.900 SIT

KIA PREGIO že od 2.099.900 SIT
(zelo ugodni leasing na polžnince za d.o.o.
in s.p., minimalni polog)

KIA SEPHIA SLX/ABS že od
1.669.900 dalje
in drugi modeli **KIA** po izredno ugodnih
cenah ter privlačnih nakupnih pogojih.
Obrestna mera že od 4,8%. Poplačilo
vaših starih kreditov. Kredit in leasing
na položnice do 5 let. Staro za novo.

NEXIA 5VR GL ŽE ZA 1.399.999 SIT
V mesecu juniju darilo:
servo volan oz. dodatna oprema v
vrednosti 54.000 SIT.

Mesečni obrok pri kreditu na 5 let:
30.408 SIT
(pri 30% pologu: **22.903 SIT/mesec**)

LANOS 3VR OD 1.499.999 SIT
Posebna ponudba: Lanos S 4 in 5 VR
s servo volanom za 92.000 SIT
cenejši! Omejena količina.

Mesečni obrok pri kreditu na 5 let:
32.580 SIT
(pri 30% pologu: **24.539 SIT/mesec**)

ESPERO 1.8 CD ZDAJ SAMO ZA 1.785.060 SIT
Mesečni obrok pri kreditu na 5 let:
38.772 SIT
(pri 30% pologu: **29.202 SIT/mesec**)

NUBIRA ŽE OD 1.999.999 SIT
Posebna ponudba:
Klimatska naprava za samo 1 SIT

Mesečni obrok pri kreditu na 5 let:
43.440 SIT
(pri 30% pologu: **32.718 SIT/mesec**)

LEGANZA CDX 2.0
OD 2.819.999 SIT

Mesečni obrok pri kreditu na 5 let:
71.459 SIT
(pri 30% pologu: **53.822 SIT/mesec**)

PRIHAJA PA ŽE TUDI MATIZI!
Sprejemamo prednaročila!

Zelo ugodni plačilni pogoji!
Kredit in leasing na 5 let.
Staro za novo.
Poplačilo vaših starih kreditov.
Finančna rešitev za vsakogar!

DEBICA®

PAAM AUTO IZ ZAVRČA vam nudi pnevmatike DEBICA po izjemno ugodnih cenah.
DEBICA - pnevmatike s potrjeno o mednarodni kvaliteti ISO 9001.

145 R12 vivo	4.747,20 SIT	175/65 R 14 vivo	7.384,60 SIT
135 R13 vivo	4.636,80 SIT	185/65 R14 vivo	7.948,80 SIT
145 R13 vivo	5.076,40 SIT	185/65 R15 vivo	9.273,60 SIT
155 R13 vivo	5.630,40 SIT	195/65 R15 presto	10.156,80 SIT
165 R13 vivo	6.339,60 SIT	185 R14 C quart	9.052,80 SIT
145/70 R13 vivo	5.143,10 SIT	195 R14 stornil	9.715,20 SIT
155/70 R13 vivo	5.630,40 SIT	205 R14 stornil	11.260,00 SIT
165/70 R13 vivo	6.182,40 SIT	750 R16 vodilna	5.083,90 SIT
175/70 R13 vivo	6.734,40 SIT	600 R16 vodilna	6.472,20 SIT
165/70 R14 vivo	6.970,00 SIT	11-2-28 pogonska	28.786,80 SIT
175/70 R14 vivo	7.507,20 SIT	12-4-28 pogonska	31.008,60 SIT

Tovarna DEBICA je v lasti enega največjih proizvajalcev avtoplašč - GOODYEAR!
Cene so vključeno prometni davek. BREZPLAČNA MONTAŽA!

PAAM AUTO d.o.o.

Zavrč 7a, tel. 062/ 760-104, 761-116,

UKVARJAMO SE TUDI Z VELEPRODAJO:

- prodaja originalnih rezervnih delov za
DAEWOO, KIA in CHRYSLER

NA ZALOGI IMAMO:

- SVEČKE SUPER BOBNA - ENKER
- VETROBRANSKA STEKLA (YUGO, Z101,
GOLF III, LADA SAMARA, NIVA, RIVA)

- AVTOPLAŠČI DEBICA

V MALOPRODAJI PRODAJAMO:

- AVTORADIE GRUNING 1200 VD že za 18.136 SIT
- AKUMULATORJE VESNA; posebni in traktorški program
Izbirate lahko še med mnogimi izdelki, rezervnimi deli
za vse tipe avtomobilov in dodatno opremo.

Obiščite nas v PAAM AUTO! Zavrč 7a ali pa nas pokličite.

EKSKLUZIVNO POSLOVNO TRŽENJE TEDNIKA

Agencija T1 - Oliver Težak

Kolektivu Tednika se je Oliver Težak pridružil leta 1989 kot redni sodelavec oziroma ekonomski propagandist za oba medija, torej za radio in Tednik. Svojih začetkov ter druženja z nami ter bralci in poslovni partnerji, se takole spominja:

Oliver Težak in vodja projekta za specializirane priloge Tednika Ksenja Kelev prostori reklamne agencije T1, ki domuje v zgornji etaži naše upravne zgradbe

"Preden sem prišel na Tednik, takrat še kot redno zaposlen ekonomski propagandist, je pred mano to delo počel Darko Divjak. A v njegovem obdobju razmere za trženje časopisa verjetno še niso bile dovolj zrele. Spomnim se, da je bilo takrat še malo zasebnih firm, pričele pa so se že pojavljati zasebne trgovine in s tem konkurenca, ki je temeljni pogoj za trženje v vsakem časopisu.

Leta 1991 sem postal samostojni podjetnik s svojo agencijo T1 in ekskluzivno pogodbo za trženje Tednika. Po letu '91 se je tržišče začelo odpirati in to je bil tudi pogoj, da smo iz prejšnjih donacij s poslovnimi partnerji prešli na resno sodelovanje. In to, kar počnemo danes, je že enostavno čisti posel po sistemu daš - dam.

Zanimivo je, da je zadnje čase vedno več gospodarskih subjektov, da se ta preobrazba širi iz centrov v periferijo, zato upravičeno pričakujem nadaljnjo rasti poslovnega sodelovanja z najrazličnejšimi partnerji."

● V jubilejnim letu ste v Tedniku pripravili nekaj novosti?

"Med novostmi v jubilejnim letu velja omeniti specializirane priloge, ki se vsebinsko obarvane in s temami z različnih področij pojavljajo v okviru Tednika enkrat na mesec. Zadnja tema je bila recimo Vse za dom in družino. Nosilec tega projekta je moja sodelavka Ksenja Kelev, ki jo naši poslovni partnerji verjetno že dobro poznajo. Seveda vas vabim k poslovnemu sodelovanju tudi na tem specializiranem področju.

Ob zlatem jubileju našega časopisa čestitam vsem poslovnim partnerjem Tednika in seveda vsem sodelavkam in sodelavcem v redakciji in upravi ter trdno upam v uspešno nadaljnje poslovno sodelovanje!"

-OM

BRALCI O TEDNIKU

Milan Belšak, samostojni prevoznik, Mezgovci ob

Pesnici

"Časopis sem začel dobivati po poroki in

od takrat ga redno berem. Najprej preberem članke in rubrike o naših krajih, Osebnostno kroniko. Redno preberem tudi vse članke o športu in reportaže ter intervjuje zanimivih osebnosti. V Tedniku bi rad prebral še več o naši občini. Všeč mi je tisk in zdi se mi dovolj fotografij, v prihodnosti pa bi mogoče lahko bile stalne rubrike na točno določeni strani, saj ob pomanjkanju časa ne berem več vsega, kar piše v njem. Prijetno praznovanje vam želim." (MS)

Mirjana Krničar, prodajalka iz Obreža

"Tednika nimamo naročenega, včasih ga kupimo, preberem pa ga tudi pri prijateljih. Všeč

mi je, ker podrobneje in obširneje poroča iz naših krajev." (vki)

Milan Gumzar, predsednik lenarškega občinskega sveta in tajnik KS Benedikt

"Moram povedati, da poslanstvo Tednika in hkrati tudi Radia Ptuj ocenjujem izjemno pozitivno. Časopis redno prebiram, imamo ga naročenega tudi v naši KS. Prebiramo ga tudi na občini Lenart, saj lahko v njem najdemo najrazličnejše zapise o delu v občini Lenart. Zadovoljen sem s pokrivanjem pomembnejših dogodkov in sej občinskega sveta, nasploh lahko rečem, da smo s poročanjem zadovoljni. Pogrešam pa še več kritičnih zapisov, komentarjev in glosiranih mnenj, tudi na račun napak politike. Tega naj bo v prihodnje v Tedniku še več. Vsem novinarjem in drugim ustvarjalcem čestitam ob

in hkrati tudi Radia Ptuj ocenjujem izjemno pozitivno. Časopis redno prebiram, imamo ga naročenega tudi v naši KS. Prebiramo ga tudi na občini Lenart, saj lahko v njem najdemo najrazličnejše zapise o delu v občini Lenart. Zadovoljen sem s pokrivanjem pomembnejših dogodkov in sej občinskega sveta, nasploh lahko rečem, da smo s poročanjem zadovoljni. Pogrešam pa še več kritičnih zapisov, komentarjev in glosiranih mnenj, tudi na račun napak politike. Tega naj bo v prihodnje v Tedniku še več. Vsem novinarjem in drugim ustvarjalcem čestitam ob

DETA

DEKORATERSTVO - TAPETNIŠTVO

SALON POHIŠTVA

SALON TALNIH OBLOG

Mi

lesnina

FRANC KLINC s.p.

2250 Ptuj, Dornavska 5

tel.: 062 777-160, 777-161

NA OBISKU V EMONI MERKURJU PTUJ

Brez sprememb ne gre

Ptujsko trgovsko podjetje Emona-Merkur, d.d., je srednje veliko trgovsko podjetje - med 5000 tovrstnimi podjetji v Sloveniji zavzema 370. mesto. Trenutno zaposluje 160 delavcev. Kot delniška družba je podjetje organizirano od 27. januarja lani. Uradno je bilo ustanovljeno leta 1954 kot trgovsko podjetje na drobno. Ob ustanovitvi je imelo en lokal in 15 zaposlenih.

Delavci so lastniki v višini okrog 49 odstotkov, ostalo premoženje pa je v rokah skladov, investicijske družbe in strateških poslovnih partnerjev. Kot napoveduje direktor Marjan Ostroško, se bo lastniška struktura v bodoče še spreminjala. Poslujejo na 7000 m² prodajnih površin, 2500 m² pa zavzemajo skladišča. Večina zaposlenih ima IV. in V. stopnjo izobrazbe, VI. in VII. stopnjo pa 3,8 odstotka. V zadnjih letih vlagajo znatna sredstva v izobraževanja, ki ga izvajajo v okviru podjetniškega izobraževanja (med drugim so organizirali svojo poslovodsko šolo) in na seminarjih. Znatna sredstva vlagajo tudi v posodabljanje informativnega sistema. V dveh letih bodo končali projekt računalniškega opremljanja vseh trgovin.

Po nekaj zadnjih bolj sušnih letih, kar zadeva investicije, jim je letos uspelo temeljito obnoviti Supermarket v Mariboru na Partizanski cesti, ki ima novo ponudbo. Ob njem je na novo zaživel tudi nadvse sodoben gostinski lokal Puccini, ki so ga obnovili v sodelovanju z zasebnim gostincem. Supermarket Maribor je v sestavi ptujske Emone-Merkurja od leta 1986, zanimivo pa je tudi, da gre za trgovino,

ki ima v Mariboru najdaljši delovni čas, saj je odprta dnevno od 7. do 22. ure, vsako soboto pa do 17. ure. Kot pravi direktor Marjan Ostroško, pa se Mariborčani na ta novi delovni čas še niso navadili. Letošnja investicija pa je tudi odprtje oddelka Šport 2000 v okviru Tekstilne hiše v Murkovi ulici.

Vedno večja konkurenca v dejavnosti jih sili tudi v preoblikovanje oziroma spremembo prodajne strukture, ki jo sestavljajo trgovine z živili, drugi sklop je tekstil, tretji pa tehnično blago, ki predstavlja v strukturi prihodkov kar 40 odstotkov. V nekaj zadnjih letih pa prodajajo tudi zaščitna sredstva. Ohranitev tržnega deleža je pogojena tudi s selitvijo lokalov, vedno večja konkurenca domačih in tujih trgovskih podjetij pa jih sili v povezovanje z drugimi tovrstnimi podjetji v skupine, gospodarska interesna združenja oziroma v pospešeno sodelovanje z nekaterimi partnerji.

"Trideset odstotkov prometa smo izgubili zaradi ptujskega prometnega režima. Četudi bi želeli, na primer prodajalne Tehnika ne moremo čez noč preseliti na novo lokacijo. Bremenijo nas tudi nekateri relativno visoki stroški, na katere nimamo vpliva. Pri tem bi predvsem omenil prispevek za uporabo mestnega zemljišča. Ta nam letno v Ptuj in Mariboru pobere pet milijonov tolarjev. Za bodoči razvoj Emone-Merkurja pa je brez dvoma pomembno tudi naše sodelovanje v projektu obnove in ureditve Novega trga, kjer že potekajo intenzivna vlaganja Perutnine. Lahko rečemo, da se trudimo po najboljših močeh, da bi bili rezultati našega dela čim boljši, da bi imeli dobro založene trgovine, v katerih delajo prijazni in ustrezljivi trgovci in v katere bi se stranke rade vračale. Zadnja naša novost je program glasbenega doživljanja neokrnjene narave v novem Jasminu v Murkovi ulici, ki zajema čudovito glasbo na kasetah in CD, ki nas z edinstvenimi zvoki iz narave vodi v sanjski svet, poln harmonije in globokih doživetij. Prvi odzivi kupcev so nadvse zadovoljivi," je ob koncu našega kratkega obiska v ptujski Emoni - Merkurju, kjer nekaj adutov še skrivajo, povedal direktor Marjan Ostroško.

MG

Trgovina Tehnika v Lackovi ulici ponuja bogat asortiman tehničnega blaga

Občina Zavrč čestita Tedniku Ptuj za njegovih 50 let.

V delovanju in izhajanju časopisa je to pomembna svevilka in lep jubilej. V bodoče vam želimo še veliko dosežkov, ki bodo še naprej risali znamenja uspehov na poti delovanja Tednika Ptuj.

Občina Zavrč

BRALCI O TEDNIKU

Darinka Terbuč, ekonomska tehničarka, Dornava

"Tednik hodim brati ali si ga sposodim od staršev. Zelo rada prebram v njem teme, ko

kdo pripoveduje o svojih izkušnjah, kako je premagal stisko v nekem življenjskem obdobju. Mislim, da je to zelo koristno za mlade bralce, saj živimo v času, ko je vedno več stisk. Pomembno se mi zdi, da pišejo o marginalnih skupinah ljudi ter o raznih oblikah zasvojenosti, saj se tako tudi starši seznanjamo, kaj lahko doleti naše otroke. Najprej pa preberam rubriko Govori se. Glede na vsebino se mi zdi, da je časopis zelo poceni." (MS)

Jože Petrovič, predsednik Obmošne obrtne zbornice Lenart

"Moram povedati, da se Tednika vsak četrtek veselim in ga rad vzamem v roke. Kaj naj rečem, zelo dober časopis, v katerem se veliko piše o dogajanju v Slovenskih goricah. Tudi grafično je privlačen. Lenartčani ga radi prebiramo. Želim, da bi takšen tudi ostal, in prava škoda je, da česa podobnega nismo znali ustvariti tudi v naši občini. Čestitke za jubilej." (MT)

Srečko Kolar, dipl. politolog, KK Ptuj

"Tednik prebram že skoraj 30 let. O njem imam pozitivno mnenje, predvsem ker veliko poroča o življenju in dogodkih v okolju, ki ga pokaže. Mogoče bi bilo prav, da bi dali v uredništvu večji poudarek gospodarstvu. Kar se vsebine tiče, menim, da je v Tedniku preveč poročanja in premalo komentiranja. Menim tudi, da daje občasno preveč prostora posameznim "piscem", saj bi lahko ta prostor koristneje uporabili. Pogrešam tudi nekdanje uradne objave z za podjetja in občane zavzeto informacijami. Prav bi bilo, da bi bile take objave kot pred leti združene na enem mestu." (IB)

TALUM VELIKO PRIJAZNEJŠI OD NEKDANJE TGA

»Spreminjamo ne le tovarno, temveč tudi okolico in ljudi«

Že primerjava med tisto nekdanjo, sicer prostorno in ugledno direktorsko pisarno, v kateri je v prvih letih Tovarne glinice in aluminija sedel gospod Grünfeld, z današnjo, v kateri je mag. Danilo Toplek, govori o velikih razlikah, čeprav gre za isti prostor. Skoraj tri desetletja smo obiskovalci prihajali v veliko, v lesene obloge odeto pisarno z dragoceno preprogo na tleh in sedeli v sicer udobnih masivnih zelenih usnjenih foteljih. Zadnjih nekaj let, odkar je prvi mož Taluma mag. Toplek, pa prihajamo v popolnoma drugačno, moderno in okusno opremljeno pisarno, obogateno z umetninami sodobnih slikarjev in kiparjev, v kateri te rahlo boža umirjena glasba, ki prihaja iz vrhunske akustike.

Tudi pogled na tovarno je bistveno drugačen. Pred staro, zakajeno elektrolizo je zrasla nova, okolju prijaznejša, poleg nje je kompleks nove livarne, iz objektov anodne mase nikoli več ne bo zaudarjalo, velikega, legendarnega tovarniškega dimnika, iz katerega se je njega dni valil črn dim, pa se lahko spominjamo le še s fotografij. Vsega tega zagotovo ni storil le čas, to so spremembe, ki so jih storili ljudje. Sposobni, izobraženi, trdni in pokončni, prepričani v svoje delo in uspeh. Prav takšni, kot je naš sogovornik, mag. Danilo Toplek, glavni direktor Taluma.

Še preden se pričneva pogovarjati, me prepričuje, da ne potrebujejo ne hvale in ne graje, da v bistvu ni potreben niti tale sestanek; a vendarle ga prepričam, da je **Tednik v petdesetih letih veliko pozornosti posvečal rasti in razvoju kidričevskega giganta, ki je na časopisnih straneh našel nemalo pozornosti, torej je prav, da jo najde tudi v jubilejni števil-**

Mag. Danilo Toplek: "Danes je Talum bistveno drugačen kot nekdanja TGA."

Foto: M. Ozmeč

ki. In potem se odpre, v čisto svojem, neklisejskem stilu:

"Najprej čestitke vašemu kolektivu ob 50-letnici. Tudi začetki naše tovarne segajo tja v leto 48, saj je bila takrat sprejeta odločitev, da se v Kidričevem nadaljuje gradnja Tovarne glinice in aluminija. Leto 1948 je pomembno tudi zaradi tega, ker je bila sprejeta odločitev, da se preide s prvotno predvidene madžarske tehnologije za proizvodnjo aluminija na kvalitetnejšo norveško.

Del zgodovine nastajanja naše tovarne je zagotovo možno najti tudi na straneh Našega dela, pozneje Ptujskega tednika in današnjega Tednika. V bistvu pa je vse obdobje od leta

V Talumu je osem družb hčera, ki so v njegovi stoo odstotni lasti. To so: TGA trading, Revital, Vital, Vargasal, Stanalum, Lego A, Alin in Storal. Poleg teh pa je v krogu tovarniških objektov še kar nekaj takih družb, ki niso v lasti Taluma.

1948 do 21. novembra 1954, ko je iz naše elektrolitske peči priteknel prvi aluminij, obdobje nenehne gradnje in rasti. Pa tudi v nadaljevanju, saj so sledile nenehne širitve, modernizacije in dograditve. In danes, po korenitih spremembah v zadnjih desetih letih, je Talum popolnoma drugačen, saj je v celoti spremenil svojo proizvodno in tržno usmeritev in prešel na proizvode z mnogo višjo stopnjo dodane vrednosti."

TEDNIK: TGA in sedanji Talum sta temu okolju zagotovo vtisnila neizbrisen pečat?

"Od pričetka proizvodnje do danes je Talum pomenil enega večjih deležev celotnega družbenega proizvoda na širšem območju bivše občine Ptuj, včasih tudi več kot 50 odstotkov. In ti rezultati seveda niso ostajali brez pozitivnih posledic v razvoju tega okolja tako z direktnimi vlaganji TGA in sedanjega Taluma kot z indirektnimi učinki te proizvodnje. V tem obdobju je bil Talum eden redkih industrijskih objektov sredi takrat še močno agrarnega območja, kar je za tisto generacijo nedvomno pomenilo trd oreh: kako iz sicer pridelnega kmeta ali viničarja narediti pridelnega in uspešnega delavca. Ena od osnov za optimistično gledanje vnaprej je prav zadostno število delovne sile z bogato tradicijo

KIDRIČEVO / NEKDANJI PONOS KRAJA JE PADEL

Po pol stoletja je dimnik odslužil

ter kar veliko znoja in izkušenj. In po mojem je prav to osnova za naprej. Mirno lahko rečemo, da smo v tem obdobju spreminjali ne le tovarno, ampak tudi okolico in ljudi - seveda v pozitivnem smislu."

TEDNIK: Kaj pa ekološka bremena preteklosti, ste se jih že povsem otresli?

"Naša politika v zadnjih petih ali desetih letih je bila, da je potrebno dejavnost opravljati na način, ki je v skladu z najnovejšim stanjem tehnike in tehnologije na tem področju. In vsaka od sprememb, ki smo jih v zadnjih letih uvajali v Talumu, je bila prvenstveno obravnavana s stališča varovanja delovnega in širšega okolja. Ustavili smo proizvodnjo glini-

ce, modernizirali elektrolizo in livarne, pričela se je sanacija odlagališč odpadkov proizvodnje iz preteklih let ..."

TEDNIK: Torej lahko v jutrišnji dan zrete neobremenjeno in tudi optimistično?

"Zelo. Naši cilji so postavljeni še mnogo višje. Nameravamo nadaljevati širjenje proizvodnje in uvajati še višje in zahtevnejše izdelke iz specialnih zlitin iz našega aluminija. Hkrati si prizadevamo za to, da bi v kar največji meri izrabili industriji namenjeno lokacijo tudi za druge vrste proizvodnje, ki niso povezane s proizvodnjo aluminija. Zato smo prepričani, da snovi za novinarje ne bo zlahka zmanjkalo, če jih seveda zanimajo tudi pozitivni, ne le negativni rezultati."

TEDNIK: Kaj bi zaželeli Tedniku ob zlatem jubileju?

"Moja želja in trdno prepričanje je, da bo družba Radio-Tednik sledila razvoju, kar razumem predvsem, da boste tudi vi s svojim znanjem in razgledanostjo sposobni gledati in pravilno razumeti dogajanja v svoji okolici ter jih tako tudi posredovati javnosti. Vemo, da včasih ni tako. Talum ne potrebuje nepotrebne hvale, pa tudi ne nepotrebne graje, še manj laži. Navsezadnje smo bili v tem obdobju tudi mi del vašega razvoja in vi zagotovo tudi del našega. Prijetno praznovanje želim vsem našim prijateljem!"

M. Ozmec

Nova, sodobna elektroliza C; desno zadaj stara, odslužena hala elektrolize A, v kateri so sedaj skladišča

V imenu vseh občank in občanov Mestne občine Ptuj in v svojem imenu, se vam zahvaljujem za vložen trud in vam čestitam ob vašem jubileju.

Rezultat vašega dela je uspeh, ki nikakor ni samoumeven.

Informacije, ki ste jih s časopisom posredovali med nas, so bogatile naše mesto in širšo okolico. Danes si več ne moremo predstavljati četrтков brez izida ptujskega TEDNIKA.

Pri nadaljnji poti trdno računam na vaše sodelovanje, s kakršnim ste se izkazali že dosedaj in vam želim uspešno nadaljevanje regijskega poslanstva.

Miroslav LUCI, dr. med.

ŽUPAN MESTNE OBČINE PTUJ

ORMOŽ - V NASODOBNEJŠI OPEKARNI V SLOVENIJI

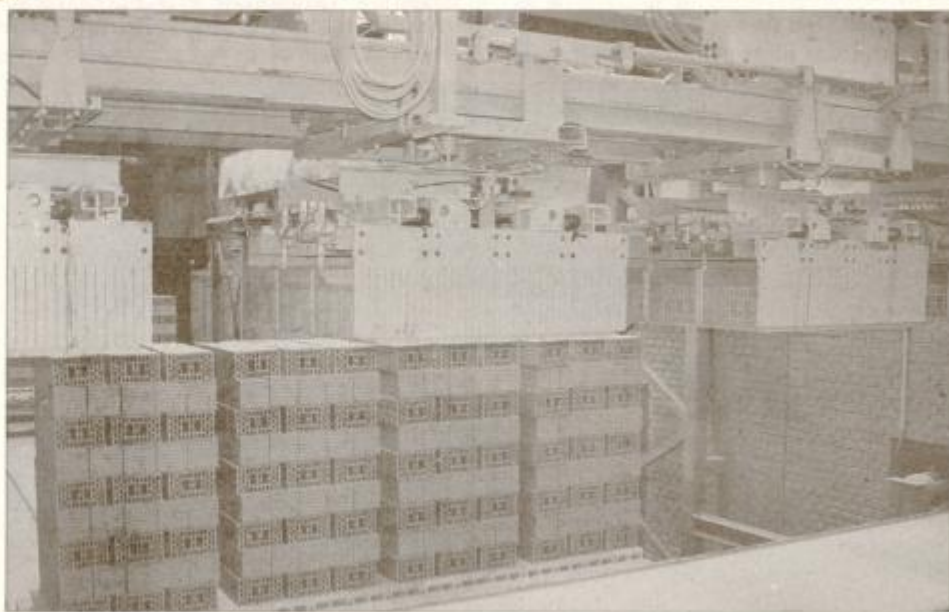
Roka se glinene niti ne dotakne

Zgodovina opekarništva v Ormožu sega v konec prejšnjega stoletja, ko so na lokaciji sedanjega podjetja že proizvajali opeke. Natančnejši podatki govorijo, da je bilo z združitvijo gradbenega podjetja Grad Ormož in Opekarni Ormož daljnega leta 1963 ustanovljeno podjetje Ograd, d.o.o., ki se je leta 1981 vključilo v SOZD Mercator. V podskupini proizvajalcev opeke je imelo podjetje najbolj enakomeren, stabilen in strm vzpon. Druge obrate - gradbeništvo, elektroinstalacije in kmetijska mehanizacija - so začeli opuščati sredi osemdesetih let, leta 1991 pa so jih popolnoma opustili. S podpisom pogodbe o prenehanju kapitalskega razmerja prenehajo v Mercatorju, d.d., vse pravice in dolžnosti družbenika v Mercator Ograd Ormož. Marca letos pa se je podjetje registriralo kot delniška družba Opekarna Ormož. Lastniško razmerje je v korist zaposlenih, bivših zaposlenih in upokojenecv, ki imajo v svoji lasti 52,5 odstotka podjetja, ostalo pa je pripadlo skladom.

Tako je dolga leta izgledala ormoška opekarna

Pred leti, natančneje desetletji, je v Ormožu rasla generacija otrok, ki so jo starši h knjigam naganjali z besedami: "Če se ne boš učil, boš na opekarni cigle zlagal." To je bila resna grožnja, saj je bilo takrat delo na opekarni zares težak. Zaposlenih je bilo nekajkrat več delavcev kot danes, ker so skoraj vse delali ročno. Vsak, ki je bil brez službe, je bil lahko popolnoma prepričan, da se bo delo zanj našlo na opekarni. Danes so stvari precej drugačne. Proizvodnja, ki je računalniško vodena, poteka v novih, modernih halah. Stara opekarniška zgradba je namreč izginila v plamenih leta 1980, ko jo je zajel uničujoči požar. Razen precejšnje vročine, ki nagaja tudi današnjim delavcem, med takratnim in današnjim delom v opekarni ni stične točke. Le postopek je ostal enak, a povsem avtomatiziran in robotiziran. Kot je dejala Marija Glavinič, predsednicačasne uprave,

Opeko danes zlagajo roboti takne več."

Letos so za svoj modularni blok 6/1 na selju Megra prejeli znak kakovosti v gradbeništvu za leto 1998. Ta blok predstavlja kar 95-odstotni delež v njihovi proizvodnji. Ormoška opekarna je največja in najsodobnejše urejena v Sloveniji in zaposluje 70 delavcev. Z najsodobnejšo tehniko in tehnologijo izdelujejo zidake, ki pokrivajo potrebe 35 odstotkov slovenskega trga. Letno proizvedejo 67 milijonov enot opečnih izdelkov. To je približno 12 milijonov kosov modularnega bloka 6/1. Letos predvidevajo 10-odstotno fizično rast proizvodnje in prodaje. Celotni prihodek je v višini nad 900 milijonov tolarjev. Opekarna bo v Ormožu delala še lep čas, saj je surovine (glinene) po raziskavah strokovnjakov vsaj še za nekaj desetletij.

Povedali so, da jih pesti omejeno tržišče, saj je rast njihove proizvodnje skladna z rastjo družbenega bruto proizvoda. To pa je le okrog 3 odstotke. Tudi gradnja stanovanj

je v zadnjih 10 letih padla za 50 odstotkov. Ocenjujejo, da je bilo dno doseženo leta 1995 in sedaj se izgradnja stanovanj počasi dviga. Pozitiven trend pričakujejo tudi v prihodnjih letih. Razmišljajo o možnostih širitve na severovzhodni del hrvaškega trga, vendar je težava s stroški transporta, ki predstavljajo 12 do 15 odstotkov v ceni proizvoda in je zato prodajni radius omejen na 160 kilometrov.

Strateški cilj ormoške opekarni je, biti prvi in vodilni na področju zidnih opečnih elementov in povečevati tržni delež. Biti želijo stroškovno vodilni, permanentno vlagati v razvoj tehnologije in širiti proizvodnjo na področju kvalitetnejših opečnih proizvodov iz glinene. Med strateške cilje spada tudi proizvodnja strešnika. Za tako proizvodnjo pa bi bila potrebna investicijska vlaganja v višini 350 do 450 milijonov tolarjev.

vki

TRGOVINA, INŽENIRING, STORITVE

TAMES

d.o.o.

ORMOŠKA 14

PTUJ, Telefon: 062/778-101, Faks: 775-286

LENART, KRAIGHERJEVA 19, Telefon: 062/726-605, 726-634

Prodajamo:

- električni material
- vodovodni material
- toplovodni material
- oljne in plinske gorilnike
- postroje tehnološke linije

Izvajamo:

- plinovodne instalacije
- elektro instalacije
- vodovodne in toplovodne instalacije
- priklop ter servis oljnih in plinskih gorilnikov

SE PRIPOROČAMO!

PERUTNINA PTUJ

S kakovostjo, znanjem, pogumom in modrostjo v nove čase

Ko je naredil Tednik leta 1948 prve korake, je bila Perutnina že zasidrana v ptujskem gospodarskem prostoru. Seveda to ni bila Perutnina v današnjem pomenu besede, hiter razvoj do današnjega obsega je sledil kasneje. Toda kot je zapisal predsednik podjetja dr. Roman Glaser leta 1995, ob devetdesetletnici Perutnine: "Preživeli smo avstro-ogrsko monarhijo, Kraljevino SHS, Kraljevino Jugoslavijo in socialistično Jugoslavijo. Najpomembnejše, za nas najbolj dramatično, hkrati pa razvojno najbolj produktivno poglavje naše devetdesetletne zgodovine pa se vendarle začneja s slovensko državo, ki nas vrača v tržno gospodarjenje."

Po izgubi jugoslovanskega trga v začetku devetdesetih let je bila tudi Perutnina na veliki preizkušnji, kako naprej. V odločilnih trenutkih so združili kakovost in znanje, pogum in modrost ter v štirih letih ustvarili tržno usmerjeno podjetje, ki danes s piščančjim mesom in izdelki zalaga nad 50 odstotkov slovenskega tržišča in se uspešno uveljavlja v tujini. Končala je tudi proces lastniškega preoblikovanja v delniško družbo, s pomembnimi investicijskimi vlaganji pa sprejema vedno višje tehnološke izzive na evropski in svetovni ravni.

Zaposleni v Perutnini Ptuj, d.d., delajo na farmah, v valilnicah, tovarni močnih krmil, klavnih, predelavi, servisu, prometu, tiskarni, laboratorijih, skladiščih, trgovinah, lokalih in pisarnah. Večina jih živi in dela v ekološko ohranjenem območju severovzhodne Slovenije, v Ptujju, njihovi sodelavci pa se vsak dan srečujejo tudi v Ljubljani, Biljah, na Hrvaškem.

Perutnina Ptuj je najpomembnejša družba za vzrejo in predelavo perutninskega mesa in široke palete perutninskih živil v državi. S sodobno tehnologijo dopolnjujejo tradicionalno bogastvo sožitja narave in perutninarstva v severovzhodni Sloveniji.

POMEMBNI ZGODOVINSKI MEJNIKI PERUTNINE

Leta 1905 je štajerski trgovec in zemljiški posestnik Reinhard odprl na Ptujju Perutninsko postajo. Petnajst let pozneje (1920) je izvoz postaje presegel 1000 ton. Po drugi svetovni vojni je bilo leta 1947 podjetje nacionalizirano in je začelo poslovati z imenom Perutnina Ptuj. Leta 1955 se je Perutnina preoblikovala v podjetje za trgovanje z jajci, perutnino, divjačino, polži, kmetijskimi pridelki in gozdnimi sadeži. 1960. leta je pod svoje okrilje

Mesnine Ptuj, leta 1966 pa se preimenovala v Mesokombinat Perutnina Ptuj. Leta 1974 se je Perutnina organizacijsko preoblikovala v tozde, 1988 pa ponovno v enovito delovno organizacijo. Leta 1993 je bila sprejeta nova raz-

Uprava družbe: dr. Roman Glaser, dr. vet. med., predsednik uprave - generalni direktor; Nada Krajnc, dipl. oec. članica uprave - direktorica trženja; Tone Čeh, dipl. oec., član uprave - direktor za ekonomiko in finance, Dimče Stojčevski, dipl. polit., član uprave - direktor za kadre in splošne zadeve.

Perutnina je v letu 1997 dosegla 14,5 milijarde tolarjev kosmatega donosa, fizični obseg proizvodnje je znašal 26.260 ton perutninskega mesa, 10.481 ton mesnih izdelkov, 76.860 ton krmil. Zaposlenih je 1425 delavcev, s podjetjem pa sodeluje tudi 225 zadržnikov Perutninarske zadruge Ptuj.

vojna strategija Perutnine Ptuj, uspehi le-te so sledili kmalu: 1997. je predsednik uprave dr. Roman Glaser prejel nagrado GZS za posebne gospodarske dosežke, na ocenjevanju mesa in mesnih izdelkov na mednarodnem sejmu v Gornji Radgoni pa je Perutnina prejela najvišjo nagrado - nosilec kakovosti. Poleg tega je bila leta 1997 uspešno končana lastniška preobrazba in organiziranje Perutnine v delniško družbo.

PERUTNINA DANES

Perutnina trži osem blagovnih programov: piščančje meso, piščančje klobase, panirane piščančje proizvode, kuhane proizvode iz

piščančjega mesa, marinirane in pečene proizvode iz piščančjega mesa, puranje meso ter kunce, race in gosi. Je največji, 60-odstotni proizvajalec piščančjega mesa v Sloveniji. Na tuja tržišča proda tretjino svojih izdelkov, največji tuji kupci so Hrvaška, Bosna in Hercegovina, Makedonija, Velika Britanija, Švedska, Italija, Romunija in Slovaška. Perutnina ima licenco za proizvodnjo in predelavo mesa za tržišče Evropske unije, je ekskluzivni proizvajalec paniranih izdelkov iz piščančjega mesa za McDonalds in Dairy Queen v Sloveniji. Septembra 1997 je podjetje odprlo v Ljubljani nov poslovno-skladišni center, iz katerega so kakovostno in hitro oskrbovana območja osrednje Slovenije, Dolenjske, Gorenjske in Primorja.

Odslej Perutnina d.d.

.../ Perutnina Ptuj je v letu 1996 v celoti uresničila svoje gospodarske in razvojne načrte. Gospodarili so celo nekoliko bolje, kot so si zastavili v svojih poslovnih načrtih. Obseg proizvodnje se je povečal za 8,8 odstotka, produktivnost pa so ob tem povečali za skoraj pet odstotkov. Prihodek podjetja se je lani primerjalno z letom 1995 povečal za dobrih 30 odstotkov, ustvarjeni dobiček pa je znašal 513 milijonov tolarjev. Bili so tako rekoč edino podjetje, ki je zaposlovalo nove delavce, lani so tako odprli nad 100 novih delovnih mest.

.../ Perutnina je v zadnji fazi lastniškega preoblikovanja v delniško družbo. Kombinirano lastniško preoblikovanje po zakonu o zadrugah in zakonu o lastniškem preoblikovanju podjetij jim je povzročilo kar nekaj težav. Avgusta 1996 so prejeli prvo soglasje Agencije, pred kratkim je prispelo drugo soglasje, čaka jih torej le še vpis delniške družbe v sodni register in, predvidoma sep-

Četnik, 23. marec 1997 - TEDNIK

PTUJ / DR. ROMAN GLASER, NAGRAJENEC GOSPODARSKE ZBORNICE SLOVENIJE

Perutnina - uspešno podjetje doma in v Evropi

TEDNIK - 5. julij 1990

Z novimi objekti v Evropo in svet

PTUJ / PERUTNINA PTUJ

Z manjšo proizvodnjo na svetovne trge

PTUJ / DESETLETJA IZKUŠENI IN PREIZKUŠENI

TEDNIK - 25. julij 1985

14. DAN PERUTNINARJEV

Referendum potrdil združitev "Perutnina" Ptuj

tembra, prva skupščina delničarjev. Podjetje se je odločilo za dokapitalizacijo s strani sedmih strateških partnerjev, kar mu je prineslo okoli 12 milijonov mark svežega kapitala. Med strateškimi partnerji, ki jih je Perutnina izbrala med mnogimi ponudniki, so slovenske banke, zavarovalnice in le en tuji partner. Sicer pa bo nova lastniška struktura podjetja naslednja: 38 odstotkov delnic bo v lasti treh zadrug, 34-odstotni lastnik bodo delavci, 16-odstotni strateški partnerji in 12-odstotni državni skladi.

(TEDNIK ŠT. 26/97)

Imenovali nadzorni svet in upravo

Sredi prejšnjega tedna je bila v viteški dvorani ptujskega gradu prva skupščina delniške družbe Perutnina Ptuj po lastninskem preoblikovanju podjetja. Ob sprejemu drugih pomembnih sklepov so delničarji imenovali še nadzorni svet družbe, ta je imenoval upravo podjetja, ki jo vodi predsednik doktor Roman Glaser, člani pa so Nada Krajnc, Tone Čeh in Dimče Stojčevski.

Na osnovi uspešnega poslovanja v preteklih letih bo Perutnina Ptuj za dividende razdelila 291,8 milijona tolarjev. Po sklepu skupščine so namenili za rezerve 397 milijonov tolarjev, dobrih 106 milijonov tolarjev dobička pa je nerazporejenega. Na prvi skupščini delniške družbe so potrdili poročilo o poteku lastninskega preoblikovanja in rezultate poslovanja družbe v letu 1996. Osnovni kapi-

Upravna stavba Perutnine Ptuj

tal Perutnine znaša več kot 4 milijarde tolarjev, v preteklem poslovnem letu pa je podjetje ustvarilo nad 13 milijard tolarjev prihodkov. Delničarji na prvi skupščini izvolili tudi nadzorni svet družbe. Njegovi člani so Ivan Zupanič, Drago Sok, Simon Toplak, Nevenka Grgič, Tanja Šmigoc Senčar in Milena Valant

Majcen. Nadzorni svet je za svojega predsednika izvolil Ivana Zupaniča, za njegovega namestnika pa Draga Soka.

(TEDNIK ŠT. 39/97)

J. Bračič

Uporabljeni viri: arhiv Tednika Ptuj, Joco Tarbuk, Perutnina Ptuj

Ljubljanska banka

Podružnica Ptuj

Ker je jutri nov dan.

OBISKALI SMO MERCATOR SVS, D.D., PTUJ

Za Mercator SVS bojazni ni več

MERCATOR VČERAJ

Ob 40-letnici, ki jo je Mercator Izbira Panonija Ptuj praznoval v letu 1994, je kot največje podjetje v poslovnem sistemu Mercator in eno največjih v ptujski občini, prejel plaketo občine Ptuj. Ob tej priložnosti je takratni generalni direktor **Stanislav Brodnjak**, ki je generalni direktor še danes, zapisal, da Mipova zgodba sodi med uspešne v gospodarski zgodovini mesta in takratne občine Ptuj. Njegova razvojna usmeritev je imela za cilj povečanje tržnega deleža poslovnega sistema Mercator v severovzhodni Sloveniji in širitev na maloprodajne trge, kjer še ni imel svoje mreže.

MERCATOR DANES

Mercator danes posluje kot Mercator SVS, d.d., Ptuj in je nastal z reorganizacijo trgovine v Mercatorju. V zdajšnji obliki posluje že tretje leto in je po velikosti druga največja delniška družba Mercatorja, po dejavnosti trgovine na drobno (razen prodaje vozil) pa je bila lani na tretjem mestu v Sloveniji. S svojo maloprodajno mrežo (poleg lastnega grosista) pokriva tržni prostor od Ptuja do Ormoža, Gornje Radgone, Lenarta in Lendave, po eno prodajno mesto pa ima tudi v Murski Soboti in Mariboru. Njen delež v strukturi prihodkov Mercatorjeve trgovine znaša 18 odstotkov. Konec decembra lani je Mercator SVS zaposloval 1177 delavcev, od tega 72 odstotkov žensk. Neto prodajne površine skupno znašajo 26.971 m², priročna skladišča pa skupaj zavzemajo več kot 13 tisoč m² površin.

V letošnjem letu Mercator SVS nadaljuje uresničevanje investicijskega programa z lastnimi viri financiranja, pridobivanjem pri-

Sedež Mercatorja SVS, d.d., Ptuj je na Rogozniški cesti, kjer so tudi skladišča in bogato založen diskont. Foto: Kosi

mernih lokacij na novih tržiščih in tehnološkim posodabljanjem materialnega poslovanja. Za vlaganja v prenove in novogradnje je v tem letu predvidena okoli milijarda tolarjev.

MERCATOR JUTRI

"Mercator SVS, d.d., Ptuj je svojo razvojno vizijo učvrstil z nastopom nove uprave v poslovnem sistemu Mercator, ki je na nadzornem svetu potrdila tudi nadaljnji razvoj Mercatorja kot celote in v njegovem okviru štiri trgovske regionalne centre. Tako je skrb, ki je ves čas obstajala okoli nadaljnega obstoja Mercatorja SVS Ptuj, na daljši rok odpadla, saj ima družba vse pogoje za svoj obstoj. Ocenjujemo, da bo zaradi izredno hude konkurence, ki bo nastajala na območjih oziroma področjih delovanja Mercatorja SVS, prišlo do zelo agresivne prodajne politike in širitve maloprodajne mreže na trge, kjer nas doslej ni

bilo in kjer smo v tem trenutku slabo zastopani - v Murski Soboti, Mariboru, Slovenski Bistrici, Ljutomeru ... Agresivna pa bo naša razvojna politika na Ptujskem, kamor prihajajo novi trgovci, za kar pa po mojem mnenju ni ne demografskih in ne trgovskih resursov.

Naš osnovni cilj je in bo, zadovoljiti potrošnika v celoti (kvalitetna ponudba in kvalitetna storitev, nova prodajna mesta, prijazna ponudba) ter ostati Mercator kot najboljši sosed. Temu bomo podredili vse razvojne aktivnosti. Razvojni cikel bomo v naslednjih letih izvajali s približno tako dinamiko kot v zadnjih letih. To pa je okrog milijarde tolarjev letno.

Tržni delež bomo lahko obdržali le s širitvijo na nove lokacije. Znotraj koncerna je dogovorjeno, da bi Mercator SVS okreplil sodelovanje z drugimi regionalnimi centri, s tem pa se poskušal skupaj s slovenskimi trgovci ubraniti pred tujo konkurenco. Vedeti namreč moramo, da je domača trgovska mreža tudi kvalitetna podpora domače produkcije. Če tega ne bomo zagovarjali, se lahko zgodi, da bo ogrožena tudi domača produkcija," je povedal generalni direktor Mercatorja SVS **Stanislav Brodnjak**.

Stanislav Brodnjak je prepričan, da bo Mercator SVS tako dober, kot je danes, tudi ob 60-letnici Tednika, če ne še boljši. Delavcem Tednika pa ob jubileju v imenu vseh zaposlenih iskreno čestita!

MG

Ob praznovanju 50. obletnice iskreno čestitamo kolektivu in bralcem Tednika.

Pri nadaljnjem delu Vam želimo mnogo uspehov.

OBČINA KIDRIČEVO

BRALCI O TEDNIKU

Alojz Kaučič,
župan občine
Juršinci

"O Tedniku bi rekel samo pozitivno in tudi vsebinsko sem zadovoljen z njim, ničesar ne pogrešam v časopisu. V

zadnjih letih se dosti piše o občinah, o manjših krajih, tudi naša juršinska je večkrat v Tedniku, ne bi pa škodovalo, če bi o nas pisali še več. Zelo pozitivno ocenjujem vašo akcijo opisovanja in ocenjevanja krajev, kajti ljudje radi pogledamo tudi kaj kritičnega, ne samo najlepše. V Tedniku pogledam športno stran, sedaj redno prebiram podlistek o zgodovini Tednika, ki ga piše Franc Fideršek, potem pa še vse drugo. Naša družina je naročena na Tednik že nekaj let. Skratka z Tednikom smo zadovoljni in čestitamo vam za tako dolgo obhvalno obhajilo!"

JAKOB EMERŠIČ

Ptuj v časopisu

Morda bi morali nasloviti to pisanje **PTUJ V PISANI BESEDI**, če ne že **PTUJ OD DAVNINE DO DANES**, toda ker je bila letos 100-letnica prvega ptujskega časopisa oziroma 50-letnica praznovanja našega Tednika, ostanimo raje pri tem naslovu. Kar nekajkrat je bil opisan pregled ptujske periodike oziroma glasil, ki so izhajale v Ptuju ali njeni neposredni okolici, zato nas zanima sploh, kako je bil opisan Ptuj tudi v časopisju, pa naj bo to inozemsko, državno, deželno ali regionalno ter končno tudi lokalno oziroma mestno. Vendar moramo navsezadnje pogledati vso zadevo s širših vidikov.

Danes, ko so odkrili čudežno besedo informacija, ki se širi po medijih, se obilo uporablja v političnih mahinacijah in se zlasti v najnovijem času uveljavlja po računalnikih, je postala ta ne samo magična beseda, ki jo imamo vedno na ustih, temveč celo najmočnejše orožje, ki se ga poslužujejo politika, država, stranke, lobiji, gospodarstvo, skratka ves svet. Toda ko to "informacijo" razčlenimo, definiramo, pridemo začudo do pisane besede, ki je imela od svojega pradavnega nedoločljivega izvora vedno močnejšo vlogo in ki se konec drugega tisočletja oziroma pred tretjim tisočletjem še povečuje. Informacija, ki jo včasih imenujemo gonilo napredka, pa tudi manipulacija, saj zremo, kar hočejo njeni nosilci, to se pravi vnaprej pripravljeno, celo prirejeno resnico, se je pojavljala že pri starih Grkih, Rimljanih in Kitajcih v obliki zbornikov, enciklopedij in to so prvi "časopisi", seveda v narekovaju, ki so tamkajšnje narode poučevali o stari zgodovini, geografiji, filozofiji, verstvu, matematiki, gospodarskih vejah, davkih, etnografiji itd. In s takih zbornikov ali tudi del starega ali zgodnjega srednjega veka zremo tudi o Ptuju, pa naj bo v povezavi s cesarji, vojnami itd. Seveda sta tukaj tudi še dva izvora za spoznavanje mesta, toda le z zgodovinskega vidika, to je arheologija in zlasti arhivski dokumenti, saj so hotele imeti države, vladarji, knezi, grofje, župniki natančne podatke o svojih podanih - seveda zaradi dajatev; toda to pustimo ob strani in ostanimo pri periodičnih publikacijah. Res je, kot smo že omenili, da so tudi za srednjeveški Ptuj dragoceni podatki v predhodnicah časopisov, to je raznih enciklopedijah, toda vidimo, da so avtorji, pa naj bodo Nemci, Italijani, Angličani, Francozi

strani ta zanimiva glede na čas izida, po drugi pa ne povedo nič novega ali celo zapišejo velike traparije.

Prava periodika, besedo bi lahko prevedli z izrazom časnik, časopis, in so to dejansko časniki ter časopisi, pod katere štejemo tudi revije, pa naj bodo mesečniki, tedniki ali dnevnik v današnjem pomenu besede, z informacijami iz dnevnega življenja je pričela izhajati tam nekje v 18. stoletju, v avstrijskih deželah ob koncu istega stoletja, pri nas pa šele od 19. stoletja naprej. Tako bi lahko našli, če bi imeli čas, voljo in možnost raziskave teh raznih periodičnih tujejezičnih revij širom Evrope, marsikateri neznani podatek o Ptuju, ki so ga zapisali številni popotniki ter ga objavljali v domačih glasilih. Sam sem se lotil poskusa, da bi izluščil iz kolikor toliko zbrane bibliografije Ptuja, pa naj bo to Baševa iz l. 1933 ali moja iz 1984, vse podatke o revijah, v katerih je obdelan Ptuj. Dosti iskanja in premetavanja, vendar je bil rezultat kaj skromen, saj se večina omemb Ptuja skriva v raznih noticah številnih tujih časopisov (zlasti avstro-ogrskih) iz 18. ter proti drugi polovici 19. stol., v 20. pa zlasti jugoslovanskih, kar pa ni zajeto v bibliografske popise. Vendar nam tudi ti borni rezultati dajejo vedeti marsikaj o mestu. In kdaj je kraj ali mesto omenjeno v takem splošnem časopisu: prvič, če so videli tukaj, konkretno v Ptuju, tuji popotniki razne ostanke rimskega obdobja in jih je to v njihovem romantičnem iskanju lepih tujih krajev zanimalo; drugič, če se je zdelo mesto z okolico popotniku, opisovalcu tako zanimivo, da ga je ob vrnitvi domov opisal; tretjič, če se je tukaj zgodil pomemben zgodovinski dogodek ali pa je zaslovel kak njegov prebivalec, in četrtič, če se je v njem zgodil umor, tatvina ali kaj podobnega - to pa je bralce najbolj zanimalo, kot je še najbolj privlačno čtivo poleg branja osmrtnic tudi dandanašnji.

Ptuj bi lahko praznoval skoraj 200-letnico svojega prvega časopisa, če bi ne bilo "bi" in "skoraj". Pod naslovom *In- und Erbländische Zeitung* (Časopis za zunanje in notranje dežele) je hotel l. 1793 izdajati svoj časopis prvi ptujski tiskar Franz Anton Schütz, in kot pravi Janko Glaser, če ni ohranjen noben izvod, verjetno ni dobil uradnega dovoljenja. Po drugi strani pa bi morda ta tiskar, ki je tukaj tiskal večidel slovenske knjige, lahko vključil v omenjeni časopis tudi slovenske tekste. Čez tri leta je

V začetku prejšnjega stoletja je bil Ptuj sicer še vedno bolj obrobno mesto in je tak tudi ostajal. To pa ni pomenilo, da se ni v njem zbuvalo zanimanje za njegovo zgodovino, pa tudi pojavljale so se prve kavarne, ki so naročale časopise za svoje goste, saj je postajal tisk vedno močnejša sila in "cajtnji" vedno privlačnejša beseda. Daleč je bil še čas, ko je nastal slovenski pregovor: "Cajtnji vedno lažejo!" In če ni doma v mestu ali kraju svojega časopisa, zakaj ne bi dopisovali drugam! Tako so reševali mestne zanimivosti ali zgodovino in dnevne dogodke pozabi amaterski zgodovinarji, dopisniki, pa naj so bili to duhovniki, učitelji, advokati, zdravniki ... Zanimanje za ptujske starine se je povečevalo in podatke o njih srečujemo skoraj kontinuirano v graškem JJ (Jahresberichte des steiermärkischen Landesmuseums Joanneum) od 1818

BRALCI O TEDNIKU

Klavdija Zorjan, profesorica glasbe

= Huma
"Tednik imam naročen od kar se spomnim. Redno preberem vse prispevke o kulturnih dogodkih. Preberem tudi druge članke, le politike ne maram preveč." (vki)

Redno preberem vse prispevke o kulturnih dogodkih. Preberem tudi druge članke, le politike ne maram preveč." (vki)

Darinka Čobec, višja knjižničarka in kulturna delavka iz Lenarta

"Če hočeš izvedeti, kaj se novega dogaja na območju širših Slovenskih goric in Podravja, potem moraš vzeti v roke ptujski Tednik. Ta časopis res pozna svoje bralce in njihove želje, posebej je pohvalno, da je v njem za vsakogar nekaj. Morda bi dodali le še kakšen kotiček za mlade bralce, pa bi bila njegova podoba še popolnejša. Veliko upam, da naprej in ostanite tako uspešni."

Slovenskih goric in Podravja, potem moraš vzeti v roke ptujski Tednik. Ta časopis res pozna svoje bralce in njihove želje, posebej je pohvalno, da je v njem za vsakogar nekaj. Morda bi dodali le še kakšen kotiček za mlade bralce, pa bi bila njegova podoba še popolnejša. Veliko upam, da naprej in ostanite tako uspešni."

naprej pa vse do konca stoletja. **Simon Povoden**, ki je na žalost pustil večino stvari v rokopisu, je nekaj objavil v listu *Archiv für Geographie, Historie, Staats- und Kriegskunst* (1818) ali v *Neues Archiv für Geschichte ...* (1821). Zgodovinar **Alois Perger**, doma z bližnjega Sv. Urbana, je objavljaval v *Aufmerksame* (1812-1841), ki je sploh v prvi polovici 19. stol. bogat vir za ptujsko zgodovino, ali o tukajšnjih starinah tudi **Mühlbach** v *AfGHorm* (Archiv für Geschichtsquellen Hormayer), pa tudi od 1821 naprej v *Steierische Zeitschrift für Geschichte*. **Professor J.A. Zupančič** piše prav tako v *Aufmerksame* in v *Kumars Almanach für Damen auf 1828* nemške pesmi ali daje zgodovinske sestavke o Ptujju in okolici. Ptujja se v štiridesetih letih prejšnjega stoletja loti mariborski zgodovinar **Rudolf Puff** v *Steiermarkische National Kalender* (1841) ali v svojih žepnih almanahih.

Toda poleg Povodna se že pojavljajo slovenski pisci, dopisniki in tudi slovenski časopisi. V Ptujju službujejo narodnoprosvetiteljski duhovniki, kot so pesnik **Leopold Volkmer**, dekan **Gregor Jožef Plohl**, zgodovinar, nabožni pisec **Anton Krempf**, pesnik in dekan **Franc Cvetko**, kot kaplan poznejši najplodovitejši pisec zgodovinskih črtic, leposlovnih in narodopisnih sestavkov v vrsti revij in časnikov **Davorin Trstenjak**, Vrazov sodelavec in vnet razširjevalec slovenskih knjig, verski pisatelj ter slovničar, pa tudi duša graškega štajerskega društva za zedinjeno Slovenijo **Jožef Muršec** ter razni drugi in njihove prispevke po časopisju lahko zasledujemo vse do konca stoletja tako v Bleiweisovih *Kmetijskih in rokodelskih novicah*, Slomškovih *Drobtininah, Sloveniji, Učiteljskem tovaršu, Slovenski bčeli, Danici ilirski*, štajerskem *Deželnem zakoniku* idr. Ptujčani postajajo člani raznih zgodovinskih in učiteljskih društev, objavljajo v graški *Stiri*, *Mittheilung der k.k. Central-Commission zur Erforschung und Erhaltung der Baudenkmale, Deutsche Archäologische Kommission, Archäologische-epigraphische Mittheilungen, Archiv für Kunde österreichische Geschichtsquellen, Mittheilungen für Steiermark, Steierische Berichte Archäologische Kommission* itd., ki izhajajo še v 20. stol., da ne govorimo o *Tagespost*, *Grazer Zeitung*, *Tagblattu* ali *Grazer Morgenblattu*. V Mariboru se pojavi predhodnik "marburgerice" *Correspondent für Untersteiermark* (od 1862), ki delno zajema tudi Ptuj, na marsikatero drobtinico pa naletimo v raznih zbornikih, koledarjih, ki jih po novem prav tako štejemo v periodični tisk (*Mohorjevi koledarji, Slovenske večernice, Narodni koledar, Torbica Jugoslavjanske mladosti* idr.). V šestdesetih letih srečamo že vrsto slovenskih časopisov, kot so dnevnik *Sloven*...

čprav izhaja v Mariboru, Jurčičev *Slovenski narod, Zgodnja danica, Zora* idr. Ne smemo pozabiti od l. 1870 tudi na redna, sicer nemška izvestja ptujske gimnazije, čeprav ne želimo ob tem zanemariti tudi mariborskih, ki so izhajala že od l. 1777 naprej in prinašale množico nekdanjih ptujskih gimnazijcev, pa tudi celjska, varaždinska, graška, dunajska idr. V sedemdesetih letih je za Ptuj precej pomemben *Vestnik*, kjer zlasti živo sodelujeta že omenjeni **Davorin Trstenjak** in jezikoslovec **Oroslav Caf**, pa tudi skozi vsa prihodnja leta *Letopisa Matice Slovenske* ter *Stritarjev*, pozneje *Ljubljanski zvon*, ki se mu kmalu pridruži *Dom in svet*.

In med to množico časopisja se pojavi l. 1878 tudi prvi ptujski časopis *Pettauer Wochenblatt*, ki je izhajal od 10. 2. do 29. 12. 1878, tako da je izšlo 47 števil. Izdajatelj je bil tiskarnar in knjigarnar **Jakob Schön** ter urednik **Josef Jaky**. List je imel tudi priložnost *Beilage zur Pettauer Wochenblatt*, kjer je bil v glavnem objavljen del romana v nadaljevanjih ter druge novele in pripovedke. Čeprav je list ob začetku dosti obljudoval, je malo tega storil, tako da je ob koncu leta moral prenehati izhajati zaradi prenizkega števila naročnikov, in kot je pikro pripomnil v mestni kroniki zgodovinar **Ferdinand Raisp**, zaradi suhoparne vsebine. Tudi Slovenci so ga sprejeli dokaj posmehljivo, čeprav se v njem še ne pojavljajo kakršnikoli napadi na Slovence. Vendar kljub vsem pomanjkljivostim, če gledamo z današnjega vidika, vzemo iz njega marsikaj zanimivega o Ptujju.

Tudi osemdeseta leta postanejo za Ptuj živahnejša in do izraza prihaja čedalje večja ločitev duhov med Slovenci in Nemci, med klerikalci in liberalci. Živahno delujejo in dopisujejo slovenska učiteljska društva v *Popotnik, Slovenski učitelj* in tudi revija *Kres* ima kar obilo sestavkov s ptujskega področja. Čeprav sodelujejo Slovenci tudi v nemškem časopisju, se že čuti prej omenjena diferenciacija. Toda Slovenci nimajo strokovnega časopisja v svojem jeziku, zato na primer kar pridno pišejo v *Steiermärkische Geschichtsblätter, v Kirchenschmuck, Philologisch Wochenschrift, Steierische Jahreshefte, Mitt. D. Anthropologische Gesellschaft in Wien, Monatsblatt d. Numismatische Gesellschaft in Wien, Jahresbericht d. Österreichische archäologisch Institutes, Jahrbuch Archäologische Kommission, Quellen zur Verfassung und Verwaltung Geschichte der Steiermark* in druge že prej omenjene. Seveda bi takih nemških listov ali revij našli še več, toda o tem vzemo več, če natančno pregledamo bibliografijo o Ptujju.

Zlasti moramo posebej omeniti starejše mariborsko časopisje, ki se že po sami bližini Ptujja večkrat navezuje tudi na to

Presse idr.). Če bi pa hoteli pripraviti natančni oris vsehotic o Ptujju, pa tudi v morebitnih nemških, madžarskih ruskih, čeških, poljskih, hrvaških, srbskih, francoskih, italijanskih ali angleških listih, bi bil potreben cel štab raziskovalcev, ki bi prečesali vso periodično produkcijo, ter bi obsegal tak bibliografski popis več kot 10.000, če ne celo več 100.000 starejših enot, da ne govorimo o novjšem času. Zato raje ostanimo pri splošnem pregledu!

Med periodiko lahko štejemo tudi *Računske sklepe* ali *Poročila upravnega leta Hranilnega in posojilnega društva v Ptujju* od

Nadaljevanje na strani 36

BRALCI O TEDNIKU

Stanko Tomanič, ing. agr., KZ Ptuj
"Moje mnenje in mnenje naše hiše je, da je *Tednik* zaželen takšen, kot je. Iz njega dobimo vse informacije in tako vemo, kaj se v Ptujju in širši okolici dogaja. Naša zadruga se veliko poslužuje *Tednikovih* storitev in z njimi smo zadovoljni. V *Tedniku* osebno nič ne pogrešam, saj nudi, kot sem že dejal, celovit pogled na dogodke na našem območju. Imamo tudi možnost sodelovanja in dajanja informacij z naše strani. Če bo ostalo tako, bomo s časopisom zadovoljni tudi v naprej. Moram reči, da je poročanje v *Tedniku* korektno in pošteno in bralci lahko iz njega ugotovijo pravo vsebino dogodkov." (JB)

Anton Velikonja, mag. pedagogike in župan občine Dornava
"Tednik kupujem in brati ga začnem pri uvodniku, takoj potem pa poiščem domače novice. Mislim, da je *Tednik* tudi časopis naše občine, saj imajo novice o naši občini drugačno "težo", kot če bi imeli svoj časopis. Ker imamo svojo KTV, se potem s *Tednikom* lahko dopolnjuje. Ševeda kot vsak župan tudi jaz navijam, da bi bile v njem redno zabeležene novice iz naše občine. Zelo rad pa v njem preberem komentarje o aktualnem dogajanju v ptujskem ali slovenskem prostoru." (MS)

NOVA KBM - PODRUŽNICA PTUJ

Od hranilnice do d.d.

Kreditna banka Maribor, d.d., Podružnica Ptuj je naslednica bančnih zavodov ter hranilnic, ki so delovale na območju bivšega okraja Ptuj. Na Ptuj st pred letom 1941 delovali *Mestna hranilnica* (od 1862), *Kmečka hranilnica in posojilnica*, med vojno pa sta se jima pridružili še *Ljudska banka* in *Reifeisenkasse*. Po letu 1945 so tradicijo bančništva in hranilništva nadaljevale *Mestna hranilnica* ter kasneje *Zadružna hranilnica in posojilnica* in *Okrajna komunalna banka Maribor*, katerih neposredna pravna naslednica je leta 1961 postala *Komunalna banka Ptuj*, ki se je leta 1965 preimenovala v *Kreditno banko Ptuj*. Ta je pričela leta 1969 poslovno sodelovati s *Kreditno banko Maribor* (pogodba o poslovnem sodelovanju z dne 28/3-1969), leta 1973 pa se ji je pridružila kot njena podružnica. Z noveliranjem ustavnega zakona je bil 27/7-1994 spremenjen pravni status banke. Namesto Kreditne banke Maribor je bila ustanovljena *Nova Kreditna banka Maribor*, vendar se bančni način dela in poslovanja ni v ničemer spremenil, prav tako pa ne odnos do komitentov. Z navedenim datumom je tudi *Podružnica Ptuj* pričela poslovati kot podružnica *Novo Kreditne banke Maribor*.

Na ptujskem področju smo banka z dolgoletno tradicijo, izkušnjami, kakovostnim ter varnim poslovanjem. Naš cilj je, zadovoljiti vse potrebe komitentov v čim krajšem času z obstoječimi in novimi storitvami. Prisotni smo v središču Mestne občine Ptuj, Halozah,

delu Slovenskih goric, na Ptujskem in Dravskem polju. To je območje s kmetijstvom, razvijajočim se turizmom, živahnim obrtništvom in podjetništvom. Naše agencije delujejo v skoraj vseh novo nastalih občinah: Kidričevem, Vidmu, Majšperku, Gorišnici in Zavrču.

V *Podružnici Ptuj* opravljamo kreditne, depozitne in garancijske posle za podjetja, podjetnike, prebivalstvo in obrtnike. Z nami sodeluje večina nekoč družbenih in zasebnih podjetij ptujskih občin. Nudimo jim strokovne nasvete in informacije o raznih bančnih storitvah.

Na področju poslovanja z občani nudimo široko paleto različnih oblik varčevanja, potrošniškega kreditiranja, širimo poslovanje s tekočimi računi in oblike negotovinskega poslovanja. Trudimo se, da bi zmanjšali vrste za linicami, zato smo na področju Podružnice Ptuj postavili že pet bankomatov, pet pa jih bomo še do konca leta 1998.

V *Podružnici Ptuj* se bomo ne glede na prihajajočo konkurenco trudili ostati vodilna banka na našem področju. Prepričani smo, da nam bo z dobrim delom, ustrezno tehnološko opremljenostjo in pravilnim odnosom do komitentov to tudi uspelo.

Ves čas obstoja pa smo poslovno sodelovali oziroma seznanjali uporabnike naših storitev preko lokalnih medijev Radia Ptuj in Tednika. Ob 50-letnici delovanja našega dolgoletnega poslovnega partnerja Radio-Tednika Ptuj iskreno čestitamo podjetju in vsem zaposlenim ob njihovem prazniku.

Nova Kreditna banka Maribor, d.d., Podružnica Ptuj

Na fotografiji na levi delavci družbe Radio-Tednik: v prvi vrsti (od leve) Maja Gozvik - novinarka, Martin Ozmec - novinar, Justina Lah - tajnica, Ludvik Kotar - radijski urednik, Vera Feguš - računovodkinja, Franc Lačen - direktor, Branka Danilovič - knjigovodkinja, Jože Šmigoc - urednik časopisa in Monika Kolarič - saldokontistka; v drugi vrsti (od leve) Marjan Toš - novinar, Marjana Popošek - strojevska, Peter Kukovec - tonski tehnik, Jože Mohorič - grafično-tehnični urednik, Slavko Ribarič - vodja tehnične redakcije, Jože Bračič - novinar, Milena Zupančič - novinarka, Natalija

Na starost misli, ko si mlad!

V Zavarovalnici Triglav so se s številnimi zavarovanji aktivno pripravili na spremembo pokojninskega sistema

V Sloveniji je trenutno razmerje med zaposlenimi in upokojenimi le 1:1,62. Postajamo narod z vedno večjim številom starejših ljudi pa tudi rasti števila prebivalstva se je v devedesetih letih ustavila. Težko je predvideti, koliko ljudi bo v določenem časovnem obdobju zaposlenih, to pomeni, da ni mogoče predvideti, koliko ljudi bo plačevalo prispevke za pokojninske pravice in kakšna bo njihova materialna zmožnost.

Temeljno načelo sedanjega pokojninskega sistema je načelo vzajemnosti in solidarnosti, to pomeni, da si zavarovalnici s prispevanjem v javni dohodni sistem zagotavljajo dolžene pravice vsak zase in vzajemno in solidarno drug za drugega. Skratka, gre za medgeneracijsko posojanje, kjer mladi postajajo vedno večji dolžniki. Do določenih pravic ali do namizje pokojnine so upravičeni tudi tisti, ki s svojimi prispevki zase niso uspeli zbrati dovolj sredstev.

Zato je reforma pokojninskega sistema nujno potrebna, najprej zato, ker je ob sedanjem načinu napajanja pokojninskega sistema zelo težko predvideti razplet in višino svojih pokojnin.

Učinki reforme

Dosedanji pokojninski sistem se bo preoblikoval v obvezni in prostovoljni del, kjer sta prvi - DOKLADNI - in drugi steber - NALOŽBENI - obvezni, tretji steber pa je PROSTOVOLJNI, kamor pritevamo prostovoljna pokojninska zavarovanja zavarovalnic na slovenskem trgu.

Napovedana reforma sistema pokojninskega in invalidskega zavarovanja bo najbolj prizadela srednjo generacijo. Reforma pa ne bo prizanesla niti kmetskim, ki morajo vsako leto plačevati vedno več za obvezno pokojninsko zavarovanje; obenem pa se pojavlja še vprašanje, kolikšno pokojnino bodo iz te oblike zavarovanja prejeli. Hkrati se pojavlja tudi vprašanje, kaj bo z družinskimi člani, ki živijo na kmetiji in jim ni potrebno plačevati zneska za obvezno pokojninsko zavarovanje - plačilo tega je obvezno samo za nosilca dejavnosti na kmetiji, ki ima letni katastrofski dohodek večji, kot ga predvideva cenzus.

Kako naprej?

Iz zgoraj navedenega sledi, da bo moral vsak posameznik že zelo zgodaj bolj poskrbeti za celovito osebno varnost z raznimi oblikami zavarovanj in varčevanj. Celovita osebna varnost pomeni, da ima gospodinjstvo sklenjena takšna zavarovanja, ki članom ponujajo varnost v aktivni življenjski dobi in tudi v poznejših letih.

Prav pri osebnih zavarovanjih so v Zavarovalnici Triglav v zadnjih letih naredili največ in s tem omogočili svojim zavarovancem, da si z raznimi oblikami osebnih zavarovanj zagotovijo osebno varnost. Paleta osebnih zavarovanj je zbruhena pod skupno ime ŽIVLJENJSKI KROG:

- ŽIVLJENJSKO ZAVAROVANJE: mešano življenjsko zavarovanje, življenjsko zavarovanje s kritjem kritičnih bolezni
- RENTNO ZAVAROVANJE: rentno zavarovanje za primer dosmrtno rente, študentsko zavarovanje
- PROSTOVOLJNO POKOJNINSKO ZAVAROVANJE: individualno, skupinsko
- ZDRAVSTVENO ZAVAROVANJE
- NEZGODNO ZAVAROVANJE: kolektivno nezgodno zavarovanje, nezgodno zavarovanje šolske mladine, športnikov ...

Življenjsko zavarovanje je zasnovano tako, da poleg varčevalne komponente vsebuje kritje ob nepričakovanih dogodkih, ki v družino vnajajo pretrese oz. zmanjšanje finančne sposobnosti. Možna je tudi priključitev nezgodnega zavarovanja (nezgodna smrt, invalidnost in dnevna odškodnina). Najpogostejša so zavarovanja z devizno klavzulo. Pri tej obliki zavarovanja obstaja možnost vzajemnega zavarovanja, kjer se lahko z minimalnim doplačilom hkrati zavarujeta dve osebi. V Zavarovalnici Triglav se odzivajo tudi na spremembe v okolju in so svojo ponudbo prilagodili današnjemu stresnemu življenju - oblikovali so življenjsko zavarovanje z dodatnim jamstvom ob kritičnih boleznih.

Prostovoljna pokojninska zavarovanja se delijo v dve skupini: *skupinsko* in *individualno*. Pri skupinski obliki sklene pogodbo delodajalec, pri individualni pa posameznik sam. To je osnovna različica, vse druge značilnosti so pri obeh oblikah enake. Pri tej obliki zavarovanja je osnovno kritje starostna pokojnina, ki jo bo zavarovavec prejel do smrti. Zaradi tega, ker ni dodatnega kritja za primer smrti, je ta oblika zavarovanja prilagodljiva vsakemu posamezniku.

Rentno zavarovanje pomeni premišljeno naložbo v prihodnjo socialno varnost, ki jo načrtujemo glede na pričakovane potrebe in sedanje plačilne možnosti. Doba zavarovanja je od 10 do 40 let, izplačevanje rente je dosmrtno in najmanj 10 let. Ob smrti zavarovalca med zavarovalno dobo zavarovalnica izplača dogovorjeno zavarovalno višoto in prav v zavarovalni višoti je bistvena različica med rentnim in prostovoljnim pokojninskim zavarovanjem. Višina premije je pri rentnem zavarovanju odvisna od višine rente, starosti ob začetku prejemanja rente in od spola.

RAZLIKA med rentnim in individualnim pokojninskim zavarovanjem

je v času plačevanja premije. Pri rentnem zavarovanju se premija plačuje izbrano število let v okviru pogovora (od 10 do 40), pri pokojninskem pa do odhoda v pokojnino (v primeru predčasne odhoda v pokojnino (po pogovoru SPZ-a) obstaja pri prostovoljnem pokojninskem zavarovanju možnost, da se pokojnina iz tega vrsta začne prejemati predčasno. Druga različica je v tem, da je pri rentnem zavarovanju ob smrti določena zavarovalna višota za smrt (nezgodno ali naravno), pri pokojninskem pa ob smrti v dobi plačevanja izplačano odkupno vrednost zbranega fonda.

RAZLIKA med zavarovanji in varčevanji v bankah

je v poknjni določeni vrsti pri zavarovanjih, kajti v primeru seljajih dogodkov, kot so nezgoda, smrt ... se izplačajo zavarovalne višote, pri varčevanji pa se izplačajo samo vplačila. Z zavarovanji zagotavljamo sebi in svoji družini ekonomsko varnost.

Kaj pa zavarovanja pri tujih zavarovalnicah?

V primeru sklenitve kapitalnih zavarovanj pri tujih zavarovalnicah bodo le-ti s sredstvi poslovali oziroma jih nalagale po zakonodaji svoje države, ki pa bo lahko pomembno drugačne, kot bodo predpisi naše države. V tem primeru se lahko zgodi, če se bo slovenski trg odprl tujim zavarovalnicam, da bodo domače institucije, ki se bodo ukvarjale s to obliko varnosti in zavarovanja v podrejenem položaju. Z individualnega vidika je to lahko za posameznika dobro ali pa tudi ne. Odločite, katero vrsto varnosti in pri kateri zavarovalnici jo boste izbrali, je vsakekar vaša, vendar, odločite se čimprej. Na starost misli, ko si mlad!

Ker življenje potrebuje varnost!

 zavarovalnica triglav, d.d.

1884. leta naprej, ki so izhajali vse do stare Jugoslavije.

Leta 1889 prično Ptujčani ponovno izdati svoj časopis *Pettauer Zeitung*, ki se je v l. 1889 sicer imenoval še *Pettauer Lokalanzeiger*, in je izhajal do l. 1918. Motor lista je bil založnik in tiskarnar **Wilhelm Blanke**. List je imel običajno tudi prilogo *Illustrirtes Unterhaltungsblatt*. Uredniki so se večkrat menjavali in med njimi so bili bolj znani tudi člani Muzejskega društva **Jakob Romuald Bayer**, **Josef Felsner**, **Friedrich von Kalchberg**, **Ignaz jun. Spritzey** idr.). List je bogat vir za zgodovino Ptuja, njegovega društvenega življenja, arheoloških izkopavanj, turističnega urejanja mesta in je za razliko od poznejšega Štajerca še dokaj strpen do Slovencev.

V slovenščini pisan list *Štajerc* je doživel močno odmevnost tako pri bralcih, saj je bila njegova naklada dokaj visoka, kot v odmevih ali napadih nanj. Izhajal je od l. 1900 do 1918, ko ga je odnesel razpad Avstro-Ogrske. Slovenci so ga imenovali "giftna krola". V začetku, ko je bil urednik **Fr. Schrei** in za njim **Ivan Križman**, je kazal še dokaj milo naravo ter je le tu in tam udaril po kakšnem duhovniku ali klerikalizmu, toda njegova strupenost je naraščala kaj hitro in se spreminjala v slepo sovraštvo do Kranjcev, slovenstva in vse to je bilo skrbno vodeno pod pokroviteljstvom župana Josefa Orniga. Poleg duhovščine, ki je bila eden glavnih stebrov slovenskega podeželja, bala pa se je tudi socialističnih oziroma komunističnih idej, ki so tu in tam privrele iz Štajerca, so bili njegova glavna tarča slovenski učitelji, "kranjski" uradniki in to prav zaradi njihove narodne zavednosti. Višek napada na pomeni l. 1908 ob septembrskih dogodkih in dnevu neposrednega fizičnega obračuna s ciril-metodijskim narodnoobrambnim društvom, ki je iz cele Slovenije zborovalo v ptujskem Narodnem domu, ki ga je neposredno vodil glavni urednik Štajerca, bivši avstromarkсист in skrajni nemškutar **Karl Linhart**. Temu napadu so seveda silovito odgovarjali Slovenci Ptuja in okolice glede na svojo omejenost zaradi cenzure v mariborskih in ljubljanskih časopisih (*Slovenski gospodar*, *Slovenski narod*, *Straža*, *Slovenec* idr.), sicer pa je sploh imel močne odmeve po celotni Avstro-Ogrski. Za razliko od *Pettauer Zeitung* je bil Štajerc bolj politikantski, imel je večji poudarek na prekrških, umorih, saj je tako pokazal na slovensko primitivnost, dosti o farovških kuharicah, slovenskih hujskačih, kot imenuje zavedne Slovence, manj pa je pisal o kulturnih, arheoloških in drugih zanimivostih Ptuja. In če se povrne-mo v *Pettauer Z.*, je bil tudi ta osnovna informacija, s katere so se širili podatki o Ptuj-

zlasti v vrste že omenjenih starih in novih avstrijskih in nemških glasil vse do konca prve svetovne vojne.

Kot odgovor na Štajerca prične izhajati *Slovenski Štajerc* (1904-5), ki je nekak ptujski list v emigraciji in ga ureja prav isti **Ivan Križman**, ki je bil prej urednik pri Štajercu, s podnaslovom "*Is naroda v narod*". Izhajal je štirinajstdnevno najprej v Kamniku, nato v Kranju. Vsega je izšlo 23 številke, a vsebina se v glavnem nanaša na ptujsko področje. Dalje se je zadržal *Novi slovenski Štajerc* (Ljubljana - Krško 1906-1913), ki se od 4. letnika preimenuje v *Slog*. Izhajal je dva do trikrat mesečno in uredniki so bili **Cvetko Golar**, **Peter Košak**, **Srečko Magolič** in **Franc Antolič**. Članke v glavnem polemizirajo s Štajercem ter se dotikajo tamkajšnjih problemov in ga zaradi tega lahko prav tako štejejo za nekak ptujski časopis. V Ptujju izhajajoč časopis, ki pa je dvojezičen, je *Amtsblatt - Uradni list* (1897-1918). Od manjših listov omenimo še *Deutschen Wochenblatt für Untersteiermark* (1901) - ohranjeni sta dve številki, ni pa nam znano, ali jih je izšlo še več. Od l. 1912 do 1914 je izdajala protestantska cerkvena občina v Ptujju svoja letna poročila, seveda v nemščini.

V začetku našega stoletja postane važen vir iskanja ptujškega domoznanstva zlasti *Časopis za zgodovino in narodopisje*, dalje *Voditelj za bogoslovne vede*, *Domovina*, *Planinski vestnik*, *Čas*, *Naš dom*, *Slovan*, *Naši zapiski*, *Bogoljub*, *Narodni list*, srednješolski *Mentor*, *Straža*, *Lovec*, *Sokolski vestnik*, *Slovenski sadjar* oziroma *Sadjar in vrtnar* idr. ter seveda dnevnika *Slovenec* in *Slovenski narod*.

Po "prevratu", kot so navadno imenovali starejši Slovenci leto 1918, je v Sloveniji konec monopola nemškega časopisja in tudi v samem Ptujju se najprej pojavi *Glasilo narodnega sveta*, ki je izdalo le štiri številke, prvi dejansko slovenski ptujski časopis pa je *Ptujski list* s podnaslovom: *Politično gospodarski tednik*, ki je začel izhajati 6. aprila 1919 in prenehal 30. aprila 1922. Odgovorni uredniki so bili znani prevajalec **Anton Sovre**, **Franjo Šalamun** ter **Tone Gosak**. List je bil močno protiklerikalni in prav tako ostro nastopa proti predvojnemu Nemcem in nemškutarjem. Po ureditvi rahlo spominja na predvojni Štajerc. Po precejšnjem zastoju se 7. nov. 1931 pojavi v Ptujju list *Narodna slova* s podnaslovom *Neodvisen tednik*, ki so ga izdajali radikalci, pristaši beograjske vlade. Tudi ta časopis nima dolge dobe, saj je izšla zadnja številka 14. maja 1932 in je izhajal približno v 4000 izvodih ter je bolj politične narave. V medvojnem obdobju začne izhajati le še l. 1941 *Naša župnija*, cerkveni list, ali bolje

BRALCI O TEDNIKU

Viktor Horvat, eden prvih dopisnikov Tednika iz Slovenske Bistrice

"Doživeti 50 let je pomembno obdobje v življenju človeka, enako velja tudi za njegovo stvaritve, med katere danes lahko s ponosom uvrščamo tudi ptujski časopis *Tednik*. Ostajati med bralci dolga obdobja in pri tem še vedno ohranjati lastnosti po vsebini in urejenosti priljubljenega in težko pričakovane časopisa tako v političnih, gospodarskih, kulturnih, športno-rekreativnih in drugih okoljih je danes ob poplavi dnevnih in tedenskih časopisov in revij že prava umetnost in predvsem sposobnost njegovih ustvarjalcev. Pri *Tedniku* so zagotovo bili in so še danes. Nastajal je in še danes živi med naravnimi lepotami, ki jih dopolnjujejo vedno skromni in preprosti delovni ljudje. Prav tem lastnostim so znali ustvarjalci *Tednika* že ob njegovu ustanovitvi skrbno prisluhniti, se jim približati in z njimi živeti. Postal je njihov nerazdružljivi del življenjskega utripa v luči novih dosežkov, veselih in manj veselih dogodkov. Novinarji in sodelavci *Tednika* so tako že pet desetletij ob pravem času na pravem mestu in prav gotovo bodo proslavljali še veliko podobnih jubilejev, kot je ta letošnji.

Vzpodbudno je tudi spoznanje, da *Tednik* ne pozna občinskih meja. Uspešno se uveljavlja v prav vseh sosednjih občinah, saj se v njih srečuje s podobnimi dogajanj in tudi problemi.

Danes lahko s ponosom ugotavljam, da mi je kot dolgoletnemu dopisniku z območja slovenjebistriške občine uspelo k dišečemu hlebu *Tednika* pridati vsaj drobtinico in se tako seznaniti z njegovim kolektivom. Spoznal sem, koliko vztrajnosti in naporov je potrebno vložiti za vsako številko časopisa, vendar brez posebne ljubezni do novinarskega poklica ter tesne, prijateljske povezanosti med člani kolektiva njihov izdelek *Tednik* prav gotovo ne bi praznoval tako visokega jubileja. Ob tako pomembnem dogodku, kot je praznovanje 50-letnice uspešnega izhajanja, članom kolektiva *Tednika* iskreno čestitke za doseženo in še veliko uspehov v nadaljnjem ustvarjanju in povezovanju

Tako so morali tudi med obema vojnama Ptujčani brati marsikaj o sebi v dnevnikih, kot sta *Slovenec*, ki je že imel tradicijo, in *Jutro* (od 1920 naprej), tedniku *Murska straža* (1919-1924), v mariborskem *Večerniku* *Jutra* oziroma pozneje le *Večernik* (od 1928 naprej), kjer je bil med drugimi novinar **Ivan Potrč** in dopisnik **Anton Ingolič**, *Zborniku za umetnostno zgodovino*, strokovnih *Naših goricah*, *Mladiki*, mladinskem *Našem rodu*, *Razorih*, *Ilustraciji*, *Ilustriranem Slovcu*, *Etnologu*, *Kroniki slovenskih mest*, mariborskem literarnem *Obzorju*, *Sodobnosti*, *Piramidi* in vrsti tudi tujih listov, kar vse pa nima smisla tukaj naštevati.

Med okupacijo so Ptujčani lahko zvedeli vso "resnico" iz nacističnih glasil, pa naj bo to *Štajerski gospodar*, *marburgerica* ali kakšno dunajsko ali berlinsko glasilo, iz spodnještajerskih koledarjev, čeprav so nameravali v nekem smislu oživiti nekdanji Štajerc. Medtem so slovenska glasila v Ljubljani delno še izhajala, toda bila so na Štajerskem težko dostopna (tako *Slovenčevi koledarji*, *Slovenec*, *Jutro*, *Narodni dom*, *Obiski* idr.), po vojni pa ožigosana kot kolaboracionistična, čeprav so v njih resnici na ljubo sodelovali ljudje, kot so **Oton Župancič**, **Fran S. Finžgar**, od "Ptujčanov" pa **Anton Ingolič**, **France Mihelič**, **Jože Krivec**, **Stanko Kociper**, **Ruda Jurčec** idr., skratka ljudje, ki so z domoznanstvenega vidika pomembni za Ptuj.

Po 2. svetovni vojni ali v novi Jugoslaviji je začel najprej izhajati v Ptujtu petkrat letno ciklostilni *Gledališki list* za sezono 1946/47 do naslednje sezone 1948/49 ter ga je urejal učitelj **Jože Rojic**. Šele z okrajnim gledališčem l. 1952 izhaja do izdiha okraja l. 1957 redni tiskani mesečni list. Kar pa se tiče tednika, je ta prišel l. 1948 (15. jul.) pod naslovom *Naše delo* in kot glasilo OF Ptuj. Že po prvi številki je bil glavni urednik **Drago Zupancič** obtožen sodelovanja z gestapom in je urednik postal **Franjo Rebernak**. Po dveh letih spremeni list ime v *Ptujski tednik* in po nekaj letih v *Tednik*, toda o tem bo pisal drugi avtor. Nas zanimajo tudi po vojni še druga kolikor toliko periodična glasila, ki so izhajala v Ptujtu ali njegovi okolici, ter nekateri najvažnejši slovenski časopisi in revije, ki so objavljali ptujsko tematiko.

V bližnjem Kidričevu ali sprva Strnišču izhaja mesečnik *Aluminij* od julija 1963 naprej. Po devetdesetem je doživljal sicer zastoje, sedaj pa je ponovno redno glasilo. Tudi Kmetijski kombinat Ptuj je izdajal svoje glasilo *Naša pot* (1964 naprej). Redna je ostala tudi Perutnina s svojim glasilom *PP Novice* oziroma pozneje *Ptujski perutni-*

vključena v svoja matična glasila bodisi v Mariboru, Ljubljani idr. (*Metalka*, *Mercurator*, *Naša tovarna*, *Jeklotehna*, *Metallurg*, *Henkel Zlatorog Informacije* idr.). Novi čas je prinesel Ptujtu revijo *Katarina*, ki se ukvarja z raziskovalnimi in pedagoškimi problemi (1995-). Po 90. letu so začeli izdajati svoja lokalna glasila tudi nove občine s ptujskega področja, kot je *Naš glas* (Videm 1996-), *Občan* (Destričnik-Trnovska vas 1996-), *Dobre marnje* (Majšperk 1995-), *Haloška gošlja* (Žetale), *Novice občine Juršinci* (1998-), *Ormoške novice* (1997) idr.

Seveda je novi čas tudi čas vedno številnejših informacij in tako tudi iz časopisja zvedemo za določen dogodek, jubilej ali kaj podobnega, opisan z različnih vidikov, čeprav zaradi totalitarnosti režima v določenem času lahko tudi te izostanejo. Toda skrbni preučevalec preteklosti jih bo znal od nekod izbrskati, jih primerjati ter se tako dokopati do kolikor toliko objektivnih dejstev. Zato je vsak lokalni časopis še tako dragocen. Ne smemo pa prezreti osrednjih glasil, strokovnih in literarnih listov, saj le tako spoznavamo svoje pretekle vrline pa tudi napake. Tako so se Ptujčani in okoličani tudi v novi Jugoslaviji ter seveda danes v samostojni Sloveniji seznanjali s seboj preko lokalnih, pa tudi osrednjih listov, kjer so v ospredju mariborski *Večer*, *7 D*, murskosoboški *Vestnik*, osrednji *Slovenski poročevalec* in *Ljudska pravica*, ki se pozneje preimenujeta v enotno *Delo*, *Slovenec*, kolikor je po devetdesetem letu izhajal, *Slovenske novice*, novice z našega mesta je sporočala do svoje hitre smrti tudi *Republika*, verska *Družina*, *Tovariš*, *Teleks*, *ITD*, *Arheološki vestnik*, *Zgodovinski časopis*, *Varstvo spomenikov*, *Kronika*, *Geografski vestnik*, *Nova obzorja*, *Borec*, *Jezik in slovstvo*, *Kmečki glas*, *Mlada pota*, *Mladinska revija*, *Jana*, *Ognjišče*, *Rodna gruda*, napol pornografski *Kaj*, razni otroški in mladinski listi, srečamo celo primerke listov iz Švedske in Finske, ki so poročali o kurentovanju, skratka samo naštevaje naslovov bi zavzele še in še prostora. Bistveno pa je, da je pisana informacija še najpristnejši dokument za preučevanje, saj se mediji, kot je radio, televizija, pa tudi v najnovejšem času razni računalniški CD romi idr., dajo spreminjati, izpuščati, se ne hranijo in podobno, tako da je dejansko papir, ki ga dajejo v ropotarnico zgodovine (v njem imajo svoje mesto tudi časopisi), še vedno tisti, na katerega računa zgodovina prihodnosti, pa naj bodo v bodočnosti izdelovali papir ne vem s kakšnega drugega materiala in ne več z lesa. Če danes turisti prebirajo s kamnitih plošč ime *Poetovio*, *Pojtoviona*, bodo zamenci v knjigah in tudi v časopisih našli ime *Ptuj*.

Važnejše gradivo in literatura:

- J. Glaser: *Iz zgodovine slovenskih tiskarn. Slovenski tisk 1931*
- A. Kovač: *Slovenski tiski iz Ptuja od prvih začetkov do danes (bibliotekarska naloga, tiskopis 1954)*
- F. Baš: *Bibliografija o Ptujtu. ČZN 1933*
- J. Emeršič: *Gradivo za bibliografijo Ptuja in okolice. Ptuj 1984*
- J. Emeršič: *Časopisi in ostala periodika v zgodovini Ptuja. Tednik 1978*
- J. Emeršič: *Prvi ptujski časopis: Ptujski tednik-Pettauer Wochenblatt. Tednik 1998*

BRALCI O TEDNIKU

Danica Sagadin-Leskovar, vodja oddelka za okolje in prostor slovenjebistriške občine
"Kot rojena

Ptujska, četudi zadnja leta živim in delam v Slovenski Bistrici, moram povedati, da me *Tednik* spremlja vse življenje, saj ga imamo pri naši hiši naročenega že več kot 40 let. Vsakič, ko me v četrtek pot zaneso domov na Ptuj, se najprej pozdravim z domačimi in nato vzamem v roke *Tednik*, kjer so mi še posebej ljube informacije, ki mi povedo, kaj vse se dogaja na območju ptujске občine. Menim, da so sestavki zanimivi, saj govorijo o življenju, delu in problemih iz našega - lokalnega okolja. Posebej pohvalno pa je to, da je *Tednik* uspel prodreti tudi preko občinskih meja na območja sosednjih občin, kjer so ga ravno zaradi njegove raznolikosti, korektnosti pa tudi aktualnosti ljudje vzeli za svojega. Za vsakega družinskega člana se v njem najde kakšen zanimiv sestavek. Kljub poplavi najrazličnejših časopisov in revij so ga ljudje vzeli resnično za svojega, o tem veliko pove tudi njegova rastoča naklada. Ob srečanju s časnikarskim abrahamom čestitam *Tednikovim* ustvarjalcem in celotnemu delavnemu kolektivu z željo, da ostane naš časopis že naprej takšen, kot je bil doslej: prijeten po obliki

KMETIJSKI KOMBINAT PTUJ

Burna 37-letna zgodovina

Kmetijski kombinat Ptuj je pred dvema letoma, leta 1996, slavil 35-letnico. "Zgodovina Kmetijskega kombinata je spletena iz marljivih ljudi, organizacijskega spreminjanja in razvoja z mnogimi naložbami," so takrat zapisali v svoje jubilejno glasilo.

V 35 letih je podjetje stalno zaposlilo kar 6901 delavca in najpomembnejša prednost podjetja so bili v vseh obdobjih ljudje. Druženopolitične razmere so v posameznih obdobjih narekovala združevanja, povezovanja, odcepitve in v zadnjem času tudi ukinjanje nedonosnih programov. Podjetje je v svoji zgodovini kupovalo kmetijska zemljišča in povečevalo proizvodnjo, vpeljevalo nove programe, težilo k vrhunski tehnologiji in si prizadevalo doseči vrhunsko kakovost.

ZGODOVINA KK PTUJ

Kmetijski kombinat Ptuj je bil ustanovljen leta 1961, ko so se združila kmetijska gospodarstva Dravsko polje, Haloze in Ptujsko polje. Še istega leta so se mu pripojili obrati Marles Ptuj, Mizarstvo in Žaga Ptuj, podjetje Mlekarna Ptuj, v okviru kombinata pa so ustanovili še enoto Trgovina. Naslednje leto, 1962., se mu je pripojilo Zadrudno trgovsko podjetje Slovenske gorice Ptuj, istega leta pa je bil ustanovljen obrat mehaničnih delavnic Tehnoservis. Leta 1963 se je h KK pripojilo trgovsko podjetje Sadjar, naslednje leto se je odcepil obrat Lesna predelava, tega leta pa je bila ustanovljena Farma prašičev. V začetku leta 1966 se je h kombinatu pripojila Kmetijska zadruga Jože Lacko, med letom pa še kmetijski zadrugi Haloze in Ptujsko polje. Leta 1968 je bila ustanovljena Tovarna močnih krmil.

Do ponovnih pridruženj je prišlo leta 1976, ko so se pripojile TOZD Gostinstvo Breg, Gostinstvo Haloški Biser in Živilska industrija Petovia. Naslednje leto - 1977. - je kombinat ustanovil TOZD Ptujске topliče. Po odcepitvi dejavnosti Birotehnika

(TOZD Tehnoservis) v letu 1978 sta se leto kasneje odcepila še Obrat za kooperacijo in TOZD Gozdarstvo.

V letu 1980 so iz ene temeljne organizacije združenega dela Kmetijstvo ustanovili štiri: Kmetijstvo Dravsko polje Kidričevo, Kmetijstvo Ptujsko polje Dornava, Vinogradništvo Haloze Podlehnik in Sadjarstvo Osojnik. Istega leta se je iz TOZD Klestarstvo Slovenske gorice izločila Tržnica Velenje in se organizirala kot samostojna TOZD, h kombinatu pa se je pripojila

Eden največjih objektov KK Ptuj, Tovarna močnih krmil

TOZD Merkur Beograd (iz kombinata se je izločila leta 1984). Leto 1981 je leto združitve KK v SOZD Emona, kjer je bil do leta 1989. Leta 1984 so se združile temeljne organizacije Slovenske gorice in Vinogradništvo Haloze in nastala je TOZD Klestarstvo Slovenske gorice - Haloze Ptuj. Leta 1985 je prenehala poslovati Živilska industrija Petovia, naslednje leto, 1986., pa se združita TOZD Mizarstvo in Trgovina v enotni TOZD Trgovina Jelka.

Leta 1989 je stopil v veljavo zakon o podjetjih. Prejšnjih dvanajst tozdov se je preoblikovalo v družbeno podjetje Kmetijski kombinat Ptuj, z referendumom pa se je izločila Mlekarna Ptuj. 1992. leta je KK ustanovil podjetje v družbeni lastnini Žaga Jelka, d.o.o., in nato še podjetji Terme, d.o.o., in Tržnica, d.o.o., Velenje. Leta 1993 se je zgodil stečaj Žage Jelke, leto kasneje je

Kmetijski kombinat ustanovil družbo z omejeno odgovornostjo Kmetijski kombinat plus in še leto kasneje Kmetijstvo KK, d.o.o. Istega leta, torej 1995., je Kmetijski kombinat prodal Tržnico, d.o.o., Velenje.

Kombinat je v burnih časih doživel tudi svojo 36- in 37-letnico. Lastninsko preoblikovanje, denacionalizacijski proces, tržno gospodarstvo - to bodo gotovo mejniki, ki jih bodo ob naslednjih obletnicah zapisali v svojo zgodovino sedanji zaposleni. Od leta 1991 glavni direktor Kmetijskega kombinata Ptuj Alojz Erlač je v jubilejni številki zapisal: "Mi vemo, kako se presaja tudi takšno veliko drevo, da raste naprej in se ne posuši."

(Vir: Naša pot, glasilo Kmetijskega kombinata Ptuj, september 1996)

KOMBINAT BO DELNIŠKA DRUŽBA

Kar šest let dolga je bila zgodba o lastninskem preoblikovanju Kmetijskega kombinata Ptuj. Vodstvo je vztrajalo na izvedbi s strani delavskega sveta potrebnega programa, pri tem pa se mnogokrat spopadalo z nasprotovanji posameznikov in institucij, ki jim načrtovano lastninsko preoblikovanje ni ugajalo. Kakorkoli že, od konca prejšnjega tedna je pravno-močno tudi drugo soglasje Agencije za prestrukturiranje in privatizacijo RS in prižgana zelena luč, da se Kmetijski kombinat Ptuj vpiše v sodni register kot delniška družba.

Kmetijski kombinat bo imel kar 19 tisoč delničarjev. Za njegove delnice je bilo veliko zanimanje tudi v javni prodaji in po tej poti je dobila bodoča delniška družba kar 38,82 odstotka delničarjev. Zanimanje je bilo še večje, tako bodo lahko v KK Ptuj vnovčili le 65 odstotkov ponujenih certifikatov. Ostanek certifikatov bodo torej ponudnikom vrnili, ti pa jih bodo še lahko vnovčili pri nekaterih pooblaščenih investicijskih družbah. Lastninska struktura Kmetijskega kombinata Ptuj bo naslednja: poleg omenjenega deleža delničarjev iz javne prodaje bodo imeli zadrudni upravičenci 2,77 odstotni delež, Slovenski odškodninski sklad bo imel 7,72-odstotni delež osnovnega kapitala, Kapitalski sklad pokojninskega in invalidskega zavarovanja 17,40 odstotka, Slovenska razvojna družba 15,63 odstotka, udeleženci interne razdelitve 16,50 odstotka in udeleženci notranjega odkupa 1,17-odstotni delež osnovnega kapitala.

TRGOVINA IN STORITVE D.D.
Ptuj, Ormoška c. 23

Telefoni: 771-441
- uprava: 771-476

- prodaja vozil: 776-311 (fax) - trgovina - osební: 776-357

GRADNJE V PRIČAKOVANJU PETDESETLETNICE

Odločajo cene, ne pa bonitete

Po dokumentaciji, ki jo hranijo v Gradisu - Gradbenem podjetju Gradnje Ptuj, bo podjetje v letu 1999 praznovalo 50-letnico obstoja, čeprav posluje, kot trdijo ustni viri, že od leta 1946. Prva registracija podjetja izhaja iz leta 1949 in govori o okrajnem slikarsko-pleskarskem podjetju Ptuj. Do leta 1990 se je registracija podjetja desetkrat spremenila oziroma dopolnila. Pri drugi registraciji leta 1951 je podjetje vključilo v naziv zidarsko in tesarsko dejavnost, leta 1952 so v register vpisali mizarstvo dejavnost, leta 1955 visoke gradnje, leta 1969 maloprodajo nekaterih materialov, leta 1975 se je podjetje priključilo h Gradisu, leta 1990 pa preoblikovalo v Gradis - Gradbeno podjetje Ptuj.

Od ustanovitve do danes so zgradili vrsto najrazličnejših objektov v bližnji in daljni okolici. Prvi večji objekt je bil poslovni objekt pri železniškem prehodu. Prve stanovanjske objekte, imenovane "četrvalčke", so na Ljutomerski pričeli graditi leta 1955. Leto kasneje so zgradili stadion Drava, učiteljske bloke v Markovcih, Vitomarcih, Gorišnici ter stanovanjske objekte v Ptuj in Kidričevem. Nasploh je stanovanjska gradnja včasih predstavljala večino njihovih prihodkov.

Pogled na center Pošta s parkirišča ob podvozu.

Foto: M. Ozmec

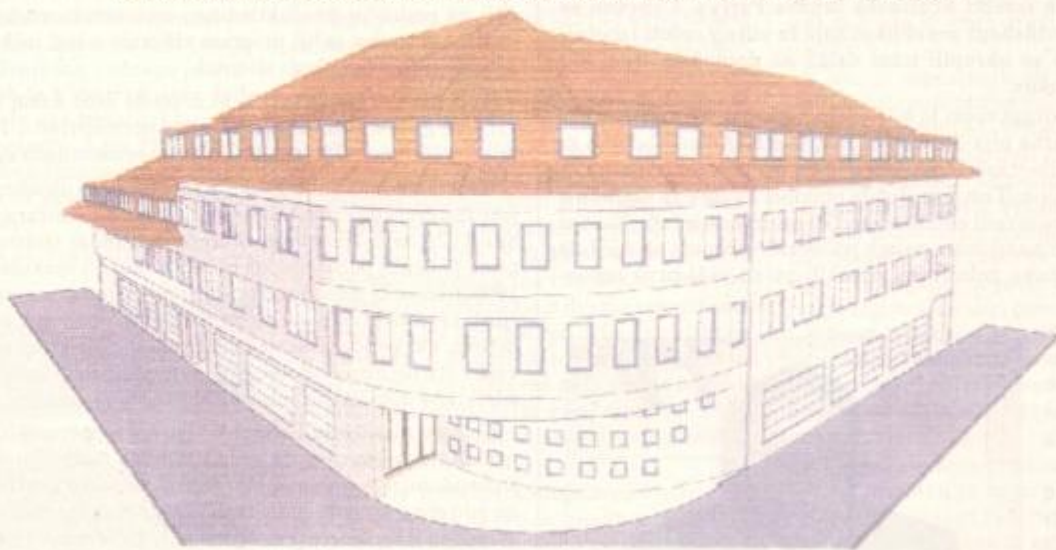

GRADIS

GRADBENO PODJETJE
GRADNJE PTUJ d.d.

Ormoška cesta 22, 2250 Ptuj

GRADIMO POSLOVNI OBJEKT ZA TRG V CENTRU PTUJA

PRODAJAMO POSLOVNE PROSTORE V ZADNJI ETAŽI IN PARKIRNO-GARAŽNA MESTA V KLETNI ETAŽI
V RABELJČJI VASI GRADIMO IN PRODAJAMO VRSTNE HIŠE

Velike reference ima podjetje tudi pri obnovo kulturno-zgodovinskih objektov. Doslej jih je bilo že za dolg seznam: Dornava, Borl, ptujski grad, Mali grad, Benedikt, mestni stolp, cerkev v Gorišnici, Hrastovec, Trate ...

Danes je podjetje delniška družba z okrog 170 zaposlenimi, ki se jim v sezoni pridruži še okrog dvajset sezonskih delavcev. Delavci in bivši zaposleni so lastniki v 60 odstotkih, 40 odstotkov pa je v lasti skladov.

Letošnja gradbena sezona bo ena boljnjih v zadnjih nekaj letih. Zmogljivosti imajo več kot polno zasedene, lani pa so bili za deset odstotkov pod planom. Roki za dokončanje objektov so precej napeti, večino gradbišč bodo zaprli oziroma gradnjo končali oktobra in novembra. Športno dvorano v Gorišnici bodo zgradili že do avgusta, oktober je rok za poštni center, na katerem so v prejšnjem tednu že pričeli delati streho, blok z neprofitnimi stanovanji in poslovnim oziroma trgovskim delom v Osojnikovi ulici bo zgrajen do konca novembra (tudi na tem objektu že delajo streho), pri tem pa je pomembno tudi to, da so trgovski del v celoti uspeli prodati enemu kupcu. V Rabelčji vasi pa gradijo vrstne hiše za trg. Nasploh je 75 odstotkov njihovega dela v tem trenutku gradnja za trg.

Razveseljivo je tudi, da so v tem mesecu začeli ponovno delati na Malem gradu. Letos bodo delali omete, v naslednjem letu pa naj bi bila izvedena zaključna dela. Na vseh objektih imajo tudi kooperante, ki so v glavnem iz Pruja in okolice. V Vodnikovih ulici, kjer poteka gradnja centra Pošta, bodo julija asfaltirali cesto, da bo že letos po njej možen dovoz grozolja do Kombinatovih kleti.

Direktor Gradenj **Ljubo Cimerman** dodaja, da letos načrtujejo gradnjo še dveh do treh objektov, za katere pa se še dogovarjajo. Predvidoma oktobra naj bi pričeli graditi blok s poslovnim delom za trg v Gorišnici. Gradnja betonarne na Ormoški cesti, ki je skupna last Gradis Nove in Gradenj, je končana. Rezultati njenega poslovanja bodo vidni ob koncu leta, trenutno pa so v 90 odstotkih odjemalci sami. Polno bodo njene zmogljivosti izkoriščene ob gradnji ptujске obvoznice. Dnevno sedaj betonarna proizvede do 300 kubikov betona.

Letošnje poslovanje kaže na ugodnejše rezultate od lanskih. Ti so ugodnejši tudi zaradi mile zime, saj so na primer jama za blok ob Osojnikovi kopali januarja. Letos so veliko vložili tudi že v nakup delovnih priprav - trideset milijonov so porabili za nakup opažev, žerjavov in manjših strojev, opazna pa so bila

vlaganja tudi v lanskem letu.

Na Ormoški 22 pa je ponovno zaživela mizararska dejavnost. Po neslavnem koncu mizarstva HZG s podobno proizvodnjo nadaljuje mizarstvo Žlahtič, ki je zaposlilo nekaj bivših delavcev HZG, nekaj pa so jih zaposlili tudi v Gradnjah.

Splošna ocena razmer v gradbeništvu je na kratko, da je še vedno manj dela, kot je zmogljivosti. Za delo na območju desetih občin (devetih na Ptujskem in ormoške) si prizadeva kar 50 gradbenih podjetij. Tako se na razpisih za posamezna dela pojavi od deset do dvanajst ponudnikov. Nič ne pomagajo zasetne mape z dokumenti o bonitetah, na koncu se vedno vse zreducira na ceno. Kdor ponudi nižjo ceno, dobi delo, dokumenti z bonitetami pa ostajajo v predalih.

Na Ormoški 22 pa imajo po besedah direktorja Ljuba Cimermana še vedno težave z izvozom na Ormoško v križišču z Rajšpovo, ki ga še vedno ne morejo urediti zaradi nerešenega denacionalizacijskega postopka z družino Herberstein. To pa je že druga zgodba, s katero se v zadnjem času na veliko ukvarjajo tudi v mestni občini Ptuj.

MG

SLOV. BISTRICA / TOVARNA OLJA GEA

"Želimo biti dobri ..."

Začetki sedanje tovarne olja Gea v Slovenski Bistrici, enega najuspešnejših podjetij v občini, segajo v leto 1904. Takratno podjetje je bilo ustanovljeno za predelavo bučnega olja na obrtniški način. Prvo rekonstrukcijo so opravili 1922. leta in s tem uvedli industrijski način predelave. Če ob ustanovitvi govorimo samo o enem izdelku - to je bučnem olju, pa jih je danes, po skoraj 95 letih, več kot sedemdeset. Sem sodijo olja znamk Zvezda in Gea, margarina Gea, začimbe Karakter in izdelki hčerinske družbe Party's. Uspešno so končali projekt lastninskega preoblikovanja in cilje v celoti izpolnili. Za 1,5 odstotkov so okrepili tržni delež na domačem trgu, kar znaša sedaj 47 odstotkov.

Takoj po končani drugi vojni je bila ustanovljena delovna organizacija z nazivom Tovarna olja Slovenska Bistrica. Kritično obdobje za bistriško oljarno je bilo v začetku petdesetih let, ko je požar uničil velik del njihove proizvodnje. Temu so sledila obdobja obnove in izgradnje novih objektov. To pa je tudi obdobje začetka proizvodnje rafiniranega jedilnega olja. Zaradi naraščanja potreb po ustekleničenem olju je bila 1968. leta zgrajena nova polnilnica, opravili pa so tudi prvo rekonstrukcijo rafinerije.

Do začetka osemdesetih let so sicer uspešno podjetje tu in tam pretresali gospodarski problemi, a so jih znali dobro sanirati. Za to obdobje je značilna tudi združitev v SOZD Zvezda Zagreb. V naslednjih letih so uspešno posodabljali ne samo proizvodnjo

tako ali drugače skrbeli za ekološko čisto širše okolje, kar je še posebej pohvalno. V procesu lastninjenja podjetja je bil izdelan program lastninskega preoblikovanja od 1993. do 1997. leta. S programom so bila bodočim delničarjem predstavljena predvidevanja podjetja na področjih kombinacije lastninskega preoblikovanja, izplačila dividend, investicijskih naložb, projekcij prodaje in rezultatov poslovanja.

Za svoje kakovostne izdelke prejemajo številna mednarodna priznanja. Pred tremi leti so za kakovost poslovanja prejeli mednarodni certifikat ISO 9001. Zadnje poslovno leto oljarji Tovarne olja Gea, d.d., na osnovi doseženih poslovnih rezultatov ocenjujejo kot uspešno, saj so prodajni rezultati presegle zastavljene cilje prejšnjega leta za 8 odstotkov, povečan pa je bil tudi izvoz. Uspešno so bili uresničeni postavljeni cilji na področju produktivnosti, ekonomičnosti in kakovosti poslovanja. Uresničen je bil program vlaganja v trg, izobraževanje in posodobitev informacijskega sistema.

Hčerinska družba Party's, ki je imela pred nekaj leti težave s poslovanjem, ga je v minulem letu uspela normalizirati. Trenutno sicer posluje s pozitivno nulo, vendar pa že letos načrtujejo ugodnejše rezultate.

Z zaključkom minulega poslovnega leta so uspešno sklenili tudi projekt lastninskega preoblikovanja. Število delničarjev, v začetku jih je bilo 1122, se je zmanjšalo za tretjino, vendar vodstvo delniške družbe nima nobenih podatkov, da bi bili ti nakupi spekulativni. Ob 30. julija 1996 delnice iz javne prodaje kotirajo na borzi, na trgu OTC, od 28. aprila lani pa so prenešene na trg OTC tudi delnice iz naslova interne razdelitve. Ob koncu letošnjega leta bo zaključen notranji odkup, ki se izvaja v štiriletnem obdobju. Za dividende bodo letos znova razdelili 35 odstotkov dobička, to je okoli 54 milijonov tolarjev.

Ko smo direktorja **Leopolda Turnška** povprašali, kaj nameravajo v prihodnje, je povedal, da bodo strategijo razvoja proizvodnje usmerjali v posodobitev tehnoloških procesov, v razvoj novih vrst olj za specialne potrebe v živilski industriji, prehrani in farmaciji. Njihov razvoj bo usmerjen v raznoterost že obstoječih proizvodov in razvoj novih proizvodov za prehrano. "Želimo biti dobri, saj bomo le tako lahko zanimivi za vse, za domači in tuji trg," je Leopold Turnšek sklenil svoje misli o prihodnosti enega najuspešnejših slovenskih podjetij nasploh, ki prav zaradi tega, ker se ima s čim pohvaliti, tudi redno sklicuje novinarske konferen-

KAKO JE RASTLO ZADRUŽNIŠTVO

KZ Ptuj - največja zadruga v Sloveniji

Kmetijska zadruga Ptuj, združeništvu nasploh in Tednik imajo veliko skupnega, pravi sedanjí direktor zadruga ing. Stanko Tomanič. Iz začetkov v težkih povojnih letih je skozi pestro zgodovino v desetletjih nastajalo to, kar imamo danes.

V rojstnem letu Tednika je bilo v Ptuj in okolici kar 48 kmetijskih zadrug, skoraj vsaka vas je imela svojo. V naslednjih letih se je začel proces združevanja in nastale so tri: Kmetijska zadruga Ptuj, Spodnje Ptujsko polje in Haloze ter na desnem bregu Drave še zadrugi Hajdina in Lovrenc. Kmetijske zadruga so se pozneje, leta 1966, združile v obrat za kooperacijo pri Kmetijskem kombinatu Ptuj, zadruga Hajdina pa se je priključila takratnemu Mesokombinatu Perutnina Ptuj. Skupno življenje Kmetijskega kombinata in kmetov, združenih v obratu za kooperacijo, je trajalo do leta 1979, ko so se člani referendumsko odločili organizirati svojo zadrugo in nastala je Kmetijska zadruga Ptuj v sedanjem obsegu. Ko je obrat za kooperacijo v okviru Perutnine prenehal dejavnost splošne zadruga, so h KZ Ptuj pristopili tudi kmetje z območja Hajdine in širšega območja desnega brega Drave.

Danes ima Kmetijska zadruga Ptuj devet področnih zadrug, po katerih poteka odločanje navzgor do centralnega upravnega odbora. Po kooperacijski dejavnosti je Kme-

tijska zadruga Ptuj na prvem mestu v Sloveniji in njena velikost ji zagotavlja tudi ekonomsko moč in lažje premagovanje številnih težav, ki so se v bližnji preteklosti zgrnile nad slovensko združeništvo. Trenutni največji problem zadruga je proces lastninjenja in denacionalizacije, ki poteka prepočasno in mnogokrat mimo interesov zadruga. Zadruga želi svoji delež povsod tam, kjer ji daje zakon to možnost in pravico, in seveda v obsegu, ki jih pripada.

Tednik št. 9/98:

Delegati, predstavniki področnih zadrug, so se prejšnji četrtek sestali na rednem občnem zboru Kmetijske zadruga Ptuj. Osnovno sporočilo zbora je, da zadruga posluje uspešno in da so se uredili notranji združni odnosi, načeti na občnem zboru pred letom dni.

Pooblaščen revizijska hiša je pripravila poročilo in menila, da je poslovanje zadruga pravilno in pošteno in da je poslovni izid za leto 1996 prikazan v skladu z zakoni.

Predsednik upravnega odbora Zadruga **Marjan Hergan** je v poročilu o delu upravnega odbora opisal razmere po lanskeoletnih rednem in izrednih občnih zborih in prizadevanje vodstva zadruga, da se odnosi znotraj nje uredijo in ne vplivajo na gospodarsko poslovanje. Podobno, vendar z nadzorne funkcije, je bilo tudi poročilo predsednika

Hladilnica in skladišče, zadnja pridobitev KZ Ptuj (1997)

nadzornega odbora **Srečka Primožiča**.

O gospodarjenju zadruga je obširno poročal direktor **Stanko Tomanič**. Poudaril je, da se je začel položaj kmetijske panoge v lanskem letu nekoliko izboljševati. V trgovanju je dosegla minimalno rast obsega poslovanja, velik skok je dosegla na področju poljedelstva, precej kritično pa je stanje v živinoreji in še posebej v prašičereji. /.../ Gospodarski načrt za leto 1998 predvideva posebno pozornost povečanju obsega proizvodnje v živinoreji in prašičereji, nekoliko večji obseg poljedeljske proizvodnje in manjši strošek dela. Med investicijskimi načrti so v ospredju linija za pakiranje vrtnin in poljščin v novem združnem skladišču, gradnja trgovskega centra v Cirkulanah in računalniška oprema nekaterih poslovalnic.

J. Bračič

ZADRUŽNIŠTVO V ORMOŽU

Dolgo in dobro sodelovanje

Ormoška zadruga je starejša od Tednika, z njim pa jo veže dolgo in uspešno sodelovanje. Njene zametke lahko zasledujemo od let pred 1. svetovno vojno. Temelje ji je postavilo hranilništvo. Ormoška zadruga je nastala v tridesetih letih iz Vinogradniške zadruga, ki je združevala vsi kmetijsko proizvodnjo na našem območju. Leta 1946 je bila ustanovljena Nabavnoprodajna zadruga, dve leti kasneje pa se preimenuje v Kmetijsko zadrugo Ormož.

Takrat je zadruga delovala na ravni vasi,

vendar so kmalu uvideli, da takšna organiziranost nima gospodarske perspektive, ker so zadruga premajhne. Leta 1959 so se po dekretu morala združiti vsa vinogradniška in kmetijska združna posestva v Vinogradniško gospodarstvo Jeruzalem Ormož. Že čez tri leta se preimenuje v Kmetijsko zadrugo kombinat Jeruzalem Ormož. Pestro zgodovino preoblikovanj in preimenovanj nadaljujejo leta 1968, ko nastane Slovenijavino Ljubljana s samostojnim obratom Jeruzalem Ormož. Takšno stanje velja do leta 1976, ko se obrat izloči iz kompleksa Slovenijavino in nastane samostojna delovna organizacija z dvema temeljnima organizacijama združenega dela - kmetijstvo in kooperacija. V naslednjih letih se v skladu z zakonom o združenem delu preimenuje v Temeljno organizacijo kooperantov. Leta 1992 se po novem zakonu ustanovi Kmetijska zadruga Ormož.

Kljub številnim spremembam pa bistvo združništva ostaja enako in enako potrebno v vseh obdobjih - združevanje kmečkih gospodarstev, oskrba kmetijske proizvodnje in seveda tudi prodaja. Tak je bil namen nekoč in danes, pravi direktor **Anton Šalamon**. Direktor Šalamon pravi, da v zadrugi še nobeden

vendar so bili dolgovi poravnani.

Zadnja štiri leta je zadruga organizirana po področjih: prašičereja, govedoreja, rastlinska proizvodnja in trgovina.

Dejavnost zadruga se je začela v prostorih na Kerenčičevem trgu, kjer sta sedaj kmetijska apoteka in trgovina z živili. Poleg teh ima zadruga še vrsto drugih objektov po vsej občini.

V njej je zaposlenih 40 delavcev. Iz leta v leto zaposlenost zmanjšujejo, še pred dvema letoma jih je bilo 47. V trgovini jih je 24, drugi pa delajo v komercialni in drugih spremljalnih dejavnostih. Letno imajo za 1,4 milijarde tolarjev prometa. Pri tem je treba upoštevati, da je ustvarjen z majhnimi artikli, živino, pridelki in včasih je treba preložiti na tisoče ton blaga, pogosto še tudi ročno. Največje težave v njihovi panogi predstavlja nestabilnost predelovalne industrije in neurejen odnos države do kmetijstva. To pa ni le slovenska posebnost. Največje težave nastajajo pri zapoznelih plačilih za blago, ki ga prodajo predelovalni industriji.

Anton Šalamon pravi: "Tednik je že od nekaj prisoten in bran na našem območju. Naši kooperanti ga radi berejo, še posebej vse članke s kmetijskega in združnega področja. Ko je v Tedniku kak članek s to vsebino, so odmevi ljudi precej hitri. Veseli smo, če del svojega prostora namenite tudi zadrugi. Zelimost, da bi bilo naše sodelovanje in odnos

GRADBENO PODJETJE PTUJ JE STARO ŽE 52 LET

Poslovno središče Drava vidno raste

Gradbeno podjetje Ptuj je 50-letnico obstoja praznovalo pred slabima dvema letoma. Ob jubileju se je predstavilo s pomembnimi rezultati dela: zgradili so okrog 1500 industrijskih, gospodarskih, energetskih, šolskih, stanovanjskih, poslovnih, kmetijskih, vodnogospodarskih in drugih objektov v Ptuj, okolici in nekaterih drugih krajih, pa tudi na Hrvaškem.

Brskanje po gradivu Zgodovinskega arhiva Ptuj je pokazalo, da je na območju današnje gradnje trgovskega, poslovnega in stanovanjskega središča Drava v Osojnikovi 9 v Ptuj (včasih je bila to Kaniža 9 in 10) potekala živahna gradbena dejavnost že pred letom 1906, ko je na tej isti lokaciji bil sedež gradbenega podjetja, za katerega je koncesijo dobil **Wilhelm Dengg** skupaj s **Celottijem** in **Tonazzijem**. Uradni datum ustanovitve Gradbenega podjetja Ptuj je 10. december 1946, nastalo pa je iz firme **Dengg**, firme **Dreo** in državnega gradbenega podjetja **Obnova**.

V več kot petih desetletjih dela je podjetje doživljalo padce in vzpone, posebej težka pa so bila zadnja leta, ko je investicijska dejavnost skoraj zamrla. V letu 1996 so končali lastniško preoblikovanje in so družba z omejeno odgovornostjo. Zdajšnje obdobje je za gradbenike že bolj optimistično, tudi za Gradbeno podjetje

Ptuj, ki ima nad 130 zaposlenih.

Leto jubileja, ki so ga praznovali v letu 1996, je bilo zanje pomembno tudi zaradi pridobitve certifikata ustreznosti za proizvodnjo betonov OMO 100 in OSMO 15, kar ustreza izdelovanju in vgrajevanju najkvalitetnejših betonov za vse vrste gradbenih konstrukcij in tudi za mostove. V zadnjih letih pa se vse bolj usmerjajo v gradnjo bencinskih servisov.

Njihova daleč največja investicija pa je gradnja trgovskega, poslovnega in stanovanjskega središča Drava na Osojnikovi 9, ki so ga pričeli graditi lani julija in ga bodo predvidoma končali do

Pogled na poslovno središče Drava z le-karniške strani. Foto: Kosi

konca leta. Imel bo kar 17 tisoč m² neto površin. Objekt vidno napreduje, kot pa je poudaril direktor Borut Bernhard, bo objekt kvalitetno izpopolnil podobo Ptuja.

MG

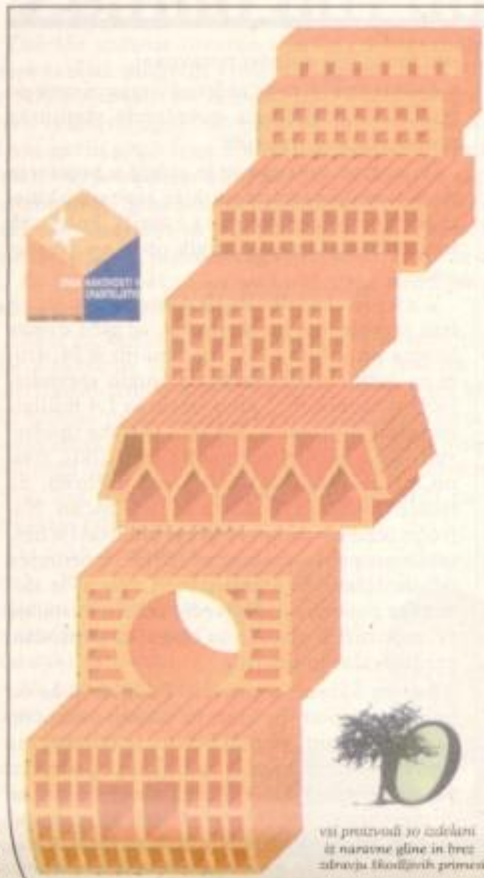
BRALCI O TEDNIKU

Marija Hernja Masten

"Tednik borem, odkar živimo z družino v Ptuj, to je od leta 1957. Všeč mi je, ker prinaša aktualnosti iz okolja, ima zelo razgibano obliko.

Osebnostno me bolj zanima kulturni utrip Tednika, otroke pa šport. Lepo bi bilo, če bi časopis izhajal dvakrat tedensko, ob ponedeljkih in ob petkih, ob praznikih pa bi moral biti debelejši. Lepo je, da prinaša sestavke o dogodkih iz več občin. V Zgodovinskem arhivu, kjer delam, je Tednik zgodovinski vir." (MG)

Opekarna Ormož d.d.
Kolodvorska 7
2270 Ormož
tel.: 062/701 211, 701 201
fax: 062/701 217

Dobitnik znaka kakovosti v gradbeništvu 1998

Opeka je gradbeni material preteklosti, sedanosti in prihodnosti, je eden najdragocenejših darov matere Zemlje.

V Opekarni Ormož ohranjamo ta dar in ga plemenitimo.

Iz narave za nove svetove.

vsi proizvedeni so izdelani iz naravne glinice in brez zlorabe škodljivih procesov

JOŽE SLODNJAK - NOVINAR VEČERA

O de luxu, ki ni bil avtomobil

Bilo je pred tremi desetletji. Torej takrat, ko si je večina takrat pri Tedniku službojočih mislila, da smo mladi in tudi lepi. Še vedno pa so lepi in prijetni spomini, čeprav smo delali v drugačnem času, ko še nismo poznali računalnikov in je bil pisalni stroj v zasebni lasti že pravo malo bogastvo. V času, ko si bil bogat, če si se peljal na teren z "dvokolesnim guralom" znamke TGS (tepec goni sam).

Spominjam se, kako sem v tistih časih postal enotedenski Tednikov rezervni šef, ker je bil takratni glavni dokaj strogi, pa vendar politično in človeško zelo pokončni urednik Anton Bauman v bolniškem staležu. Napisal sem in tudi na svojo odgovornost uvrstil v Tednik reportažo z naslovom *Kako sva se z de luxom na Polenšak vozila*. Vse do konca zgodbe je zgledalo, kot da sem se peljal na terensko delo med ljudi z novim luksuznim avtomobilom, ki ga občudujejo vsi, s katerimi sem se tisti dan srečal. Šele na koncu zgodbe sem napisal, da moj de lux ni avtomobil, ampak čisto navadni novi "bicikel" z nekaj luksuznimi okraski in pridatki. Napisal sem tudi, da za delo na terenu pač nimamo avtomobila in da za celodnevno delo na terenu ali pa v tis-

karni v Mariboru ne dobimo povračila v obliki dnevnice. Enostavno zato, ker pač hiša nima na voljo dovolj denarja.

Moja takratna drznost seveda ni bila vseh odsotnemu uredniku, še manj pa takrat krovni Socialistični zvezi in njenim šefom, s katerimi smo si bili skorajda vedno v lasih. Na čelu z g. Baumanom, ki je bil takrat seveda z nami vred tovariš, smo bili vedno nekakšna opozicija takrat edini vladajoči stranki. Tudi na sodišču smo se pravdali. Nismo pa bili obsojeni. Žal bi nas dandanes, v tako imenovani demokratični družbi, prej "privili" kot takrat. Dejstva so znana in na dlani. Ali pa tudi ne? Kakor pač za koga.

V čas zgodbe o de luxu, ki žal ni postal avto, sodi tudi naslednja zgodba:

Pri Tedniku je bilo v tistem času vselej premalo novinarjev. Časnik pa je terjal vsak teden obilico novic, reportaž, člankov, fotografij ... Spominjam se, da so občasno vsako leto večino takratnih Tednikovih vojaških obveznikov vpoklicali na redne vojaške vaje. Zgodilo se je, da sva ostala v redakciji sama z urednikom. Prišel sem v mariborsko tiskarno, kjer so ugotovili, da nam manjka gradivo za skoraj celo stran Tednika. Z rezervnimi vest-

mi in zgodbami v beležnici sem sedel v tiskarni za pisalni stroj in napolnil pol strani. Še vedno premalo in tiskarji so me že čudno gledali. Pa smo se znašli. Pri Večeru smo si "spododili" nekaj svinčenega stavka z reportažico in fotografijo in tako zakrpali belo liso.

Spominov je še toliko, da bi lahko z njimi napolnili vse strani današnjega jubilejnega Tednika. Veselih in žalostnih, karšne pač piše življenje in vam jih novinarji pri časopisih, radiu in na televiziji v glavnem samo oblikujemo, soustvarjamo javno mnenje in smo tako tudi kronisti nekega časa in obdobja.

Obema jubilentoma, Tedniku in radiu, vsem zaposlenim pri obeh medijih, bralcem in poslušalcem želim še mnogo okroglih jubilejev.

Jože Slodnjak, novinar Večera

JOŽE RAKUŠA - NOVINAR VEČERA

Najpomembnejši so ljudje

Vsak časopis delajo ljudje, zato so moji spomini na čas, ko sem bil (šest let) zaposlen pri takratnem Ptujskem tedniku, vezani bolj na ljudi kot na dogodke. Direktor ter glavni in odgovorni urednik Anton Bauman - mimogrede, letos bo star 80 let, kar je po moji oceni uspeh za človeka, ki je II. svetovno voljno preživel v koncentracijskem taborišču Dachau, ima pa tudi slabo srce - je bil zelo dosleden. Najraje je imel rokopise, saj je takrat kar kronično primanjkovalo gradiva za objavo. O vsaki stvari je govoril samo enkrat, potem je pričakoval dejanja.

Te razvade(!) sem se nalezal tudi sam. Zato sem velikokrat moral (skoraj) sam napisati večino prispevkov, časopis urediti, sodelovati pri tisku, le raznositi bralcem mi ga ni bilo treba. Najbolj posrečena sodelavka se mi je zdela naša takratna tajnica in računovodkinja Veronika Ilovšek. Najbolj se je razveselila vsakega oglasa, ki smo ga dobili, saj je pomenil denar. Prejemali smo nekakšne dotacije, tiskali smo medobčinski uradni list, imeli smo kar zadovoljivo število bralcev - menda šest ali sedem tisoč - a je bilo prihodkov skoraj vedno premalo. Potem smo prigospodarili nekaj več in Veronika nam je z enakim nasmehom kot takrat, ko nas je spomnila, da že dolgo nismo bili na kolektivnem izletu, opozorila, da bi si tisti mesec lahko morebiti nekoliko zvišali plače (samoupravljanje pač!).

Tako bi življenje teklo dokaj urejeno, če se včasih naši rokopisi na poti v tiskarno ne bi izgubili. Vozniki avtobusov, ki so nam pri tem transportu prijazno pomagali, so včasih rokopise pozabili oddati na avtobusni postaji v Mariboru. Enkrat smo jih iskali celo s pomočjo radia in jih nazadnje našli v Dravogradu. Potem smo najeli kurirja in imeli srečo. Dobili smo upokojenca, ki je - "Tako ali tako nimam kaj delati!" - rokopise nosil v tiskarno le za potne stroške. V "mojem" času pri Tedniku sta nas zapustila Jože Slodnjak in Danilo Utenkar, prišel pa je Zdenko Kodrič.

prispevkov in potem odšel k Večeru, tako kot prej ali slej vsi mi začetniki pri Tedniku. Krajši čas sta bila tudi Peter Rakuš in Slavko Furman, a je bilo z njima, naj mi oprostita, skoraj več težav kot koristi. Bila sta sicer zelo prijazna, zmeraj pa sta kaj uspičila. Njuno nasprotje sta bila redna zunanja sodelavca Franjo Hovnik in Viktor Horvat. Zunanji sodelavec je bil tudi Franc Fidersšek.

Pri Tedniku pa smo imeli takrat izvirno tedensko vremensko napoved, na kar smo bili zelo ponosni skupaj z napovedovalcem Alojzjem Cestnikom. Ljudje so mu zaupali, zato so že pred izidom Tednika klicali v uredništvo po telefonu ali prišli vprašat osebno, ali naj se odpravijo na izlet, ali naj pokosijo seno na velikem travniku, da ga bodo posušili brez moče, in podobno.

Bila pa sta tudi dva mlada, Martin Ozmeč in Silva Spošenak, takrat dijaka srednje ekonomske šole Ptuj. Zdelo sta se mi zelo spretna in navihana, prinašala pa sta pri bralcih odmevne zapise iz širšega, ne samo di(v)jaškega življenja.

Takratna politična elita nas je potem na osnovi nikdar dokazanih očitkov razgnala. Kruh smo si poiskali drugje. Svet je pač velik, moj spomin pa zmotljiv. Dopusčam možnost, da sem na koga pozabil v te pol ure, ko sem to pisal. Lahko, da sem kaj zapisal narobe. Tako kot Dominik Glušič v Spominih na ptujске zapore, kar smo v "mojem" času objavljali v množici nadaljevanj. Ob božiču leta 1943 je srečal človeka, za katerega je Vida Rojic - proslili smo jo za strokovno pomoč in recenzijo - po dokumentaciji v muzeju ugotovila, da je

MIHAEL GOBEC - NEKDANJI DIREKTOR ZAVODA RADIO-TEDNIK

Postavili smo temelje sedanjega podjetja

Mihael Gobec je bil udeležen pri ustanovitvi Radia Ptuj leta 1962, od leta 1972 pa njegov direktor. Štiri leta kasneje, leta 1976, je prišlo do združitve obeh ptujskih medijev in tako je postal direktor združenega zavoda Radio - Tednik ter to funkcijo opravljal do upokojitve v letu 1980.

Mihael Gobec, direktor od 1972. do 1980. leta
do 1980. leta
odločnih potez v smeri racionalizacije in to so takrat našli v združitvi preločenih informativnih hiš. Po združitvi leta 1976 so se zgodili pomembni premiki tako v racionalnejšem in

Do združitve radia in Tednika je prišlo zaradi ekonomskih in strokovnih razlogov, pripoveduje Mihael Gobec in opisuje tisti čas kot dokaj težaven za oba medija. Pri obeh se se pojavljale težave finančne narave, na Tedniku pa je prišlo tudi do kadrovske krize. Potrebnihi je bilo torej nekaj odločnih potez v smeri racionalizacije in to so takrat našli v združitvi preločenih informativnih hiš. Po združitvi leta 1976 so se zgodili pomembni premiki tako v racionalnejšem in

temeljitejšem gospodarjenju kot pri kadrovskem izpopolnjevanju.

To je bil čas, ko je bil v Ptuj ustanovljen aktiv novinarjev, ki je združil vse ptujске novinarje, tudi tiste iz gospodarstva. Zavod Radio - Tednik je uvedel novinarske izkaznice in tako svojim delavcem olajšal terensko delo, kjer je ustrezno predstavljanje še kako pomembno.

Razvoj obeh medijev je od združitve dalje potekal vzporedno. Tednik je povečal svoj obseg, stabilizirale so se posamezne rubrike, hitro je rastle tudi število naročnikov. Prostorske probleme so takrat rešili s povezavo preločenih prostorov v Vošnjakovi ulici, medtem ko je radijski studio še lep čas o stal v grajskem stolpu. Vsekakor se je položaj takratnega Zavoda Radio - Tednik po združitvi okrepil in dobil organizacijsko obliko in pomen novinarske hiše. Takratni direktor Mihael Gobec se spominja dobrih odnosov s tiskarno v Mariboru. In kako gleda danes na takratne odnose s politiko?

"Jasno je," pripoveduje, "da politika rada sama sebe čim večkrat najde v časopisu, seveda v pozitivnem smislu. Mnogokrat marsiko-

mu nismo bili všeč in poslušati smo morali številne pripombe. Kot direktor in glavni urednik pa sem vedno zagovarjal novinarsko svobodo, seveda ob upoštevanju takratnega časa in razmerja moči. Bili smo pač odvisni od takratne aktualne politike."

V obdobju direktorjevanja Mihaela Gobca so bili postavljeni temelji financiranja obeh medijev. Del sredstev je zavod prejel iz tako imenovane svobodne menjave dela, tako da je delno financiranje potekalo prek samoupravne interesne skupnosti za kulturo. "V glavnem," poudarja M. Gobec, "pa smo morali skrbeti sami zase, s prihodki od dejavnosti radia in Tednika." To je bilo obdobje, ko si je Tednik prizadeval najti svoje mesto tudi izven meja takratne občine Ptuj in se počasi širil predvsem na območja sosednjih občin Ormož in Lenart. "Menim, da je bilo to obdobje, ko smo veliko naredili in postavili dobre temelje za bodoči razvoj zavoda in današnje samostojne družbe Radio-Tednik Ptuj."

J. Bračič

OD NAŠEGA DELA DO TEDNIKA

(Nekaj glavnih podatkov)

Že v prvem letu izvajanje "prve petletke" v letu 1947 se je kazala vse večja potreba po boljšem agitacijsko-propagandnem delu med ljudmi. Osrednja dnevnika - Slovenski poročevalec in Ljudska pravica - nista mogla zadostiti vsem potrebam, prav tako ne radio, saj so imeli ljudje le malo radijskih sprejemnikov. Zato je v interesu dnevnice politike nastala pobuda po ustanavljanju "okrajnih glasil", ki naj bi jih izdajali okrajni odbori Osvobodilne fronte. V vseh okrajih so začeli o tem razmišljati, vendar je bil glavni problem pomanjkanje ustrezno izkušenih in usposobljenih ljudi. Zato so uspeli le v večjih okrajih, ponekod tudi v manjših, vendar so ta glasila kmalu usahnila, obdržala pa so se predvsem tista, ki so uspela pritegniti še manjše okraje, in ta so sčasoma prerasla v ugledna regionalna glasila oziroma časnike: Gorenjski glas, Dolenjski list, Primorske novice, Novi tednik Celje, Vestnik Murske Sobote in skrajna še skromen, potem pa znakovredni Tednik Ptuj.

Junija 1948 je sekretariat okrajnega odbora OF sklenil, da bo izdal glasilo Naše delo, za urednika pa so imenovali Draga Zupančiča, pedagoškega delavca in načelnika prosvetnega oddelka OLO Ptuj. Njegova pomočnica je bila Mija Štefe, referentka za ljudsko prosveto. 17. julija

je izšla tedensko, potem je dobro leto izhajalo kot štirinajstdnevnik, nato pa redno tedensko. Sredi leta 1950 je Našemu delu pošla sapa podobno kot večini okrajnih glasil OF v drugih takratnih predvsem manjših okrajih. Vendar je ptujskih okraj zbral toliko moči in denarja, da je z letom 1951 začel časnik spet izhajati redno tedensko, tokrat pod naslovom Ptujski tednik, od leta 1961 dalje pa izhaja kot Tednik.

Naše delo je izhajalo v nakladi od 2 do 3 tisoč izvodov, Ptujski tednik je začel z naklado 2.800, počasi naraščal na okoli 4.000 izvodov in kot Tednik po leto 1961 nadaljeval do leta 1975 z okoli 6.000 izvodi naklade. Po združitvi z Radiom Ptuj v enotni zavod Radio-Tednik Ptuj pa je naklada redno naraščala do današnjih 12.000 izvodov.

ODGOVORNI UREDNIKI TEDNIKA IN NJIHOVA USODA

1. Drago Zupančič je opravil pionirsko delo, uredil prvo številko Našega dela, pripravil gradivo za drugo, potem ga je aretirala Udba pod obtožbami informbirojevstva in gestapovskega ovađništva, bil novembra 1948 obsojen na 20 let odvzema prostosti s prisilnim delom, izgubo državljanjskih pravic in zaplembo premoženja. Po posredovanju ptujskega rojaka dr. Jožeta Potrča je že v naslednjem letu prišlo do obnove procesa, v katerem je Zupančič bil spoznan za nedolžnega, izpuščen in rehabilitiran. To je bil zanj težak udarec, delal je še naprej v kulturnih usta-

2. Mija Štefe je urejala Naše delo od 2. do vključno 6. številke, ko je septembra 1948 odšla v Ljubljano, kamor je bil premeščen njen mož in kjer je delala predvsem v upravnih službah.

3. Franjo Rebernak je urejal Naše delo od 9. septembra 1948 do 13. januarja 1949, ko je bil premeščen v Ljubljano, po vrnitvi pa je delal predvsem v prosvetnih ustanovah, politiki in gospodarstvu. Živi kot upokojenec v Ptuj.

4. Jože Vrabl je urejal Naše delo od 27. januarja do julija 1950, potem pa Ptujski tednik od novega leta 1951 do konca leta 1955. Potem je pri Ptujskem tedniku še procej let delal kot novinar. Umril 1982.

5. Janez Petrovič je urejal Ptujski tednik celotno leto 1950, potem je prevzel vodilni položaj v gospodarstvu, z novinarstvom se ni več ukvarjal.

6. Anton Bauman je bil urednik Ptujskega tednika in potem Tednika od začetka 1957 do konca leta 1975. Živi kot upokojenec v Središču ob Dravi.

7. Franc Fideršek je bil urednik od začetka leta 1976 do konca leta 1984, prej urednik Radia Ptuj od aprila 1964 do združitve s Tednikom 10.2.1970, nato odgovorni urednik obeh medijev do upokojitve. Živi v Ptuj.

8. Ludvik Kotar, odgovorni urednik obeh medijev od januarja 1985 do 1990, nato odgovorni urednik samo Radia Ptuj.

9. Jože Šmigoc, odgovorni urednik Tednika od septembra 1990, prej več let pomočnik odgovornega urednika.

FRANC FIDERŠEK - 10 LET ODGOVORNI UREDNIK TEDNIKA

Človek neverjetnega spomina

Ne vem, kako naj na kratko in čim prepričljiveje predstavim svojega bivšega izredno delavnega in dobrega šefa. Ko sem pred leti, ob njegovi 70-letnici, v naslovu zapisal, da je utelešena skromnost, delavnost in poštenost, so mi mnogi njegovi in naši znanci pritrdili, češ da sem s tem povedal vse.

Sedaj jih ima 74, pa je za moje oči še zmeraj enak kot takrat pred leti. Razpet med družino, s katero živi na Rimski ploščadi, in med rojstnimi Nadolami, kjer ga lahko najdete čez konec tedna in ob praznikih. Sicer pa še zmeraj piše in piše. Spomnite se njegovih Tednikovih podlistkov Delegat Nace, Prelomno leto 48, Epidemija KOZ, pa feljtona Iz kapitulacije v upor, nadaljevanke Topovska krma v nemški vojski ter obeh nadaljevanj ob jubilejih radia in Tednika.

TEDNIK: Kdaj pravzaprav ste začeli pisati in kdaj se je pričelo vaše druženje s Tednikom?

"Dopisovati sem začel takoj po vojni - najprej v Kmečki glas, potem v Slovenski poročevalec. Sodeloval sem v pripravah za ustanovitev časopisa Naše delo, vendar se mi to takrat ni zdelo tako pomembno, ker tiste čase niso objavili vsega, kar si napisal, ampak si svoje besede lahko pozneje prebral v skupnih člankih o politiki, seveda brez podpisa, da se ni vedelo, kdo je avtor.

Leta 1949 sem odšel v službo v Ljubljano, kjer sem tesneje sodeloval s Kmečkim glasom. Ko pa sem se leta 1951 vrnil v rojstne Žetale, kjer sem postal tajnik občinskega ljudskega odbora, sem pričel dopisovati v tedanji Ptujski tednik. Nekaj let sem imel tudi svojo rubriko *Žetalec piše*, kjer sem se skozi humor lotil slabosti in napak tedanje družbe.

Pisal pa sem predvsem prispevke iz zgodovine in narodopisja, kot recimo vrače ob posameznih letnih časih in podobno. Sprva sem se izogibal člankov o politični aktivnosti, pozneje, ko sem dobil službo na občinskem komiteju ZK, pa se temu nisem več mogel izogniti. Tako sem se nekoliko več pričel ukvarjati s članki s politično vsebino in po letu 1957 je bilo to moje glavno delo. Zelo dobro sem se razumel s takratnim urednikom Antonom

Franc Fideršek kljub 74 letom še vedno veliko piše. Foto: M. Ozmec

Baumanom in novinarjem Jožetom Vrblom.

TEDNIK: Kaj pa radio Ptuj, sodelovali ste pri njegovi ustanovitvi?

"Da, sodeloval sem pri pripravah za ustanovitev radia, a bolj kot zapisnikar na sejah pripravljalnega odbora. Ko se je leta 1963 radio Ptuj pričel oglašati, sprva le ob nedeljah, sem takoj pričel pisati poročila, privoščil pa sem si tudi nekaj pikrih na račun tedanjih razmer pod naslovom *Pismo pionirja Frančka*. Moje tekste je prebiral gledališki igralec *Lojze Matjašič*, za to pa ga je nagovoril *Franček Plohl*, takratni upravnik Radia Ptuj.

V začetku leta 1964 je takratni urednik radia *Stane Kanduč* bil premeščen v Koper, sekretar SZDL *Franc Tetičkovič* pa je za dve leti odšel v politično šolo in tako je nanese, da so me imenovali za začasnega urednika Radia Ptuj. In ta časnost se je potem zavlekla celih 20 let. Ves ta čas pa sem bil redni dopisnik Tednika."

TEDNIK: Kako pa ste spremljali poznejšo združitev obeh medijev?

"Priprave na združitev radia in Tednika je ptujsko politično vodstvo pričelo že leta 1968, vendar sta se takrat temu odločno uprta oba kolektiva. Pritiski pa so se stopnjevali vse do

tragične smrti Franca Plohla leta 1971. V tistem času sem imel izredno težko nalogo, saj sem kot urednik radia moral spretno krmariti med obema nasprotujočima si interesoma. V času od leta 1972 do 1975, še zlasti ko je bil sekretar komiteja *Alojz Gojčič*, se je politična akcija za združitev obeh medijev še intenzivirala. Glavni problem je bil le, kje najti ustreznega človeka za odgovornega urednika. V ognju je bilo več imen, vendar so vsi odpadli in nazadnje je odločitev padla name. Konec decembra 1976 sem bil na plenumu odbora SZDL imenovan za odgovornega urednika Tednika; urednik radia sem seveda bil še od prej. In tako sem z novim letom 1976 moral prevzeti uredništvo Tednika, čeprav še nisem bil razrešen prejšnjih delovnih dolžnosti. Zaradi tega sem včasih delal po 18 ur dnevno."

TEDNIK: Hujših težav po združitvi obeh medijev ni bilo?

"Če seveda odmislim kadrovske težave, ki so nastale takoj po združitvi. Od prejšnjega kolektiva Tednika je ostala samo *Majda Gajzer* (sedaj Goznik), kajti *Martin Ozmec* in *Zdenko Kodrič* sta bila takrat pri vojaki. Dotedanji urednik Tednika *Anton Bauman* je to delovno mesto zapustil, njegov namestnik, novinar *Jože Rakuša*, pa je odšel na radio Ormož. Tako sva bila z *Majdo* nekaj časa čisto sama. Trudil sem se, da bi pritegnil k sodelovanju čimveč dopisnikov, zlasti *Viktorja Horvata* za območje Slovenske Bistrice, uspelo pa mi je pritegniti tudi novinarje radia Ptuj, ki pa seveda sprva niso imeli dovolj izkušenj za pisanje v časopis. A Tednik je moral izhajati, veliko sem delal in pisal, stanje pa se je normaliziralo šele, ko so se od vojakov vrnili *Ozmeč* in *Kodrič* ter *Ludvik Kotar* iz radijskega kolektiva."

TEDNIK: Tistih časov se tudi sam spominjam, kljub skromnemu obsegu Tednika pa smo bili kar uspešni pri pridobivanju naročnikov?

"Ko sem prevzel uredništvo Tednika, je bila naklada 5.800 izvodov, v naslednjih letih pa se je število naročnikov pričelo dvigovati, tako da smo v povprečju letno pridobili okoli 500 novih. In mislim, da ni neskromno, zagotovo je uspeh, da smo ob moji upokojitvi leta 1986 imeli že blizu 9000 naročnikov. Posebno me veseli tudi dejstvo, da se je takšen trend nadaljeval tudi po mojem odhodu, saj je Tednik še vidneje napredoval in seveda pridobil še več naročnikov."

TEDNIK: In kakšne so vaše želje ob zlitem jubileju časopisa, ki ste ga urejali dobro desetletje?

"Predvsem čestitam vsem sedanjim članom kolektiva obeh medijev z iskreno željo, da bi enako uspešno kot po mojem odhodu v pokoj

SODOBNA, UDOBNA
DELOVNA OBLAČILA, ROKAVICE

777-639, 779-711, PTUJ

FRANC VAUDA, EDEN NAJSTAREJŠIH NAROČNIKOV

Tednik je zanimiv časopis

Eden naših najstarejših naročnikov in bralcev Tednika Franc Vauda živi v Krambergerjevi ulici 1 v Ptujju. Še danes se živo spominja izida prve številke Tednika, ki se je v začetku imenoval Naše delo.

Franc Vauda je naročnik Tednika že 50 let. Foto: Kosi

Prva številka je izšla julija leta 1948. Spominja se, da je bilo to ob gradnji zadrufnega doma na Rogoznici, ki je bil tudi prvi zadrufni dom, zgrajen v tem letu in odprt v počastitev petega kongresa KPJ. Njegovo navdušenje in veselje je bilo veliko, saj je praznik, če začne izhajati časopis domačega okolja. Ni veliko pomisljal, nemudoma ga je osvojil in postal njegov naročnik.

Tednik bere cela Vaudova družina, ki jo sestavljajo že tri generacije. Njihov dom v Krambergerjevi ulici 1 v Ptujju je lahko mnogim za zgled.

Franc Vauda skrbno hrani nekatere številke svojega časopisa, zlasti tiste, v katerih so objavljeni njegovi sestavki (v Tednik je včasih

tudi dopisoval), in tiste, v katerih smo pisali o njem.

Letošnjje 50., jubilejno Tednikovo leto je jubilejno tudi za Franca Vauda in njegovo življenjsko sopotnico Frančiško. Letos sta namreč prav tako kot njun časopis praznovala 50 let skupnega življenja.

Franc si je penzijo prislužil kot zidar, na ptujski železnici se je zaposlil že maja leta 1945, pomagal je tudi pri obnovi porušene proge in železniške postaje v Ptujju, ponosno pa pove, da sta "njegova" tudi dva stebra do vena na ptujskem železniškem mostu. Tudi žena je bila zaposlena pri železnici. Kot zidarja ga je vedno, tudi po upokojitvi, zelo zanimalo, kaj se dogaja z gradnjami v Ptujju. Običajno je v "inšpekcijo" hodil ob nedeljah, ko si je privoščil tudi dva deci dobrega vina v nekdanji gostilni Pri grozdu. Danes je bolj ali manj vezan na dom, ker ima težave s hrbtenico in kolki. Ptuj si lahko ogleda le še iz avtomobila, pa bi tako rad videl, kaj se zida. Njegova želja je vedno bila, da bi bil Ptuj kot eno najlepših mest Slovenije privlačen za svoje prebivalce in za tiste, ki ga obiskujejo. Ko je še lahko, je hodil tudi na vse ptujске prireditve, saj je prepričan, da mora vsak občan, ki ima svoje mesto rad, to dokazovati na vsakem koraku.

Še vedno pa sta z ženo zelo pozorna bralca Tednika. Pravita, da je časopis dober, da naj praktično nimata pripomb. Vsebinske je bogata, tako da v njem vsak najde nekaj zase. Skupaj z drugimi družinskimi člani se veselita vsake nove številke.

MG

BRALCI O TEDNIKU

Franc Bezjak, župan občine Majšperk

"Zadovoljen sem s formatom, obliko ter nenehnim dopolnjevanjem časopisa Tednik. Mislim, da ne drži

verz pesmi: "Če svet prijazen bi postal, nihče ne bi kajtno bral." K temu lahko dodam, da s senzacionalističnim pisanjem, velikokrat neprimernim bombastičnim naslovom in prazno vsebino časopis pridobi le občasnega bralca. Z objektivnim poročanjem in pokrivanjem celotnega terena, tudi tistega, ki je nekoliko bolj oddaljen, pa vsak časopis pridobiva stalne bralce. Upam, da se v Tedniku tega vse zavedate, zato ni bojazni, da bi občinski časopisi prevzeli vlogo Tednika. To tudi ni njihov namen. Uredništvu in vsem tistim, ki ste pisali in še pišete prispevke v Tednik, iskreno čestitke ob jubileju. Čestitke pa tudi bralcem, saj je to naš skupni praznik." (OM)

Janko Petrovič, kmetovalec, Nova vas pri Markovcih

"Glede na finančne možnosti je Tednik kar dober časopis, ki prinaša v glavnem novice iz naše bližnje okolice. Malo me moti, da je preveč pisanja o športu. Sicer nimam nič proti športu, vendar bi moral biti zato Tednik obsežnejši, da ne bi izpadle druge pomembne novice, predvsem o aktualnih gospodarsko-političnih dogodkih. Zelo pohvalno je, da se je Tednik lotil pisanja o naših krajih, saj je potrebno tudi o nas samih pisati kritično. Menim, da bi morali več pisati o ekologiji in tako osveščati ljudi. V Tedniku pogrešam cene živine, zelenjave, poljščin." (JB)

Franc Veber, Ormož

"S Tednikom sem zadovoljen in ga redno kupujem. Zanima me, kaj se dogaja v občini in bližnji okolici. Všeč mi je, ker ima Tednik tudi

športne strani, strani za otroke, križanko, za vsakogar nekaj." (LKI)

OKUS ZDRAVE HRANE!

TOVARNA OLJA GEA, d.d.
SLOVENSKA BISTRICA

Trg svobode 30, Slovenska Bistrica, Slovenija,
tel: 811-111, 811-172, 811-107, 814-096

Tednik v Avstraliji in Kanadi

Tednik ima večino bralcev v Sloveniji, dobivajo pa ga tudi naročniki v tujino; tja namreč vsak teden potujejo 203 izvodi časopisa. Najstarejšega naročnika v tujini in oba najbolj oddaljena (v Melbournu v Avstraliji in v Mississaugi v Ontariu-Kanada) smo ob zlatem jubileju zaprosili za nekaj stavkov o njihovih vsakotjedenskih srečanjih s Tednikom.

NAJSTAREJŠI NAROČNIK V TUJINI

Naš rojak **Johan Mesarec (Mesaretz)** dobiva Tednik v Nemčijo že od leta 1965. V Etenheimu živi z ženo Ano, oba pa izhajata iz Spodnjega Velovleka pri Ptujju. Takole je zapisal:

»Sem vojni invalid in popolnoma slep že od leta 1945. Doma mi niso dali nobene podpore, ker sem bil v nemški vojski. Zato sem se obrnil na oblasti v Nemčijo, tam povprašal za pomoč in takrat dobil možnosti podpore samo, če bi se preselil v Nemčijo. Potem sva z ženo leta 1959 uredila vse potrebne dokumente in še istega leta odšla v Nemčijo, tam pa sva si naročila tudi ptujski Tednik. Časopis ocenjujem za zelo pozitivnega; sam ga ne morem brati, ker sem slep, zato mi pri tem pomaga moja žena. Z veseljem ga vsak teden vzameva

v roke. Najprej mi prečita osmrtnice, potem male oglase, Lujzeka, šele nato pride na vrsto vse drugo in tako ostane spet do druge številke Tednika.

Vsem naročnikom našega časopisa želim prijetno branje in naj ga z veseljem vzamejo v roke tako kot midva z ženo. Ptujčanom in vsem Slovencem po svetu, ki poznajo Tednik, pa pošiljava prijazne in pristržne pozdrave.

Lepo pozdravljeni. **Johan Mesaretz**

V AVSTRALIJO K DRUŽINI LEŠNIK

Dušan Lešnik, rojak iz Majšperka, dobiva Tednik v Avstralijo že od leta 1990. Tja pride z enotedensko zamudo. Oglasil se nam je po faksu in poslal naslednje sporočilo:

»Najprej bi se vam zahvalil za vaše pismo, ki me je zelo presenetilo, še posebej ko sem v njem prebral, da sem edini naročnik Tednika v Avstraliji. No, Tednik prebiram že vrsto let, poznal sem ga tudi takrat, ko sem še živel doma v Majšperku pri svojih starših, ki ga imajo še zmeraj naročenega. Po odhodu v Avstralijo in po leto dni bivanja tam sem pogrešal domače kraje in vse tisto, kar je ostalo doma. Ker pa je Avstralija zelo daleč in ne

moreš domov, kadar bi želel, je bil zame edini način stika z domovino, da se naročim na ptujski Tednik. Od takrat naprej sem tudi redni naročnik vašega Tednika in ga zmeraj z veseljem pričakujem, ker vem, da me bo popeljal po domačih krajih in me seznanil z dogodki na Ptujju in v okolici. Tisto, kar najprej preberem v časopisu, je zadnja stran (Osebn kronika), potem športne novice in nato še vse ostalo. Mogoče je res, da bi si v Tedniku želel več novic o mojem rojstnem kraju Majšperku, ampak razumem vas, da o enem kraju ne morete pisati zmeraj. Mislim, da Tedniku ne manjka ničesar in kar tako naprej z dobrim delom.

Ob tej priložnosti bi zaželel ptujskemu Tedniku vse najboljše za 50-letnico in rad bi pozdravil vse tiste, ki prebirajo Tednik, ki jih morda poznam in tudi ne poznam. Še posebej bi rad pozdravil svoje starše v Majšperku in jim sporočil, da že nestrpnno čakam ponovnega srečanja v domačem kraju.

Lepo pozdrav od **Dušana Lešnika**.

V KANADO K DRUŽINI SEDLAŠEK

Boris Sedlašek z ženo, hčerko in mamo

Ko se je Boris Sedlašek iz Vidma pri Ptujju pred leti preselil v Kanado, je za njim pripotoval tudi Tednik - kaj kmalu je namreč njegova družina postala Tednikov naročnik. Pred kratkim so nam Sedlaškovi po faksu poslali naslednje sporočilo:

»Lepo pozdravljeni! Veseli smo vsak teden, ko iz Slovenije dobimo Tednik. V njem lahko preberemo zanimivosti iz domačega kraja. To nam tukaj v tujini dosti pomeni. Najprej preberemo rubriko »PO NAŠIH KRAJIH«, potem pa vse ostale strani. Tednik je edini časopis, ki ga redno dobivamo v Kanado.

Ostalim bralcem Tednika pošiljamo lepe pozdrave iz tujine in jim sporočamo, naj ne pozabijo, da je v Sloveniji najlepše.

Družina Sedlašek: **Boris, Vesna in Vanesa**

Vsem naročnikom Tednika v tujini želimo tudi v prihodnje prijetno branje našega časopisa. Veseli bomo, če se nam bodo oglasili kadarkoli in ostali naši zvesti naročniki. V razmislek in spodbudo pa vsem, ki imate sorodnike, znance, prijatelje v tujini, tale ideja: se vam ne zdi, da bi bila naročnina za Tednik lepo darilo, saj bi Tednik vašim najbližjim

Zlata vina ormoške kleti

JERUZALEM ORMOŽ

Jagodni izbor

- Prix de jury Montreal '98
- Zlata medalja Bruxelles '98

Sauvignon

- Zlata medalja Bruxelles '98

NATAŠA VODUŠEK - UREDNICA REVİJE VERITAS

Odmev na članek pride domov

S Tednikom sem se srečala že veliko prej, preden sem sploh vedela, da bom kdaj prišla za novinarsko pero. Prvo "najino" srečanje je bilo - če odmislim, da sva rojena v istem letu - že v gimnazijskih časih. V prvem ali drugem letniku smo ob neki priložnosti obiskali spomenik NOB na Pohorju in starosta ptujskih novinarjev Jože Vrabi je določil, da bom dogodek za Tednik popisala prav jaz.

Naslednje srečanje bližnje vrste s Tednikom je bil intervju, ki ga je imel z mano kolega Danilo Utenkar, ko sem bila v študentskih letih televizijska napovedovalka, in ga objavil v Tedniku.

Spet je preteklo nekaj Drave mimo Ptujja, ko me je končno zvalo med novinarje. Najprej na ptujski radio in do strani Tednika je bilo potem le še pol koraka.

Ob neki priložnosti sem malo za šalo, malo zares v svojem članku ošvrknila dve ali tri prodajalne v mestu, ki da prodajajo vse po vrsti, čeprav naj bi bile specializirane prodajalne. Članek je bil napisan hudomušno, vsaj tako sem menila. No, nekateri bralci in "prizadeti" lastniki prodajaln so menili drugače. Na dan izida Tednika je telefon v redakciji zazvonil že zelo zgodaj, mislim, da že v času jutran-

je kavice. Oster protest enega mojih sorodnikov, ki ga sicer moje pisanje ni zanimalo, vsaj ne v tolikšni meri, da bi z menoj kdajkoli prej razpravljali o vsebini objavljenih člankov. A vse je enkrat prvič. Nisem še utegnila narediti drugega požirka kave, ko je bil telefon spet zame. Klical je eden od lastnikov omenjenih prodajaln. Da je bilo ogorčenje nad mojim pisanjem silovito in telefonska linija še bolj vroča kot ob prvem klicu, vam ni treba posebej popisovati, da o izgubljenih užitkih prve jutranje kave sploh ne govorim.

In potem običajni novinarski dan, ko zaradi množice informacij, oddaje sestavkov do določenega roka in urednika, ki kar naprej "teži" (zdaj kot urednica revije Veritas težim tudi sama), in dogodkov, ki se praviloma vsi začenjajo z zamudo, kot da nikogar na tem svetu niso naučili pogledati, koliko je ura, pozabiš na jutro, pa naj je bil začetek še tako slab.

Končno doma. Miren, topel večer, kot nalašč za posedanje na terasi, še posebej če imaš obisk kolegov. In ker pravijo, da je novinarstvo način življenja, beseda o aktualnih dogodkih in tudi obnova jutranjih odmevov na moj članek in pripomba, da ker gre v tretje rado, čakam še tretjo "urgenco". Besed še ni-

Nataša še zmeraj šušmari na radiu Ptuj

sem izgovorila do konca, ko sem na cesti zagledala avto prijatelja iz prodajalne, omenjene v članku. Zadeva je postajala vse bolj resna in priznam, da mi je srce začelo za spoznanje hitreje utripati, ko se je avto ustavil pred hišo.

No, po nekaj besedah se je vse pojasnilo in komentar prijatelja, ki sem mu posredno v članku stopila na žulj, je bil: "Mi ne kličemo, ne pišemo protestov, mi pridemo na dom."

Sem tisto noč spala dobro? Sem, zakaj kritizirajo me, torej sem.

Nataša Vodusek

DANILO UTENKAR - NOVINAR DELA

Sprva so bili Požeruhi

Dve leti in mesec dni je trajala moja novinarska učna doba pri Tedniku, kamor me je prineslo s študija v Ljubljani. Bogu Hmelini, ki je bil takrat zadolžen za poročanje iz občine Slovenska Bistrica, se je novinarstvo uprlo in odstopil mi je priložnost za hojo po poti, ki jo še danes ubiram. Politično ozračje tistega časa je bilo nabito z nabojem po

spremembah, politika pa se je šla kavčičevskega očiščevanja. Bil je to čas, ko smo na veliko govorili in pisali o socialni diferenciaciji, ko so tudi lokalni oblastniki še imeli zveličavna mnenja, podkrepljena z navodili z višjih mest, pa tudi čas, ki je dal slutiti, da se nas nekakšna liberalizacija vendarle ne bo povsem izognila, čeprav previdno in mukotrpno.

Dolgo po tistem začetku mi je postalo jasno, da sem imel po svoje srečo, ker je bil glavni in odgovorni urednik Tednika Anton Bauman. Mož, ki ni kaj prida priznaval ptujskih političnih avtoritet, da o bistriških in ormoških sploh ne govorim. Če bi takratne Tednikove zapise, komentarje in glose primerjal z današnjim časom, mi sploh ni treba imeti slabe vesti, ko bi nas kdo hotel razglasiti za oblastno trobilo. Tednik je imel v tistem obdobju enega samega pravega podpornika, če že ne celo botra, in sicer Iva Raua, tajnika ptujske občine. Kar nekaj zarot sta z Baumannom pospravila pod preprogo in še danes sem prepričan, da se je Tednik uspel obdržati zaradi njune trdne naveze.

Ta je nekako dajala varno zavetje tudi našemu pisanju. V času, ko sem se že podajal k ljubljanskemu Delu, se je v lovskem domu na Zgornji Polskavi zbrala pisana zelena bra-

poveljnika. Zbrali so se zavoljo stave, ali lahko dvajset možakov poje srno v omaki ali ne. Novinarjev seveda niso vabili, po dogodku pa so nam akterji veselo pripovedovali, kako je bilo. In glosa z naslovom *Jedci* se je znašla v Tedniku. Napisal sem jo pod naslovom *Požeruhi*, pa kaj vem, kako so potem izšli *Jedci*. Tisti teden je bilo zelo veselo. Kdor ni bil povabljen na požrtijo, se je privoščljivo hahljal, akterji pa so mi dali vedeti, da svoje tako že še dobim. Ampak jaz zares nisem bil nič kriv, da je vojaški poveljnik pojedel malo manj in policijski komandir toliko več, kakor sem zapisal. To so sporočili zanesljivi viri, njuni telesni teži pa verjetnost potrjevali.

Ker pa je bil to čas besedičenja o socialni diferenciaciji, je dogodek odmeval tudi v republiških krogih. Vsak je dobil malce po glavi, olja na ogenj pa je pravzaprav priliz Rade Ivetič, prvoborec in polkovnik, ki je obiskoval bistriške oblastnike in zbral ekipo, ki bi snedla bosanskega medveda. Potem je izšla še glosa *Jedci 2*, v kateri sem se moral braniti pred oblastniki in jim povedati, da njihovo početje v času, ko delovne množice komaj preživljajo, pač ni spodobno dejanje. No, zadeva je že morala biti dobra, saj o njej še danes govorijo, požeruhi pa so se kar lepo

NEVENKA DOBLJEKAR - NOVINARKA RADIA MARIBOR

"Kako dolg pa mora biti?"

Pravzaprav se medlo spominjam svojega prvega prispevka za *Tednik* - napisala sem ga po maturantskem izletu v četrtem letniku gimnazije in ga z bojznijo, da ne bo nikoli objavljen, odnesla na uredništvo *Tednika*. Takrat so bili prostori časnika tam, kjer je sedaj "davkarija", in morda me prav zato še danes malce stisne pri srcu, če me pokličejo v tiste prostore. Ali pa so morda razlogi kje drugje ...? Vsekakor sem bila zelo ponosna, ko sem v *Tedniku* prebrala svoj sestavek, in trdno sklenila, da ne bom nikoli novinarka! In ker se zarečenega kruha največ poje ...

Nekaj let je minilo, preden je *Tednik* objavil moj drugi članek, in niti slučajno se ne spominjam, o čem sem pisala. Bilo je leta 1976, ko sta se Radio Ptuj in *Tednik* združila v enoten zavod. Novinarji obeh medijev nismo bili navdušeni nad združitvijo, vendar je bila odločujoča volja takratnih politikov. Po začetni nejevolji smo se družno lotili dela, saj bralci niso smeli ostati brez svojega časnika. Takratni odgovorni urednik **Franc Fideršek** je razdelil delo in določil, kaj naj kdo piše. Svojo novinarsko pot sem pravzaprav pričela kot napovedovalka v pionirskem radijskem studiu, v katerem sva skupaj s **Francijem Golobom** prebirala novice iz šolskih krogov, prispevke ali spise osnovnošolcev in tako naprej. Takrat so bile vse oddaje posnete vnaprej, zato se poslušalcem niti sanjalo ni, kakšne neumnosti smo včasih klatili ali pa si lomili jezik ob težje izgovorljivih besednih

kombinacijah. Takrat še osmošolka niti v sanjah nisem pomislila, da si bom kdaj služila kruh kot novinarka. Ampak kot rečeno, zarečenega ... Sedla sem torej za pisalni stroj in pisala svoj drugi sestavek za *Tednik* - kakšna muka in gorje. Najprej si je bilo treba izmisliti naslov, ker brez naslova nisem znala in mogla začeti s pisanjem - in nikar ne mislite, da je bilo s tem sestavkom kaj drugače! Vsa leta, kar sem delala na Radio - *Tedniku* Ptuj, smo naslove in mednaslove prispevkov pisali sami: prvič zato, ker smo imeli samo eno

uredništvo in enega urednika, drugič pa zato, ker smo običajno oddali svoje prispevke zadnjo sekundo in Francu Fideršku redno redčili že tako redke lase. Še danes ne vem, kako je vse skupaj prenesel - včasih je skoraj pol časopisa napisal sam, ker smo mi odpovedali! Torej - Franc Fideršek nam je (radijcem) povedal, da mora biti sestavek za časnik malce drugačen kot za radio in predvsem dovolj dolg! In vsako besedo bo lahko vsakdo stokrat prebral in me držal zanj, sem si mislila ob tem! Po dolgih mukah sem končala sestavek in ga, prekipevajoča od zadovoljstva, izročila odgovornemu uredniku. Z dvema prstoma je prijel list papirja z nekaj manj kot tridesetimi tipkanimi vrsticami, me grozeče pogledal in vprašal, ali je to mogoče moj sestavek. In ali mislim, da bo časopis izšel na dveh straneh ali kaj! Meni pa se je zdelo, da sem napisala cel roman! Radio, moj najljubši medij, je bil manj zahteven: pol tipkane strani je bilo največ, kar je bilo po dolžini še sprejemljivo! Zato ni čudno, da sem **Franca Lačna**, ki me je tik pred zaključkom redakcije poklical in vprašal, ali sem napisala prispevek, za katerega je prosil vse nekdanje novinarke in novinarje *Tednika* cel mesec dni pred izidom jubilejne številke, vprašala: "Kako dolg pa mora biti?"

Po 24 letih poklicnega novinarstva lahko rečem vsaj to: niti v časniku niti na radiu niti na televiziji mi nikoli niso zavrnilo prispevka zato, ker bi bil predolg! Bi pa lahko pisala o kakšnih drugih razlogih, vendar ...

Nevenka Dobljekar

MARJAN ŠNEBERGER - NAPOVEDOVALEC IN VODITELJ NA RADIU OGNJIŠČE

Spomini na skupno delo so ostali

Nisem človek, ki bi pomnil datume in ki bi imel vsak podatek v glavi, zato težko zapišem, koliko let, mesecev in dnevov smo preživeli skupaj radijski in tednikovci. Vem le to, da sem se tudi po združitvi radia in *Tednika* bolj počutil radijskega kot časopisnega delavca - novinarja. In če me danes kdo vpraša, kaj je težje, mu moram iskreno reči, da delo pri časopisu. Zato občudujem tiste kolege, ki so, če so to doživeli, svojo pokojnino dočakali kot pišočni novinarji.

Tisto o spominu pa sem zapisal tudi zato, ker smo imeli v hiši odgovornega urednika gospoda **Franca Fiderška**, ki je bil živa enciklopedija za take ali drugačne podatke in eden redkih ljudi, ki mu je služba pomenila - dobesedno življenje. Kadar koli si prišel v hišo, je bil vedno na svojem delovnem mestu ali na sestanku in od njega in njegove marljivosti smo se lahko marsikaj naučili.

Kaj pomeni biti novinar na lokalni ali - malce lepše se sliši - regionalni ravni? To, da

specializacijo, kot to lahko storijo v večjih časopisnih ali radijskih hišah. Res je, da smo si pokrivanje področij delno porazdelili - eni kulturo, šolstvo, drugi politiko, tretji gospodarstvo ... Toda brez poznavanja življenja in dela v celoti si bil zelo omejen v razpravah o tem.

Če se ozrem na svoje časopisno novinarsko delo, sem bil eden tistih, ki je bil vedno v stis-

vse in sem (pravzaprav smo) pogosto obsedel ob pisalnih strojih, v katerih je bil še prazen papir tudi takrat, ko je urednik že opozarjal, da se strani oziroma časopis zaključuje. Gospoda Fiderška resda nisem videl pogosto jeznega ali slabe volje, tu in tam pa se je razjezil, kadar se nismo držali dogovorjenih rokov in je moral sam polniti časopisne stolpce. Srčno upam, da si je ob odhodu v pokoj vsaj malce oddahnil nad tem neprestanim stresnim stanjem.

Zdaj me že nekaj let ni več v hiši, *Tednik* pa seveda prebiram, iz številke v številko, in mi je še vedno dober informator o tem, kaj se dogaja v Ptuj in na območju, ki ga pokriva. Čeprav sem bil vedno bolj "radijski" človek, je bilo moje delo pri časopisu še ena izkušnja več in rad se spomnim vseh, s katerimi sem delal, se z njimi jezil in veselil.

Vse, ki še danes pišete in ustvarjate *Tednik*, priskreno pozdravim in vam ob pomembni

POSKUS PORTRETA KARIKATURISTA BORISA MIOČINOVIČA - BOBE

Profesionalec, ki dela po najboljših močeh

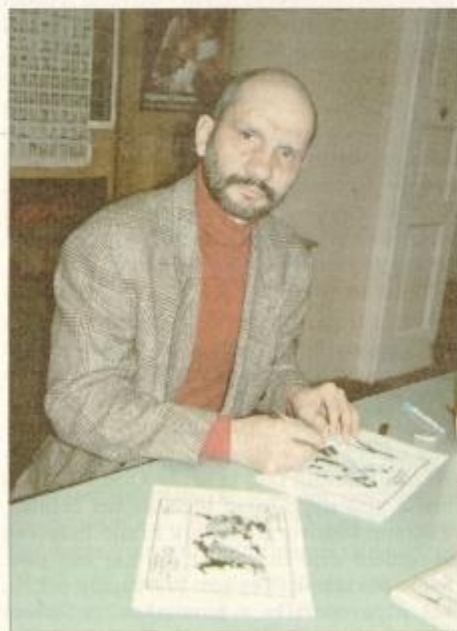
Boris Miočinovič Boba je po osnovnem poklicu pravnik, a v prostem času riše karikature za *Tednik*. V njih zajema v glavnem ptujsko politično in drugo sceno. Sedaj je na delovnem mestu svetovalca načelnika upravne enote v Ptuj.

Rodil se je v Pulju, sicer pa je Ptujčan že vrsto let, tu si je spletel tudi družinsko gnezdo. Iz njegove biografije je zanimiv podatek, da je v mesto ob Dravi prvič prišel za kurentovanje leta 1976, zvalila ga je žena.

V prvi službi, ki je bila v Agisu, je bil najprej načrtovalec obrezovanja gume. To je

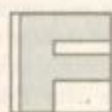
bilo leta 1980, že leto kasneje je postal pripravnik v pravni službi. Po končanem pripravništvu je prevzel vodenje pravne službe v Agisu in to je trajalo do leta 1985. V prostem času pa je svojo energijo sproščal na kulturnem področju. Aktivno se je vključil v plesno sekcijo, ki jo je v okviru Kluba mladih v Ptujju vodila njegova žena in ki v bistvu še danes obstaja, vendar v drugačni obliki. V ptujskem gledališču je začel sodelovati pred petnajstimi leti in je njegov sodelavec še danes. Del njegovega prostega časa pa je bil vezan tudi na udejestvo-

vanje na športnem področju - pri karateju, pomagal je ustanoviti karate klub, ki še danes

Boba pri delu.

Foto: M. Ozmeč

FEMA d.o.o.

PROIZVODNO, TRGOVSKO IN STORITVENO PODJETJE

2250 PTUJ, Nova vas 115a, tel., fax: 771-213, direktor: 778-554, komerciala: 779-254

- PROIZVODNJA HIŠNIH POŠTNIH NABIRALNIKOV
- PROIZVODNJA VENTILOV IN ANPAJALNIKOV ZA SVINJE IN GOVEDO
- PROIZVODNJA NEPOVRATNIH VENTILOV
- IZDELAVA ORODIJ
- MEHANSKA OBDELAVA (STRUŽENJE, REZKANJE, VRTANJE)
- PRODAJA BARVNIH KOVIN, JEKEL, SPECIALNEGA ORODJA

TSD

TOVARNA SLADKORJA d.d.

2270 Ormož, Opekarniška c. 4,
Telefon: N C 062/7410 300, Telefax: 062/701 291

Tovarna sladkorja v Ormožu Vam poleg poznanelega belega kristalnega sladkorja ponuja tudi naravni rjavi sladkor, sveže pesne rezance, melaso ter saturacijski mulj.

Če Vas zanima, kako nastajajo naši izdelki, Vas vabimo, da nas obiščete.

deluje. Sredi 90. let pa se je pričelo obdobje Borisa Miočinoviča v pokrajinskem muzeju. Tam je bil dolgih enajst let, od tega skoraj vsa leta kot direktor. Nekateri imajo to njegovo obdobje za burno, sam pa pravi, da ni, odvisno pač od tega, kako na to gledaš.

Čeprav so se v tistih enajstih letih veliko smejali, so s sodelavci izredno veliko naredili. Ne glede na deljena mnenje o obsegu dela v takratnem obdobju ostaja dejstvo, da je muzej naredil velik premik pri obnovi stavb, postavitvi nekaterih stalnih razstav in nasploh pri strokovnem delu, da je imel daleč največji obisk med vsemi slovenskimi muzeji, pa tudi kadrovske se je okreplil. Ko je B. Miočinovič odhajal, je bil muzej čisto drugačna institucija kot takrat, ko je prišel. "Sem pač profesionalca, in če se le da, naredim najboljše. Če so združeni volja, denar in konkretna prizadevanja zaposlenih, ne samo direktorja, uspeh ne sme izostati."

Rdeča nit vsega, kar je Boris Miočinovič počel od najzgodnejših let, pa je bilo risanje. Morda tudi zaradi tega, ker je mama bila

učiteljica. Ukvarjala se je s prerisovanjem razglednic z italijanskimi motivi na veliki format. Podarjala jih je ob porokah, nameroto da bi kupovala potrošne dobrine.

Na Agisovo delovno obdobje so vezani začetki Bobanove karikature. Pritegnil ga je urednik Agisovega časopisa Maks Menoni. Ko pa je Tednik zapustil bivši karikaturist Oto Jurgec, ga je k sodelovanju povabil urednik Franc Lačen. Teme njegovih karikatur so "vse živo in mrtvo", predvsem pa naj bi se v časopisu, kot je Tednik, v karikaturi odražala lokalna dogajanja, v pomanjkanju le-teh pride prav širša tematika. Lahko pa je tema tudi mikroraven - to bi lahko bila tudi domača postelja in seksi teme. "Celo moram povedati, da so me že kritizirali, ker se seksa prereditko lotevam - vsaj v karikaturi."

Boris Miočinovič se danes na svojem delovnem mestu svetovalca načelnika Upravne enote Ptuj, ki se med drugim ukvarja z denacionalizacijami podjetij, srečuje z veliko papirja, ki prinaša izredno zanimivo

branje o bližnjih oziroma daljnih dogodkih.

"Ko sem se zaposlil v Upravni enoti Ptuj, so denacionalizacijski postopki tekli že nekaj let. Kot akter nisem bil udeležen že od vsega začetka, dobil sem bolj ali manj zadeve, ki niso bile še rešene ali pa so bile bolj zapletene. Moram pa reči, da je to delo izredno zanimivo, če ga lahko človek neobremenjeno opazuje. Usode v teh zadevah bi bile zanimiva snov za stotine romanov."

Boris Miočinovič sicer romana ne bo napisal, se pa mu dozdeva, da bo ustvaril strip z nevsakdanjo vsebino - o lepi Vidi in koki- cah. V sebi ga nosi že petnajst let. Karikature pa bo risal še naprej.

Kako pa je skozi oči karikaturista videl zaposlene v družbi Radio-Tednik, pa lahko vidite na tej in naslednjih dveh straneh. Prepričani smo, da boste z veseljem ugotavljali, kdo je kdo, in da pri tem ne boste imeli težav.

MG

Po kopalnico
v Metalko

Do 16. 6. 1998

METALKA TRGOVINA

METALKA

Gradbeno podjetje Ptuj d.o.o.
2250 Ptuj, Osojnikova cesta 9

Tel. 062/772 241, Fax 062/771 468

Betonarna in separacija

KARIKATURIST PREDSTAVLJA

BRANKO VODUŠEK, PREDSEDNIK UPRAVE SVA VERITAS

Prvi koraki v javnost

Gimnazijski nemir ali velika želja po spoznavanju novega, morda celo poslovna priložnost? Nikoli si ne bom znal odgovoriti, kaj me je pravzaprav pripeljalo v Vošnjakovo. Spominjam se le impresivnega srečanja z urednikom Francem Fiderškom, kajti njegovo pretanjeno poznavanje mojega rojstnega kraja in njegove okolice je razblinilo vso tesnobo, s katero sem prestopil prag neznane, vendar neke v ozadju strašansko dražestne dejavnosti.

Padel sem v sredico aktualnosti, možnosti in priložnosti. Takoj. Bodisi s fotoaparatom bodisi z magnetofonom bodisi samo s svinčnikom. Priznam, to so bili prelomni trenutki. Šele dolga leta potem, ko sem za celostransko reportažo krajevne skupnosti Ptujška Gora ob njenem prazniku na sami slovesnosti dobil knjigo z naslovom *Bitka kakor življenje dolga*, sem se zavedal razsežnosti pomena njenega naslova. Rekel bi, da je ta razsežnost celo pomembnejša od posvetila, ki zaradi rokopisa s presnikom še vedno ni zbledelo.

Lahko bi spisal celo kronologijo spominov na svoje prvo delovno mesto, povezano z Radio-Tednikom. Toda veliko pomembnejše od tega so zame mejniki, ki so zaradi njega zaznamovali mojo poklicno pot, ali če hočete, kariero. Najprej s študijem, kjer se sicer nisem mogel zadovoljiti zgolj z novinarsko usmeritvijo, kasneje pa praktično vsepovsod, kjer sem se pojavljal. Novinarstvo je tista etiketa, ki se te krčevito drži, pa če še vrtilš pero ali pa počneš nekaj čisto drugega. Zaradi tega je novinarski poklic tudi tako zelo dražesten, da se težko ločiš od njega.

Po spletu okoliščin mi je to nekako uspelo. Preprosto zato, ker so mi na pot prihajale pri-

ložnosti, za katere sem menil, da so nepo-
novljive. Najprej v drugih časopisnih hišah,
zatem pa še v vinu. Toda kdo ve, če bi v vinu
odkril tisto svojo osebno in poslovno pri-
ložnost brez novinarskega peresa? Pravzaprav
tega tudi nisem nikoli hotel. Ideja o edicijah,
ki bi se posvetile temu najzlahotnejšemu
sadežu slovenske zemlje, je pravzaprav zrasla
iz ljudi, ki sem jih spoznaval zaradi vrtenja
peresa. Pa naj je šlo za poskuse prenašanja
mnenj tistih, ki se niso znali skloniti izza
trsov, ali pa globalne probleme panoge, ki ne
skrbi le za ohranjanje krajinskih značilnosti,
ampak tudi za preživetje 36 tisoč družin v Slo-
veniji in nekaj tisoč delavcev. To je dovolj do-
ber in velik argument, da se zanj spleča tudi
žrtvovati, še posebej ker skriva v sebi tisto
široko paleto neodkritih poslovnih priložnos-
ti, ki jih zadovoljstvo foteljskega tipa gospo-
darstva nikoli ni moglo videti dovolj dobro.

Pravzaprav je Tednik, kjer tiskarska barva
neusmiljeno dokazuje evolucijo razmišljanja
vsakega posameznika, ki je kdajkoli vanj zapi-
sal kakšno črko, edinstvena kronologija. Šele
ob njej se namreč lahko zavemo tudi svoje
evolucije. Brez pomena bi bilo tehtanje, kdo je
komu pustil več, globljo sled, kdo je koga ob-
likoval. Če kje, te delo pri kateremkoli mediju
postavi v vihar. Tisti, ki se pred njim sklonijo,
se nikoli ne morejo otresti poročevalskega
posrednika med dogodkom in javnostjo, dru-
gi temu odnosu dajo pečat družbene ali svoje
(ne)pravičnosti. Šele zgodovina meri pravo
vrednost tega rezultata in vedno je tako, da se
zanj spleča delati v novinarstvu. Brez Tednika
mnogi - in mednje prištevam tudi sebe - te
priložnosti ne bi imeli. Časopis, ki je torej
krojil javno mnenje, je krojil tudi osebnosti,
ki so se srečevale s njim. Sebe lahko štejem

med tiste, ki jim je predstavil izziv, vzbudil
ustvarjalni nemir, dal dodatnega znanja,
spoznal s mnogimi ljudmi in kraji, zapečatil v
cehovsko združenje. Hvaležen sem mu lahko
tudi zato, ker me ni vsrkal popolnoma. Ravno
dovolj pa, da mi je dal vedeti, da se svet z nje-
govim zadnjim listom šele začneja, da se vsak
teden spreminja in da je prav v teh spremem-
bah neka neskončna večnost. To so mi kasne-

je v Ljubljani še teoretično razložili in prav
zaradi te večnosti se na Tednik nisem vrnil.
Tudi takrat ne, ko me za razliko od mnogih
prijateljev Ljubljana ni ne znała ne uspela
vsrkati v svojo veličino. Bolj so mi ostali blizu
vsi tisti, ki sem jih spoznaval z zelenega colib-
rija, jih fotografiral in jim molil magnetofon
pred usta. Univerzalnost je prevladovala pred
specializacijo, le da tega takrat nisem vedel.
Le boj je ostal enak. Boj za informacije, za na-
predek, za ljudi, za kraje, za panoge, za pro-
jekte. Kako podobno. Tudi pri Slovenski
vinski akademiji Veritas, ki si je našla svoje
gnezdece v Ptujju, le nekaj metrov pod stol-
pom, iz katerega se je širil radijski glas mojih
vprašanj, in tudi nedaleč od pisarn, iz katerih
je že takrat odmevalo nočno tipkanje zgonje-
nega facita. Brez teh pripomočkov, ki so jih
zamenjali računalniki, pa je Tednik ostal na
papirju. Za bralca se torej ni veliko spremenilo
in v tem je tudi čar večnosti pisane besede.
Tudi zaradi tega čara sem bil vesel povabila za
spomine na obdobje, ki je zaznamovalo moje
prvo srečanje z delom, ki je bilo merljivo vsak
dan in vsak teden.

Tednik praznuje čestitk vreden jubilej. In-
formacija je večna! Zakaj? Vprašajte me čez

Novi dodatki k LX telegramom.

Majhna pozornost - veliko presenečenje.

Polepšajte trenutke veselja svojim najbližjim!

Ob rojstvu novega družinskega člana, ob rojstnem dnevu, obletnici, poroki in tudi ob čisto običajnem dnevu presenetite svoje najbližje z LX telegramom z izbranim dodatkom.

FOTOATELJE LANGERHOLC

Fotografska obrt iz roda v rod

Tako bi lahko rekli za najbolj znano ptujsko fotografsko družino Langerholc, ki ima svoj fotoatelj v Prešernovi ulici že od leta 1939. Ne le da se je v teh skoraj 70 letih pri njih fotografiralo že na tisoče ljudi, da so sami poslikali nekaj tisoč porok, obhajil, birm, šolskih razredov, različnih zaključnih slovesnosti in tudi pogrebov, njihove fotografije ste lahko pogosto zasledili tudi na straneh Tednika, lahko bi rekli, da so naši zvesti "fotografski dopisniki" kar vseh naših 50 let, zadnja leta pa tudi pridno razvijajo filme in fotografije naših novinarjev in dopisnikov, zato je prav, da vam jih na kratko predstavimo.

S fotografsko obrtjo v Ptujju je leta 1939 pričel starosta ptujskih fotografov, sedaj že 84-letni Franc Langerholc, ki je od takrat pa do upokojitve leta 1983 v svojem ateljeju izučil kar 12 fotografskih pomočnikov. Pri Langerholcu so se izučili pozneje znana ptujska fotografa Stanko Kosi in Janko Simonič, fotoreporter Večera Dragiša Modrinjak, ljubljanski fotograf Marjan Pal, Cilka Herga, ki ima svoj atelje v Gorišnici, in seveda tudi hčerka Petra, poročena Stropnik, ki je

po očetovi upokojitvi, leta 1983, prevzela fotografsko obrt in atelje.

Pri Langerholčevih skrbijo, da bo fotografska obrt še naprej ostala v družinskih rokah, da bo tudi naslednja generacija ostala zvesta fotografiji. Redno sodelujejo na vseh srečanjih in izobraževalnih seminarjih fotografov, raznih fotodelavnicah, skrbijo pa tudi za napredek v ateljeju in fotografskem studiu, ki so ju pred kratkim obnovili, v laboratoriju pa imajo sodobno opremo, v kateri lahko izdelajo barvne fotografije tudi prej kot v eni uri do povečave 20 x 30 cm.

Pri Langerholčevih se zavedajo, da fotografirati enostavno pomeni živeti z ljudmi in njihovimi življenjskimi trenutki - takšnimi in drugačnimi. Zato zanje ni prostega dneva, niti ob koncu tedna ali ob prazniku ne, saj je ravno takrat največ prireditev, na katere jih vabijo, saj jih je treba fotografirati. Pa zmorejo tudi to. Poleg očeta Franca in nepogrešljivega fotografskega pomočnika Jožeta Pauka Petri v ateljeju še pridno pomaga mož Darko Stropnik, njuna hčerka Asja, predvsem pa sin Rado, ki obiskuje poklicno fotografsko šolo v Ljubljani in so ga že določili, da bo tisti, ki bo

prevzel obrt po mami upokojitvi - no ja, kar bo še kar nekaj časa trajalo ...

Pri njihovem delu jim želimo čimveč uspehov, pa seveda še veliko veliko lepih, uspešnih posnetkov in fotografij!

-OM

BRALCI O TEDNIKU

Franc Kirbiš - župan občine Videm:

"Na *Tednik* sem naročen. Menim, da je časopis vsebinsko v redu in nanj nimam posebnih pripomb, lahko ga celo pohvalim. Menim le, da bi moral območje, ki ga pokriva, enakomerno obravnavati. Sedaj se dogaja, da je o nekaterih območjih veliko več informacij kot o drugih. Konkretno za našo občino menim, da je obravnavana preveč kritično, dobrih in pozitivnih stvari pa novinarji ne opazijo." (JB)

Damjan Rajh, vodja ormoške poslovalnice Ljubljanske banke

"Odkar imate v Ormožu dopisništvo, je v *Tedniku* zajetega več dogajanja z našega konca. Na *Tednik* sem naročen in ga redno preberem celega. Zanima me tudi, kaj se dogaja v drugih krajih, rad sem informiran." (oki)

Neža Čuš, upokojena delavka, Dornava

"Časopis *Tednik* berem že vrsto let, saj smo ga imeli vedno pri hiši. Še posebej je bila nanj navezana moja mama. Najprej preberem zadnjo stran, Osebno kroniko, potem pridejo na vrsto intervjuji ter reportaže. V njem pa bi v prihodnje rada prebrala več nasvetov za ..."

elektro maribor
PE ELEKTRO PTUJ
PTUJ, Ormoška cesta 26/a

ŠPORTNI SODELAVEC DANILO KLAJNŠEK

Od nogometaša do športnega dopisnika

Tednik brez športnih strani ne bi bil "pravi". Športne strani vsebinsko sooblikujejo naši športni sodelavci, starosta med njimi pa je Danilo Klajnšek. Triindvajseto leto je že Tednikov športni sodelavec, nepogrešljiv na marsikateri nogometni in rokometni tekmi, vsestransko aktiven tudi pri pokrivanju drugih športov, aktualen in kdaj pa kdaj tudi kritičen do športa. Nekoč je poleg športnih dogodkov pokrival še tiste iz domačega kraja in okolice, za vse ljubitelje športa je postal tudi nepogrešljiv športni poročevalec radia Ptuj, športu pa se je posvetil tudi v osnovni šoli kot športni pedagog.

TEDNIK: Kako se spominjaš začetkov sodelovanja s Tednikom?

Danilo Klajnšek: »Za sodelovanje z uredništvom Tednika me je čisto po naključju vzpodbudil nekdanji igralec Aluminija **Hinko Vođušek**, ki je bil vsestranski nogometaš in tudi športni dopisnik. Začel sem pošiljati članek za člankom; najprej so bili to le rezultati s tekem Aluminija in šolskih športnih tekmovanj, vsi moji začetni prispevki pa so bili objavljeni. Spominjam se, da sem prvi Tednikov intervju pripravil s svojim sošolcem iz gimnazije **Acom Kilibardom** in ga predstavil kot perspektivnega košarkarja pri KK Drava Ptuj. V tistih časih sem bil zelo radoveden in tudi sam sem se aktivno ukvarjal s športom, saj sem branil za kidričevski Aluminij. Želel sem kar najbolje predstaviti športnike, ki so si še pred leti, ko pri nas ni bilo posebnih športnih časopisov, zaslužili pojavljanje v medijih. Vmes se je razvilo še sodelovanje z radiem. Neverjetno, da nikoli nisem posebej analiziral svojih poročevalskih začetkov. Vedno sem pisal veseljem in ne za denar, rekel bi, da je bila to ljubezen do športa. Pri mojem športne novinarstvu je pozitivno vlogo odigral tudi **Ivo Klarič**, ki je bil pred leti sekretar Zveze telesnokulturnih organizacij Ptuj, saj me je pri delu zelo vzpodbujal, mi dajal nasvete, podatke z vseh šolskih športnih tekmovanj, ki sem

in bil sem izredno zadovoljen, da se je veliko objavljalo o vseh športnih zvrsteh na Ptuj in okolici, nekaj zadnjih let pa o športu poročamo tudi z ormoškega konca.«

TEDNIK: O katerem športu pa si najraje poročal?

Danilo Klajnšek: »Mnogi so mislili, da mi je bilo najlažje poročati o nogometu, saj sem tudi sam igral v nogometnem moštvu in sem nogometno igro poznal do podrobnosti, vendar ni bilo tako. V bistvu mi je bilo to najtežje, saj sem moral na neki način pri tem ocenjevati tudi sebe, najraje pa sem vsa ta leta pisal in poročal o rokometu, in še danes je tako. Ta šport mi je bil v nekih pogledih zmeraj najbolj pri srcu, spominjam pa se, da je pionirsko delo za rokomet pri Tedniku naredil **Ludvik Kotar**, sedaj urednik radia.«

TEDNIK: Kako to, da si se posvetil tudi poročanju o drugih športih?

Danilo Klajnšek: »Poročal sem o vseh športih, ne spominjam se, da bi katerega kdaj izpustil. V vseh letih mojega športnega dela nisem želel biti pristranski do nobenega športa, saj sem hotel vse predstaviti in mislim, da smo v Tedniku pisali mnogo zanimivega o športu nasploh. Imel sem pogovore z znanimi in manj znanimi športniki, tako na primer že leta 1978 z olimpijcem Leonom Štukljem, na to sem še danes ponosen, potem z znanimi nogometaši in rokometarji z našega območja, skratka z vsemi, ki so v športu nekaj pomenili. Lepo je, če si zraven na vseh športnih dogajanjih, če veš, da si tudi sam nekaj prispeval k 23-letnemu dogajanju v ptujskem športu. Še danes pa obžalujem, da pred leti nisem dovolj podprl tradicionalnih športov in nisem bil dovolj kritičen do tistih, ki so dopustili, da so ti športi danes v zatonu.«

TEDNIK POTREBUJE ŠPORTNO PRILOGO

TEDNIK: Postati športni novinar verjetno ni tako lahko. Kako si se znašel v novinarstvu nasploh, kje si pridobil izkušnje in ali si kdaj obžaloval, da si postal eden izmed slovenskih športnih poročevalcev?

Danilo Klajnšek: »Tudi o novinarstvu sem se moral kaj naučiti, drugače pri mojem delu ni šlo. Spominjam se, da smo se na začetku amaterji učili od amaterjev, tako pridobivali izkušnje, in da sem bil nekdanj dopisnik **Mladine**, mi je danes lahko samo v ponos. Na Mladini so mi z nasveti pomagali prijatelji **Marjan Horvat** in še nekateri drugi, **Tone Stojko** pa z nasveti pri fotografiranju. Potem sem seveda vse te nasvete uporabljal v praksi in se trudil po svojih najboljših močeh. Prav gotovo se je slišalo, kajti dobre stvari tudi

mojih prijateljev. Zmeraj se pač učimo in učimo, v športu pa tako moraš biti zmeraj na tekočem z dogodki.«

TEDNIK: So imeli Tednikovi uredniki dovolj posluha za objavljanje športnih prispevkov?

Danilo Klajnšek: »Posluš so uredniki že imeli, zdi pa se mi, da je v Tedniku zmeraj premalo napisanega o športu, pa ne glede, kdo piše na športnih straneh. Menim, da je za Tednik zelo pomembno, da poroča o športu, bolj pa bi se moral približati športnemu udejstvovanju mlajših ljudi - osnovnošolcev in srednješolcev, da bi se ti lahko več preizkušali v športu, tako preizkusili svoje telo, ne da počnejo marsikaj drugega. Tednik bi moral imeti vsak teden ali pa vsaj vsak drugi teden športno prilogo, kjer bi lahko podrobneje poročali še o vse tistih aktivnosti iz občin, ki se jim sicer sedaj ne posvečamo v velikem obsegu. Tednik bi lahko imel še več bralcev, takih, ki imajo radi šport in o njem tudi radi berejo. Športa imamo v časopisu še premalo.«

Danilo Klajnšku, štiridesetletniku, doma iz Apač, pa je postal šport že pred leti ena izmed najpomembnejših stvari v življenju; poleg ljubezni do svoje družine namreč ljubezen do športa uvršča na drugo mesto. Ostaja zvest Tednikov športni dopisnik in dopisovanja sedaj zagotovo več ne bo izpustil od rok, kajti v njegovem življenju bi potem marsikaj manjkalo, tega pa si naš Danilo zagotovo niti namanj ne želi.

Tatjana Mohorko

BRALCI O TEDNIKU

Ivan Pongrac,
Zavrč

"Tednik veliko piše tudi o manjših občinah, bolj kot drugi časopisi, zato je za nas najpomembnejši časopis. Vem, da je v občini

Zavrč na Tednik naročenih dosti družin, med njimi je tudi naša, zato pa imajo poštarji vsak četrtek veliko dela. Škoda, da izhaja samo enkrat tedensko, to je premalo, sedaj imamo več novih občin in je dosti več dogodkov na vseh področjih. Vedno pa Tednik začnem brati na prvi strani, zanima me politika, kaj se dogaja v kateri drugi občini, pogledam tudi v razpise, ki so objavljeni, in preberem še kaj drugega. Morda bi Tednik lahko več poročal o manj razvitih krajih, to je v javnosti zelo pomembno, sicer pa je Tednik že po tradiciji naš domači časopis."

MIRAN GLUŠIČ - TEDNIKOV VRTIČKAR ŽE 15 LET

Grajski hrib kot sprehajališče

Inženir agronomije Milan Glušič je že vrsto let naš nepogrešljiv sodelavec, ko gre za urejanje okolja in še posebej za naš vrt. Njegovi nasveti so dragoceni vir za vse tiste, ki se zavedajo pomena urejenega življenjskega prostora.

Da se je zapisal kmetijstvu, ni naključje. Njegove korenine so pognale na domačiji v Štukih, na dva in pol hektarov velikem posestvu. Oče je hodil v službo, mama je vseskozi delala na kmetiji in skrbela za družino. Srednjo kmetijsko šolo - oddelek za sadjarstvo in vinogradništvo je končal v Mariboru, višjo agronomsko šolo pa je končal ob delu, ko je imel za seboj že več kot dvajset let izkušenj pri delu v sadjars-

Miran Glušič.

Foto: M. Ozmeč

ko-vinogradniškem obratu Osojnik Kmetijskega kombinata Ptuj. Celo življenje ga pot vodi skozi stroko in delo v kmetijstvu, v zadnjih letih pred upokojitvijo, ko je delal v Kmetijski zadrugi Ptuj, pa se je ukvarjal tudi z organiziranjem proizvodnje v zasebnem sektorju kmetijstva, ki je bil takrat v primerjavi z družbenim sektorjem v podrejenem položaju. "V družbenem sektorju smo, ko se je začel urejevati kmetijski prostor, dosegli takšne uspehe, da so se po njih lahko zgledovali zasebniki. Tehnologija, ki so jo že osvojile naprednejše zasebne kmetije na našem območju, je v bistvu še vedno rezultat urejenosti Kombinatovih površin," je uvodoma povedal ing. Marjan

kojenca gleda na razvoj slovenskega kmetijstva? Je to pričakovani razvoj? "To, kar se sedaj dogaja s kmetijstvom, kakšen je odnos to te dejavnosti, tega ni nihče niti v snu pričakoval. Zdajšnja obravnava našega prostora in njegova racionalna izraba na eni strani in na drugi strani nerazumevanje in nevednost, kaj je to združništvo, kaj je organiziranje zasebnega kmetijstva, sta pripeljala do razpada celega sistema. V takih razmerah je trditev, da smo sposobni za vstop v Evropsko zvezo, velika utopija. Naše kmetijstvo je v takem stanju, da ni v nobenem primeru primerljivo s tistim v zvezi. To trdim na podlagi svojih spoznanj in izkušenj, saj sem imel priložnost do podrobnosti spoznati kmetijstvo v vseh evropskih državah. Mi smo v zadnjih letih ubrali nasprotno pot, šli smo še v dodatno drobljenje in dodatno uničevanje površin. Zaostanek v razvoju v nobenem primeru ne vodi v zeleno smer."

Mirana Glušiča kot velikega okoljevarstvenika izredno skrbi naš brezbrizni odnos do okolja. Z infrastrukturo, gradnjami in drugimi posegi izredno nekritično posegamo v naravno okolje. S temi primeri se srečujemo vsakodnevno. Skrbi ga tudi pomanjkanje odgovornega odnosa do okolja pri posameznikih. Ptuj pa pri tem kaže povsem drugačno sliko: v zadnjih 10, 15 letih je mesto veliko naredilo za svoj lepši in urejenejši videz. Idealno sliko kazi nekaj podrobnosti, ki sicer na prvi pogled niso opazne. Najbolj pa bode v oči neurejen grajski hrib, ki bi moral biti najprivlačnejši del mesta, v tem trenutku pa bolj spominja na smetišče kot na neki urejeni predel.

"Na grajskem hribu niso potrebne ne vem kako obsežne investicije, bolj bi rekel, da potrebujemo voljo, da bi nekaj naredili. Če bi bilo po mojem, bi ga ozelenil z rastlinjem, ki je pristno za naše okolje: hrast, lipa ..., sam prostor pa bi moral biti urejen kot sprehajališče s peskanimi potkami. Skratka z majhnimi posegi, predvsem z očiščenjem na začetku, bi ga lahko uredili in mu vrnili podobo, kot jo je nekoč že imel. Ne moremo tega narediti v enem letu, podlaga za vse posege pa mora biti čvrst koncept."

Strokovne nasvete za Tednik in radio pripravlja ing. Miran Glušič predvsem zato, da bi jih tisti, ki to želijo, koristno uporabili pri urejanju svojega okolja. Gre za to, da marsikdo želi imeti urejeno okolje, na mu neizgovarjajo vnanja in notranja. Nje-

tako, da je videti urejeno, da je čisto in da je v njem tisto, kar človek veseli, da ne izstopa in da tudi ni v nasprotju z bližnjo okolico. Predvsem pa se ogiba vnašanju vsega, kar je tuje.

Tednik je po besedah Mirana Glušiča vsa leta posvečal pozornost tudi okoljevarstvenim temam. Iz njega so bralci zmeraj črpali znanje o tem, kako živeti in kako urejati svoj življenjski prostor.

Miran Glušič se kot upokojenec v celoti razdaja okolju: ureja okolico svoje hiše in ureja svojo domačijo v Štukih, kjer ima veliko sadja, veliko okrasnega rastlinja in to ga ohranja mladostnega. Razveseljivo pa je in hvaležni smo mu, da svojo skrb za okolje deli z vsemi bralci Tednika in poslušalci radia, ko se oglaš s tedenskimi prispevki.

MG

BRALCI O TEDNIKU

Vojteh Rajher iz Kidričevega, predsednik Skupščine občine Ptuj v letih 1990-94
"Moram reči, da Tednik redno spremljam in največkrat ni-

mam pripomb nanj, na njegovo vsebino. Morda bi predlagal le to, da bi bilo prav, da bi Tednik upošteval dejstvo, da je na območju nekdanje ptujске občine sedaj že več občin, ki prav tako izdajajo svoja občinska glasila z domačinskimi informacijami. Zato bi bilo dobro, če bi se Tednik sedaj povzpela na regionalno raven in naš prostor informiral tudi o tem, kaj se dogaja na območju mariborske in pomurske regije, pa na drugi strani krapinske in morda čakoveške županije. Predlagam torej odskok na širši, regionalni nivo. Sicer že sedaj poročate o dogodkih na območju Slovenske Bistrice, Ormoža in Lenarta, vendar menim, da bi bile informacije iz širše, regionalne ravni med bralci dobro, še boljše sprajete. To bi v bodoči ptujski pokrajini resnično potrebovali, navsezadnje bi se tudi novinarjem z tem razširilo področje poročanja na

FOTOGRAFINJA DJURDJICA LAURA

»Vsak bi rad bil vsaj enkrat v Tedniku«

Spreten fotograf lahko naredi dobro fotografijo tudi za časopis, ta pa je ponavadi časopisu zelo koristna in bralce pritegne. Novinarji smo največkrat sami v vlogi fotografa, ko pa se znajdemo v obilici dela, so nam v največjo pomoč profesionalni fotografi, ki jih srečujemo na vseh pomembnejših dogodkih in krajih. Tako sva se pred nekaj leti s fotoaparati v rokah srečali tudi z Djurdjico Lauro iz Gorišnice, dolgoletno fotografsko sodelavko našega Tednika, ki se s profesionalno fotografijo ukvarja že lep čas, že 12. leto pa je med samostojnimi fotografi. Djurdjica velja za veselo fotografkinjo, zna pa biti tudi zelo duhovita in pri opravljanju svojega poklica izredno zavzeta. Dobra fotografija je zanjo vse, še več pa je vredna, če je objavljena v Tedniku.

Sodelovanja in prvih stikov s Tednikovimi novinarji se Djurdjica Laura spominja že izpred mnogih let, ko je delala še pri ptujskem fotografu Kosiju, kamor so naši novinarji pogosto prihajali po fotografije. Potem je ubrala samostojno pot, obdržala pa je stik s Tednikom, in kadarkoli je imela kakšno zanimivo fotografijo, jo je poslala v uredništvo. »Objavljena fotografija v Tedniku mi zelo veliko pomeni. Ne samo, da je zame to reklama, ampak je tudi priznanje, da se kot fotograf sploh lahko pojavim v časopisu,« pravi gospa Laura.

Tudi sama je zvesta naročnica Tednika, o katerem ima dobro mnenje in številne po-

Foto: Laura

hvale za fotografije, ki so objavljene v njem. Ne spominja se prav dobro, katera je bila njena prva fotografija, ki je bila objavljena v Tedniku, v šali pa pravi, da je že morala biti dovolj uporabna, da je prišla v časopis. Kot poklicnega fotografa jo v našem časopisu seveda najprej pritegnejo fotografije, šele nato naslovi in članki, o fotografiji pa pravi, da ima in bo še imela veliko poslanstvo tudi

v bodočnosti.

»Nikoli se prav rada ne spuščam v ocenjevanje fotografij v Tedniku, saj nikoli ne vem, v kakih razmerah je bila fotografija narejena, kakšen film je fotograf uporabil in kako se je sploh lotil fotografiranja. Zame so vse fotografije na nek način dobre, bralci tako znajo preценiti med dobrim in slabim, res pa, da je resnično dobra fotografija včasih vredna že kar polovico novinarskega prispevka. Vedno znova sem vesela, kadar vzamem v roke Tednik in vidim, da so na fotografijah znani ljudje, ljudje iz moje okolice, ki jim to izredno dosti pomeni. Vsak bi rad bil vsaj enkrat na Tednikovi fotografiji; pa to že tako sami dobro veste. Fotografi tudi kdaj pripomoremo k temu, da je vse skupaj toliko zanimivejše. Zame je sodelovanje z novinarji, z uredništvom Tednika zelo pomembno, saj tako ostanem v stiku z javnostjo, z ljudmi, ki me poznajo ali in na tak način šele spoznavajo, poleg tega pa lahko s fotografijo pomagam takrat, ko pač novinar ni mogel pokriti kakega dogodka. Prepričana sem, da novinar ne more biti vsepovsod, kajti dogodkov je mnogo, največkrat preveč na en dan,« pravi fotografska znanka Djurdjica Laura.

Djurdjica je med tistimi bralci, ki vsak četrtek čaka na Tednik in skoraj v vsaki številki je vsaj pod eno fotografijo zapisano: **Foto Laura**. Bralci so jo tako bolje spoznali, ona pa je tudi vesela sodelovanja s časopisom in želi, da ostane tako še naprej.

In kot se za spretno fotografkinjo spodobijo, je za našo jubilejno številko s pomočjo svojega moža, tudi fotografa, naredila avtorsko fotografijo s svojim dobrim starim fotoaparatom.

Tatjana Mohorko

OBCINA VIDEM

čestita vsem svojim občanom ob 1. občinskem prazniku in vabi na osrednjo svečanost, ki bo v soboto, 13. junija, ob 14. uri pred novo občinsko zgradbo.

Vsem naročnikom in bralcem Tednika pa prijetno branje in čestitke ob jubileju.

Župan in svetniki
OBCINE VIDEM

BRALCI O TEDNIKU

Marija Šauperl, vodja Matične knjižnice Lenart iz Jurovskega Dola

»Na knjižnih policah s časopisi je v Matični

knjižnici Lenart ptujski Tednik reden gost, ker pogosto prinaša informacije tudi z našega terena. Zaradi tega ga ljudje radi prelistajo. Z vodstvom in novinarji Tednika in Radia Ptuj dobro sodelujemo. Ob vsaki

KUHARSKI NASVETI NAŠE SODELAVKE NADE PIGNAR

»Dobrih starih ptujskih gostiln ni več«

Čeprav je o najrazličnejših receptih, svetovno priznanih kuhinjah in dobrotah, ki so jih znale pripravljate naše babice, napisanih veliko knjig, je to še zmeraj premalo. Vsak recept je potrebno najprej preizkusiti in ga prikrojiti naši domači kuhinji. In v Tedniku se tega še kako zavedamo. Da bi vam skrajšali dragoceni čas v kuhinji, vam že peto leto na Tednikovi strani *Nasveti* ponujamo tudi kuharsko obarvane nasvete. Pripravlja jih Nada Pignar, učiteljica kuharstva in teorije prehrane v Šolskem centru Ptuj - pri nas ji pravimo kar »kuharica Nada«. Pa da ne boste mislili, da so vsi objavljeni recepti v nasvetih vzeti iz knjig; njihova avtorica je marsikdaj Nada sama in so zmeraj stoodstotno preizkušeni.

Naključje je dalo, da je naš urednik pred petimi leti Nado vzpodbudil k pisanju Tednikove kuharske rubrike. Takrat smo v Tedniku objavljali samo recept ali dva, še prej pa je prišlo do sodelovanja z radiem. Recepti so bili kaj kmalu premalo, kajti bralci so se tu in tam glasili s težavami, kaj povprašali, zato se je Nada v pisni obliki lotila priprave daljših kuharskih nasvetov z recepti vred, iz tedna v teden pa se je poskušala prilagajati sezoni kuhanja. Če je bila spretna v kuhinji, pa ji pisanje ni šlo najbolje od rok. Spominja se, da je kakšen nasvet kdaj pisala tudi do tri ure, danes to naredi že skoraj z lahkoto in še prej kot v uri. Vse ji gre že po nekem uveljavljenem konceptu; je kot nekakšen kalup, ki ga vstaviš, obračaš in dobiš nov, drugačen izdelek.

»Zmeraj želim recept dodelati, spremeniti, izboljšati, zato včasih k sodelovanju povabim tudi bralce in poslušalce. Odziv je bil zmeraj neverjeten. Kako tudi ne bi bil, saj so naše gospodinje izredno spretno. Rekla bi, da je bil vsak recept, ki smo ga dobili v uredništvo, po svoje dober, zato se je bilo ponavadi težko odločiti za najboljšega, ko smo seveda imeli na razpolago nagrade.

Vedno znova, ko se odločam, katero jed bom predstavila bralcem, jedi znova spoznavam in ugotavljam, kako bi jih lahko sama naredila. Mnogokrat se zgodi, da recepti, ki jih pobere iz kakšnih knjig, sploh ne držijo, zato raje napišem svojega, ki sem ga prej preizkusila v kuhinji. Osnovne recepte vzamem iz kuharskih knjig, vse druge sestavim sama. Ob toliko prakse to sploh ni več težko. Včasih sem se zbalala, da me ljudje sploh ne poslušajo, da mojih kuharskih nasvetov ne prebirajo, pa se je pokazalo, da ni tako.«

O ZDRAVI PREHRANI

Kaj je zdravo v naši prehrani in kako zdravo se sploh prehranjujemo, je pogosto vprašanje. Nada Pignar ga je poskušala pojasniti že pred petimi leti in takrat zagotovo ni bila prva. Tematiko o zdravi prehrani ji je namreč pri-

vsaj pravi avtorica kuharskih nasvetov, kajti od urednika skoraj nikoli ne odide, ne da bi ostala brez novih vprašanj. Iz pogovorov pa je presodila, da je tudi naš urednik zavzet kuharski mojster in mu majhnih težav pri kuhanju nikoli ne zmanjka.

Nada Pignar v kuhinji

Velikokrat Nada primerja našo kuhinjo z nemško, ki sta si precej podobni, sicer pa si je tudi sama v nekaterih nemških zdraviliščih pred leti nabrala dovolj izkušenj. Pogreša dobre stare ptujske gostilne; pravi, da jih skoraj ni več, odkar ni več Haloškega bisera, kjer je tudi sama delala. Četudi Ptuj ima kakšno dobro gostilno, kjer se ponuja dobra hrana, pa je v starem mestnem jedru ni najti.

Na da daje v svojih prispevkih veliko poudarka zelenjavi, ki je mnogi ne znajo vključevati v svoj jedilnik in uživajo preveč krompirja, riža ...

»Pri svojem kuharskem delu dajem velik poudarek dekoraciji, videzu in barvni usklajenosti, kajti če sem preko očesa nekoga prepričala, da je neka jed dobra, potem sem naredila že kar precej. Zmeraj rajši ponudim količinsko manj jedi, zato pa različne, in tako svetujem tudi bralcem in poslušalcem. Pomembno je tudi, da se ljudje prehitro ne zadovoljimo z neko jedjo, kajti biti moramo zelo izbirčni in narediti še več, da bomo sedli k lepo pripravljeni mizi. Pomembno je, kako ponudimo hrano, pa četudi kuhamo samo zase, da pripravimo bogat obrok hrane. In še eno je pomembno: za pripravo hrane si je treba vzeti čas. Čeprav si ga naše gospodinje

sela, da so se mladi pripravljani učiti teorije prehrane in kuhanja, to jim bo pozneje prišlo zelo prav.«

In če bi morda pomislili, da se je Nada v petih letih že izčrpala s kuharskimi nasveti, ste se zmotili, kajti pripravljenih ima še ogromno, če ne na papirju, pa vsaj v mislih. Nikoli pa ji ni bilo žal, da se je preizkusila tudi kot Tednikova dopisnica, saj ji je tako poleg natrpanega delovnega urnika ostalo še raziskovanje, ki jo je zmeraj pritegnilo. Ob vprašanju, ali bo kdaj napisala tudi svojo knjigo receptov, se je Nada samo nasmehnila, potem pa priznala, da je o tem že razmišljala in v tej smeri dobila tudi mnogo nasvetov in vzpodbud.

Majhni in zavzeti kuharski mojstri bodo kuharsko knjigo Nade Pignar zagotovo z veseljem vzeli v roke, zato želimo, da bi le čim prej zagledala luč sveta.

Tatjana Mohorko

BRALCI O TEDNIKU

Stane
Gradiznik,
ravnatelj
Zaroda za kulturo
Slovenska
Bistrica

»Obdobja 'Abrahamovih let' so
častitljiva leta.
Pravzaprav je to
doba, ki se je

mora slohami veseliti, saj gre za izživetje in zrolo življenjsko obdobje. To je čas, v katerem človek - če gre za čas človeškega življenja - opravi svoj najuspešnejši del. Je čas, v katerem se človek ponaša s svojimi dobrimi deli, čas, ko zbira svoje dosežene rezultate in meri uspešnost svojega dela.

Dosežena Abrahamova leta pri obstoju nekega časopisa so nekaj podobnega. Pol stoletja prisotnosti, petdeset let intenzivnega medijskega dela. Lepa in zaslužena leta! Zeno samo razliko, da se tukaj dejavnost ne more umirjati in počasi izključevati nekaterih obveznosti, marveč se od številke do številke plemeniti, od meseca do meseca izpopolnjuje in se skozi desetletja na novo kalí. Zavidljiv jubilej, s katerim se težko pohvali vsaktera časopisna hiša. Koliko je to zapisanega gradiva, koliko je v teh letih dokumentiranih besedil in trajnih zabeležk lokalnih in širših dokumentov časa! K visokemu okroglemu jubileju seveda gredo vse najiskrenejše čestitke in dobre želje za nadaljnjo vitalnost svežih idej in za dolgo življenje tega tednika v prihodnje, seveda pa vse čestitke tudi tistim, ki so v njih dostavili

MAG. BOJAN ŠINKO - TEDNIKOV PSIHOLOG

Zdravnik za dušo

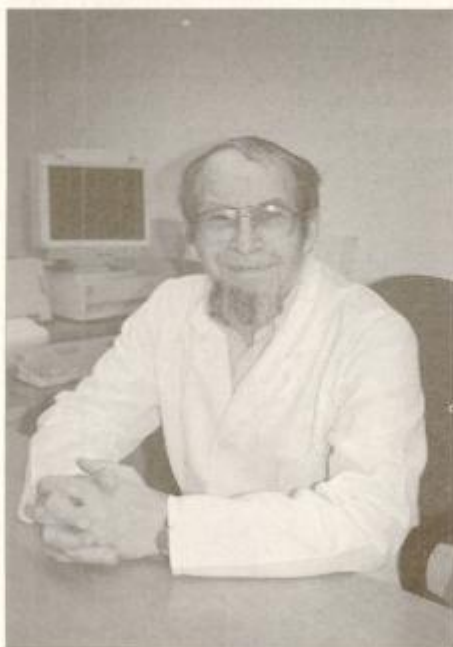
Mag. Bojan Šinko, specialist klinične psihologije in vodja dispanzerja za mentalno zdravje v ptujskem zdravstvenem domu, je že nekaj let sodelavec Tednika in radia Ptuj. S svojimi strokovnimi prispevki razmišlja o duševnem zdravju ljudi in jim skuša na čim preprostejši način svetovati, kako ga ohraniti in izboljšati. "Pisati sem začel predvsem s tem namenom, da tudi na našem ptujsko-ormoškem območju usmerim pozornost na probleme in pojave, ki niso bili javni in so jih ljudje nekako zanemarjali, zato jih je tudi bilo več kot sicer. Gre predvsem za osveščanje vseh, ki to želijo, da o teh zadevah razmišljajo ter da v primerih, ko mislijo, da pomoč potrebujejo, to tudi poiščejo."

Mag. Bojan Šinko se je rodil v Mariboru, gimnazijo je končal v Murski Soboti, diplomiral je na Filozofski fakulteti v Ljubljani, na oddelku za psihologijo, vojaški rok odslužil še v bivši jugoslovanski vojski. Uspešno je opravil specializacijo iz klinične psihologije, v ormoški psihiatrični bolnišnici je nekaj časa vodil oddelek za bolezni odvisnosti; iz klinične psihologije je tudi magistriral. V lanskem marcu je uspešno končal še študij integrativne psihoterapije, tako da ima kot psihoterapevt licenco tudi za delo v Evropski zvezi.

Njegovo delo je predvsem usmerjeno v preprečevanje takšnih ali drugačnih težav, stisk, motenj, včasih tudi možnih bolezni, ki so v tesni povezavi z duševnostjo človeka, zlasti še pri otrocih, pa tudi odraslih, kjer je to potrebno.

Žilico za pisanje pa je, kot pravi, dobil že v družini. Njegov oče je bil novinar, pisal pa je tudi romane. Pradedek je bil mladinski pisatelj in skladatelj Anton Kosi, eden od stricev - Martin Koje - je že pred mnogi leti pisal v Tednik, bil je parapsiholog, napisal pa je tudi mnogo knjig v nemškem jeziku. Izšle so na Nizozemskem, ponatisi pa so sedaj izšli že v vseh svetovnih jezikih. Med drugim je avtor znanega dela Učbenik življenja. Lev Dimitrij Detela, znan slovenski pisatelj in publicist, ki živi na Dunaju, pa je polbrat mag. Bojana Šinka. Tudi stric, ki je arhitekt, je napisal knjigo z naslovom *Kako zgraditi hišo na Slovenskem*.

Kaj je tisto, kar obremenjuje sodobnega človeka? "Če vzamemo pod drobnogled razmere v naši državi, lahko rečem, da je tranzicija z vsemi temi pojavi, ki so zahtevali takojšnjo spremembo mišljenja in navad lju-

Mag. Bojan Šinko, specialist klinične psihologije in vodja dispanzerja za mentalno zdravje v ptujskem zdravstvenem domu.

Foto: M. Ozmeč

selnosti, brezupa in breizhodne situacije. Stiske odraslih pa občutijo tudi otroci, mladostniki, ker prihaja do prepletanja le-teh. Pogosti so problemi, ki so povezani s socialno varnostjo, ki pa jih ni tako enostavno reševati, posebej ne, če so prepleteni s psihičnimi težavami in problemi. Skratka pojavi se začarani krog, ki ga je težko razrešiti. Zahteva tega trenutka v Sloveniji je, da vsak človek, kolikor zmore, reši ne samo svoj položaj in status, ne samo pridobivanje denarja za življenje, ampak da najde tudi tisto, kar ga lahko motivira za nadaljnje življenje. Od človeka pričakujemo tudi, da se ne ukvarja samo s svojim stanjem in življenjskimi zahtevami, ampak tudi to, da se spreminja, da postaja drugačen, da osebnostno raste in da se ukvarja tudi s svojo prihodnjo sfero, ne samo s telesnimi, duševnimi in socialnimi težavami, ki jih ima," je med drugim povedal mag. Bojan Šinko.

Kakšno je "zdravilo", nasvet psihoterapevta v takih primerih? "Kot psihoterapevt poskušam pomagati ljudem tako, da skušajo sami najti tiste rešitve, ki so za zanje v danem trenutku najustreznejše. Ne dam jim receptov in ne svetujem nekaj, kar naj bi naredili, ampak jim pomagam tako, da

iščejo pomoč oziroma izhod iz težav. Na enak način delam s starši, ki imajo probleme sami s seboj in svojimi otroki, pa tudi z otroki, vendar na drugem nivoju."

Kot psihoterapevt mag. Bojana Šinka zelo utesnjuje čas, pre malo ga ima, da bi lahko v kratkem k njemu prišli vsi, ki potrebujejo njegovo posredovanje.

Kako pa mag. Šinko kot strokovnjak vidi naše politike, kaj jim zameri? "Kot strokovnjak bi moral na naše politike gledati čisto profesionalno. S tega vidika so mi zelo zanimivi. Ker nisem v neki direktni interakciji z njimi, vseh teh stvari ne doživljam direktno na svoji koži, ampak indirektno, v dogajanjih, ki se odražajo na ljudeh, in v tistih situacijah, ki jih doživljam kot državljan zaradi davčne politike, ki jo sprejemajo, podražitev in podobnega. Marsikaterega bi lahko označil tako ali drugače, vendar o tem ne želim javno govoriti. Lahko pa rečem na splošno, da nas imajo manj radi kot sebe."

Mag. Bojan Šinko je eden izmed tistih mnogih Slovencev, ki so praktično brez prostega časa. Doma imajo tudi vinograd, ki ga sami poskušajo obdelovati, kar jim prinaša posebno zadovoljstvo, čeprav pridelek ni idealen. Polnjenje baterij tako poteka pri fizičnem delu v naravi, ki pa je hkrati tudi sprostitiv. So pa ti trenutki v vinogradu pomembni tudi zato, ker je družina takrat skupaj. To je tudi priložnost, ko se lahko ob delu pogovorijo o marsičem. Nasploh družina mag. Bojanu Šinku veliko pomeni.

MG

BRALCI O TEDNIKU

Breda Slavinc, tajnica ZKD Lenarta

"Že vsa leta sodelujemo s ptujskim Tednikom, saj nam z objavami o naši kul-

turni dejavnosti pripomore, da je širša javnost obveščena o bogati ljubiteljski dejavnosti v občini Lenart, pa naj velja za tradicijo ali sedanjost. Samo dobre stvari lahko obstajajo toliko let, zato vsem ustvarjalcem Tednika ob 50-letnici v imenu vseh kulturnih delavcev občina Lenart

BREZ FOTOGRAFIJE NE GRE

Trenutki, ujeti v sliki

Tako kot vse prelomnice in pomembne dogodke v življenju posameznika in družbe, ki so zanimivi za širšo javnost, spremlja novinar, jih na svoj način prikaže tudi fotograf. Največ dela ima takrat, ko se drugi veselijo in zabavajo. Proste niso sobote in ne nedelje, telefoni pa zvonijo podnevi in ponoči. Tako kot pri pogledu na neki problem vsak posameznik vidi svoj detajl, svojo plat, tako so različni tudi pristopi in stili fotografov. Vsak ima svoj način, lepoto in vrednost.

Foto Žalar na Ilirski 3 deluje v ritmu temperamentne Eme Žalar. Tudi pri delu se dopolnjujeta z možem Zvonkom in počasi se vse več v ateljeju mudi tudi sin Bojan, ki obiskuje 3. letnik šole za oblikovanje in fotografijo. Ema se spomni, da s Tednikom sodeluje že od vsega začetka, ko je bil atelje še v Skolibrovi ulici. Včasih me kakšna stranka kar malo "hudo" pogleda, ker ima razvijanje filmov za Tednik kar nekaj privilegijev in je zares hitro. Sicer pa Ema rada dela z ljudmi. To pa pri fotografiranju ni lahko. Včasih je koga treba prav nagovarjati, da se pusti fotografirati. Nekateri pravijo, da gredo raje k zobozdravniku kot na slikanje.

Ema opaža, da ljudje danes ne porabijo veliko časa za slikanje, za kar je vzrok najbrž tudi denarna obremenitev. V tujini je običaj, da se mladoporočenci slikajo ure in ure dolgo, pri nas pa kar bežijo z ene lokacije na drugo in treba je veliko spretnosti za nekaj lepih fotografij. O načrtih ni hotela govoriti, saj jih bodo počasi sooblikovale tudi sinove želje.

Fotografska tradicija pri Hozyanovih sega že v leto 1935. Takrat je Štefan Hozyan st. pričel to dejavnost v Ljutomeru, nadaljeval v Grabah pri Središču ob Dravi, danes pa je nekdanji Foto Elza mogoče najti v ormoškem hotelu pod imenom Foto Host. Vodi ga seveda že naslednja generacija. Za pultom se največkrat zaklepetava s Štefko, njen brat Štefan, ki ga pravzaprav vsi kličejo Pišta, pa je največkrat na terenu. Pišta se poleg službenega dela s strankami z užitkom predaja tudi fotografiranju za svoj užitek. Najraje fotografira naravo. To se tudi vidi na številnih posnetkih, ki jih je prispeval pri oblikovanju zbornikov, različnega propagandnega gradiva, svoje diapozitive pa rad posodi tudi šolam. Trenutno pa najljubše motive iz vse občine razstavlja v prostorih bencinskega servisa OMV.

Pišta pravi: "S Tednikom sem pričel sodelovati, ko je zanj pisal še mladenič Jože Slodnjak, moj oče pa najbrž že prej. Spremljam ga vsa ta leta, ob jubileju pa iskrene čestitke in še na mnoga leta."

Pri fotografiranju se zgodijo najrazličnejše zabavne reči. Ena takih je bila, ko so pri maticarju dve uri zamaž čakali na poročni par. Prikazal se je ženin in izjavil: "Čas je naš največji sovražnik in mi ga bomo premagali! Nevesta je pri frizerju, pridemo čez dobro uro!" In res so prišli. Pri neki drugi poroki se je nekdo ponorčeval iz Pištove bele tunike, ki jo je včasih nosil: "Dobro, da zdaj lahko vse opravimo na enem mestu. Celo župnik je že tu."

vki

Štefan Hozyan pred posnetki, ki jih dela

BRALCI O TEDNIKU

Joco Tarbuk,
dipl. sociolog,
Perutnina
Ptuj:

"Najprej čestitke za Tednikov častitljivi jubilej. Tednik redno spremljam kot bralec in po službeni dolžnosti. Z veseljem ugotavljam, da se tudi Tednik po oblikovni plati prilagaja novim tehnologijam, po vsebinski plati pa poskuša raznovrstno informirati mnoge bralske javnosti na kar velikem geografskem območju. Menim, da kar uspešno spremlja aktualne dogodke na našem območju in zapolni svoj informacijski prostor tiskanega medija v celoti. Ne bi rekel, da v časopisu kaj primanjkuje. Nasploh sem mnenja, da smo v Ptuj in okolici ljudje kar dobro informirani o vseh dogodkih." (JB)

Ivanka
Petršič,
kmetovalka,
Dornava
"Tednik imamo naročen in takoj, ko ga poštar prinese, ga preberem. Najprej osmrtnice in Osebno kroniko, nato članke, ki pišejo o naši občini, ter ostalo. Če mi je kateri članek še posebej všeč, časopis tudi shranim." (MS)

Marjan
Petršič,
prodajalec,
Dornava
"V Tedniku najprej preberem uvodnik in zanimivosti iz naših krajev, želel pa bi tudi več gospodarskih tem, o težavah, s katerimi se srečujejo podjetja in zaposleni. Uspeva vam, da je Tednik družinski časopis, namenjen vsem generacijam. Mogoče bi lahko imel nekoliko višjo ceno in še kakšno stran zraven, več humorja in tematske članke. Ostanite še naprej odlični!" (MS)

Štefan Hozyan st. pričel to dejavnost v Ljutomeru, nadaljeval v Grabah pri Središču ob Dravi, danes pa je nekdanji Foto Elza mogoče najti v ormoškem hotelu pod imenom Foto Host. Vodi ga seveda že naslednja generacija. Za pultom se največkrat zaklepetava s Štefko, njen brat Štefan, ki ga pravzaprav vsi kličejo Pišta, pa je največkrat na terenu. Pišta se poleg službenega dela s strankami z užitkom predaja tudi fotografiranju za svoj užitek. Najraje fotografira naravo. To se tudi vidi na številnih posnetkih, ki jih je prispeval pri oblikovanju zbornikov, različnega propagandnega gradiva, svoje diapozitive pa rad posodi tudi šolam. Trenutno pa najljubše motive iz vse občine razstavlja v prostorih bencinskega servisa OMV.

STANKO KOSI JE FOTOGRAF ŽE VEČ KOT 50 LET

S Tednikom praznuje tudi Stanko Kosi

Tednikovi praznični dnevi so tudi praznični dnevi znanega ptujskega fotografa Stanka Kosija, ki je ptujski fotograf od leta 1948, pred tem pa je dve leti delal v Ormožu v ateljeju Polak, ki je bil takrat še eden redkih, če še ne edini fotoatelje, kjer se je delalo z dnevno svetlobo.

Atelje še danes stoji v Skolibrovi ulici in lahko bi ga obnovili kot svojevrsten spomenik tehniške kulture, tako kot so to naredili Celjani s svojim Pelikanom.

Fotografske obrti se je Stanko Kosi izučil pri legendi ptujskih fotografov Francu Langerholcu, kjer je delal od leta 1948 do 1968, ko je odšel na svoje. Fotoatelje je odprl na Trgu mladinskih delovnih brigad (današnjem Mestnem trgu), kjer je še danes. Do lokala je bilo v tistih časih zelo težko priti, bližina centra mesta pa je bila najprimernejša lokacija.

Za poklic fotografa se je odločil leta 1946. V ateljeju Polak je takrat že delal stric Tonek, ker pa je bilo v družini veliko otrok, je bilo treba čim prej pričeti delati, ker pogoj za študij ni bilo. Kot samostojni fotograf je v svojem ateljeju največkrat v objektu ujel "komercialne motive" oziroma je fotografiral po željah strank. Včasih pa se je le našel motiv tudi za njegovo dušo in tako ostaja še danes. Največ je bilo portretov, precej porok, družine pa so se v tistih časih nasploh veliko več fotografirale kot danes. Hvaležne stranke so bili vojaki, veliko je bilo tudi fotografiranja za najrazličnejše dokumente. Na teren pa so ga klicali najrazličnejši dogodki, kot so različna slavlja, gasilske prireditve, poroke na domu, cerkvene prireditve, obhajila in birme. Pri slednjih žal zadnje čase prihaja do nekaterih nevsčedenosti, ker se ob teh priložnostih pojavi tudi do deset fotografov in 'fotograf' od blizu in daleč, ki se, da bi prišli do zasluzka, lotevajo strank na načine, ki pomenijo razvrednotenje fotografskega dela in poklica.

Otroški posnetki ostajajo njegov najljubši motiv. Pri portretu, pravi, da je najtežje vzpostaviti stik z osebo, ki se želi fotografirati. Vsak se, ko sede na stol in se prižgejo luči, do neke mere počuti napeto. Šele ko se treme otrese, so dani pogoji za dober posnetek.

Vso aktivno delovno dobo, ki jo je končal leta 1992, se je Stanko Kosi izobraževal. Končal je šolo za vodilni kader v obrti, opravil mojstrski izpit, ki je bil v tistih časih še obvezen za delo v obrti. Udeležil se je tudi številnih strokovnih seminarjev za fotografije doma in v tujini. Je tudi član mednarodnega združenja portretnih fotografov, ki je organizator različnih zanimivih srečani. Med drugim je organiziralo

Stanko Kosi s sinom Milkom

tudi ribiško srečanje in vsakič je bil Stanko Kosi med najboljšimi. Po njegovi zaslugi se bodo portretni fotografi letos srečali ob enem od ptujskih ribnikov.

Ob trdem in napornem delu v ateljeju in na terenu, zaradi česar je včasih trpela tudi družina, je Stanko Kosi našel čas tudi za aktivno družbeno delo. Bil je predsednik sindikata delavcev v obrti, dva mandata predsednik Obrtnega združenja Ptuj in je tudi njegov ustanovni član, aktivno je delal v organih Gospodarske zbornice, kot prvi obrtnik pa je bil tudi odbornik zbora združenega dela in vodja delegacije v časih, ko se je sprejemala zakonodaja, ki je pomembno prispevala k ureditvi socialne varnosti obrtnikov. Prepričan je, da tudi danes ni uspešnega obrtnika brez trdega dela. Uspeha ne prinesejo poslovna torbica, mobilni in drag avtomobil, potrebno je še kaj drugega. Na rezultate svojega dela gleda s ponosom, kot je ponosen tudi na priznanja, ki jih je prejel: zlato plaketo Obrtne zbornice Ptuj, srebrno plaketo Gospodarske zbornice, kot prvi obrtnik pa je prejel tudi

državno odlikovanje - red dela za zasluge za narod s srebrno zvezdo.

Čeprav je že šesto leto med upokojenci, ne miruje, še vedno ga lahko s fotoaparatom srečamo na najrazličnejših dogodkih. Na nekatere prihaja zaradi iz potrebe, na druge, da naredi še kak posnetek. Ponosen je, da obrt nadaljuje sin Milko, s katerim sta se dobro ujela v zadovoljstvo obeh.

Ob 50-letnici želi Stanko Kosi Tedniku vse najlepše, čestita prejšnjim in sedanjim sodelavcem. Z vsemi se je rad družil in se še rad druži. Še v bodoče želi vsem veliko uspeha. V sebi pa ohranja lepe spomine tudi na prvi obisk Tednika, ko je bil urednik Anton Bauman, ki je takrat imel v svoji sobi čudovito pohištvo. Čez čas ga je g. Kosi kupil na licitaciji, ga nekaj časa imel v svojem ateljeju, sedaj pa ga ima spravljene doma.

Ob 30-letnici obrti in več kot 50-letnem druženju s fotoaparatom Stanku Kosiju čestita tudi naše uredništvo.

MG

Komunalno podjetje Ptuj d.d.

Žnidaričevo nabrežje
Telefon: (062) 787-51-11
787-511, 787-510
Telefax: (062) 771-360

DRUŽBA Z DEJAVNOSTMI:

- zbiranje, čiščenje in distribucija vode
- oskrba s paro in toplo vodo
- kanalizacija in delovanje čistilnih naprav
- urejanje in vzdrževanje parkov, vrtov in zelenih športnih površin
- urejanje in vzdrževanje ulic in prometnih površin
- komunalne storitve (tržnica, plakatiranje, javna razsvetjava)

1055 križank za Tednik

Čeprav je rojen pred skoraj 57 leti na Gorenjskem, je od mladih let čisto pravi Štajerec, Ptujčan. Z družino - oče je bil pozneje znan ptujski zobozdravnik, mati pa trgovka - so se v Ptuj preselili leta 1958; Edi se spominja, da so ravno tisto leto na Ptuju odprli novi most čez Dravo. Njegova prva zaposlitev je bila ptujska tiskarna, ki ji ostaja zvest še naprej in kjer se je od ročnega stavca povzpela do tiskarskega strojnika. Dobro ga poznam od leta 1972, odkar sem pri Tedniku, in zame je skoraj vedno enak: veder, nasmejan, pripravljen za svežo šalo in za kakšno svežo politično temo. Nikoli ga še nisem videl slabe volje in morda je prav zaradi tega med prijatelji in sodelavci tako priljubljen.

TEDNIK: Edi, kako si začel in pozneje doživljal leta druženja s Tednikom?

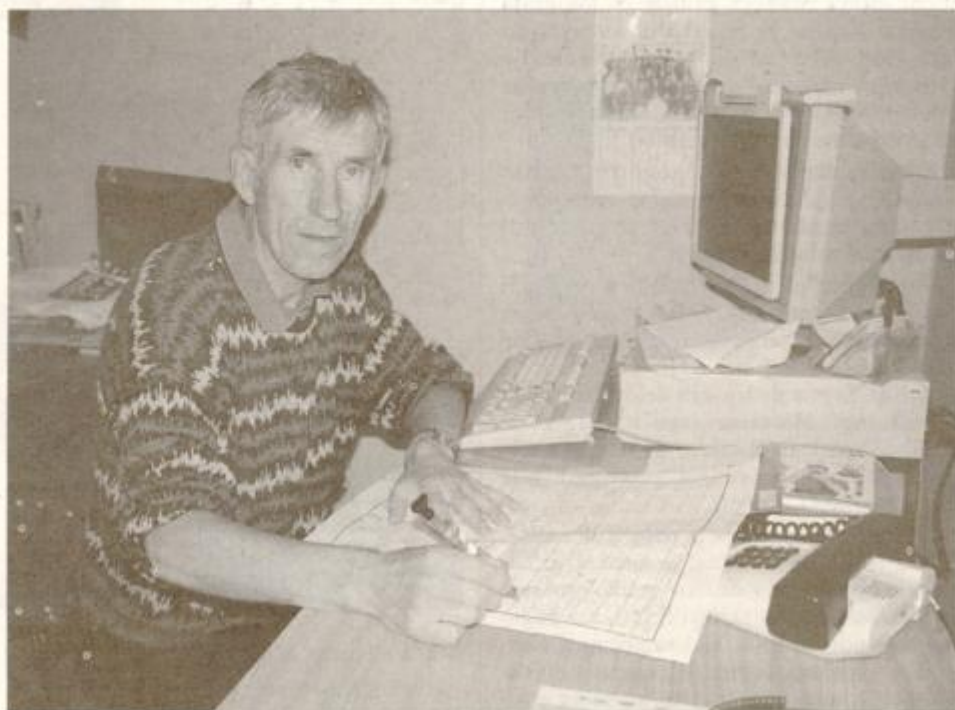
"Vsekakor lepo. Spominjam se časopisov v šestdesetih, sedemdesetih letih, nekoliko manjši format je imel. In ker je bila enigmatika moj konjiček od šolskih let, mi žilica ni dala miru. Kmalu sem vzpostavil stik s takratnim urednikom Antonom Baumanom, in če se ne motim, sem svoje prve križanke za Tednik izdelal leta 69 ali 70. Takrat so bili to še klišeji, vse smo metirali ročno, šele pozneje je prišel film in računalniki, kar je zadevo bistveno olajšalo. In od takrat se od Tednika nisem nikoli ločil, vključno s tole jubilejno je to že moja 1055. križanka, odkar sem jih seveda začel uradno šteti; veliko pa sem jih izdelal še pred tem."

TEDNIK: Koliko časa pa ti vzame izdelava ene križanke?

"Če sem spočit in dobre volje, porabim za križanko vsaj eno uro, včasih tudi manj, mnogokrat pa zaradi zahtevanega gesla tudi precej več."

TEDNIK: Ugankarstvo oziroma enigmatika pa ni tvoj edini hobi, poznam te kot vnetega ribiča in veseljaškega harmonikarja. Kako bi rangiral svoje hobije, čemu bi dal prednost?

"Na prvem mestu je vsekakor enigmatika, na drugo mesto bi postavil ribištvo, na tretje pa tako, kot si rekel, glasbo. Služba in enigmatika sta resno delo, ki te precej izčrpa, in ni ga

Naš Edi v delovnem elementu. Zmotil sem ga, medtem ko je nastajala 1055. Tednikova križanka.

Foto: M. Ozmeč

lepšega, ko grem takole ob jutrih, tu in tam tudi ob večerih, za Dravo na podusti ali v ribnik na krapa, da si malce spočijem živce. Kadar koli se mi ponudi možnost, pa tudi zaigram na svojo elektronsko harmoniko. Ljudje me vabijo na zabave, piknike, obletnice, zelo pogosto igram na raznih izletih. Sicer pa naj povem, da sem pred leti za svojo italijansko elektronsko harmoniko odštel toliko, kot je takrat veljal popularni 'ficho'."

TEDNIK: Izdelovanje križank je danes precej drugačno, kot je bilo včasih, morda sodobnejše?

"Pa še kako se je vse spremenilo. Včasih sem si na papir ročno risal šablone in potem polnil kvadratke z besedami ali praznimi polji. Potem sem v tiskarni vse skupaj spravil na kliše, kar je bilo precej zamudno. Danes, v dobi računalništva, pa imam sodobni računalnik, v

katerega sem vnesel več kot 200.000 različnih besed, tudi program za to je računalničar izdelal po mojih navodilih in je nekaj posebnega."

Doma imam kartoteko z več kot 30.000 gesli, kartoteke s podatki o okoli 35.000 filmih, posebej imam arhivirane glasbenike, športnike in športne dosežke. Skupaj imam zagotovo več kot 100.000 različnih kartotek z najrazličnejših področij."

Naj ob koncu dodam, da je med pogovorom zazvonil telefon. Pozneje mi je povedal, da je klical nekdo, ki ni vedel besede v eni od križank. Takih klicev ima ob popoldnevih, še posebej pa ob koncih tednov izredno veliko, a nikoli ne godrnja. Vsakomur rad pomaga, če le ve. Da česa ne bi vedel? To se Ediju menda ne more pripetiti!

M. Ozmeč

Tednikova nagradna križanka

Za nagradno križanko ob Tednikovi 50-letnici bomo podelili 20 nagrad v skupni vrednosti približno 100.000 tolarjev:

1. nagrada: 30.000 tolarjev
2. nagrada: 20.000 tolarjev
3. nagrada: 10.000 tolarjev
4. - 6. nagrada: celoletna naročnina na Tednik
7. - 10. nagrada: polletna naročnina na Tednik
11. - 13. nagrada: čestitka na Radiu Ptuj
14. nagrada: fotografiranje za dokumente v

15. - 17. nagrada: mali oglas do 10 besed v Tedniku

18. - 20. nagrada: mali oglas do 10 besed na Radiu Ptuj.

Rešitev križanke (je geslo, ki ga dobite iz črk na označenih poljih (številke od 1 do 21). Rešitev napišite na kupon, ga prilepite na dopisnico in prinesite ali pošljite na: Radio-Tednik, Raičeva 6, p.p. 95, Ptuj, do 30. junija 1998. Rešitev brez kupona pri zrebanju ne bomo upoštevali.

Imena izžrebancev bodo objavljena v Tedniku, ki bo izšel 2. julija 1998.

KUPON ZA TEDNIKOVO NAGRADNO KRIŽANKO

Rešitev:

Ime in priimek:

Naslov:

Banka. Ljudje.

Nova Kreditna banka Maribor je banka s celovito ponudbo bančnih storitev, ki zajema tolarsko in devizno poslovanje, poslovne povezave z več kot 600 bankami, kreditiranje, investicijsko bančništvo, poslovanje z vrednostnimi papirji, premičninami in nepremičninami, leasing posle, finančno svetovanje.

Obvladujemo celoten splet storitev, ki jih mora ponujati sodobna in uspešna banka.

A to ni vse.

Poslujemo z znanjem, izkušnjami in tradicijo odprtosti, zaradi katere naši partnerji postanejo naši prijatelji. Ne ponujamo le svojih storitev, temveč rešitve problemov.

Širimo bančno mrežo in jo približujemo tistim, ki nas potrebujejo. In zato lahko zapišemo: ena vodilnih slovenskih bank smo prav zaradi Vas, ki sodelujete z nami.

Čisti računi - dobri prijatelji!

Nova KBM d.d.

PRODAJALNA OPREMA

od 5. junija do 5. julija 1998

**AKCIJSKE CENE ZA
60 PROIZVODOV!**

▶ **CENE VELJAJO ZA
GOTOVINSKO PLAČILO** ◀

772-261
771-544

ANNABELA
157.990,-

PREDSOBA
45.990,-

VETRINA
28.990,-

NARVIK
69.990,-

AVONA LUX
129.990,-

KOMODA
22.990,-

Z vami-za vas!

EMONA MERKUR d.o.o. PTUJ

**5 LET
PRODAJALN
PETLJA**

P • E • T • L • J • A

Vabimo vas na 5. PETLJIN DAN,
ki bo v sredo, 24. JUNIJA 1998,
pred prodajnim centrom **PETOVIA** (Ob Dravi 3A, Ptuj)

OB 18. URI: ROMANA KRAJNČAN ZA OTROKE

OB 20. URI: NAGRADNO ŽREBANJE

ZABAVA Z ANSAMBLOM ŠTAJERSKIH 7

**VES DAN
DEGUSTACIJE**

PRAZNUJTE Z NAMI!

Mercator

Pri nas

dobite vse.

Mercator